

07.01.2025. - ..

The Boy with the Angelic Face.

1.	Chlapec s anjelskou tvárou.....	2
2.	Konflikt	8
3.	Jennifer.....	22
4.	Connor.....	32
5.	Zaľúbenie	43
6.	Josh.....	53

1. Chlapec s anjelskou tvárou

Detská izba. Bežná súčasť väčšiny rodinných domov, a predsa iná. Na kráľovstvo jediného nedospelého člena domácnosti, bola až neskromne priestranná, presvetlená dvojicou nadrozmerných okien s výstupom na balkón. Čidlom ovládané žalúzie automaticky prispôbovali polohu intenzity slnečného žiarenia. Teraz, v skoré aprílové ráno, ostávali takmer celkom odklopené.

Izba nevynikala len veľkorysým pôdorysom. Moderne zariadená, nechýbal veľkoplošný televízor pre domáce kino, hi-fi súprava doplnená dvojicou reproduktorov, pracovný stôl s výkonným počítačom, vysokorýchlostný Internet i skromne využívaný projektor visiaci zo stropu ako netopier. Početné police skriniek obťažovali knihy, atlasy, encyklopédie či učebnice, zoradené v úhladných radoch, podľa mena a dôležitosti. Skrine na šatstvo z borovicového masívu ostávali zavreté. Pod oknom sa vynímal astronomický ďalekohľad s modulom pre vzdialené ovládanie. Syntetizátor nahrádzajúci klavír z prízemí, susedil s elektrickou gitarou uloženou v ochrannom puzdre. Široká dvojposteľ typická pre rodičovské izby poskytovala dosť miesta nielen na spanie, ale i leženie či štúdium.

Steny nezdobili plagáty spevákov, hercov, pochybných influencerov či infantilných superhrdinov - typická výbava detských izieb väčšiny rovesníkov jej majiteľa. Nad pracovným stolom trónila majestátna mapa sveta v historickom prevedení, vianočný dar, ktorý si obdarovaný sám vybral. Rámus rockovej či metalovej hudby, charakteristickej pre deti pubertálneho veku, nahrádzalo ticho, prerušované rýchlou ozvenou kláves zručného pisateľa.

Na posteli sedel chlapec. Opretý o naskladané vankúše, intenzívne búšil do klávesnice výkonného notebooku. Myšlienka za myšlienkou, úvaha za úvahou, pocit za pocitom končili natrvalo zaznamenané v elektronickom súbore, ktorého kópiu operačný systém v pravidelných intervaloch prenášal na vzdialené úložisko počítačového cloudu.

Neboli to myšlienky a úvahy zodpovedajúce mysli 13 ročného dieťaťa. Aspoň nie bežného 13 ročného dieťaťa. No Lucas bol výnimočný. Každý to o ňom tvrdil. Nielen starostliví rodičia, u ktorých sa prehnane vystatovačný názor na jednorodeného syna v spoločnosti priateľov a známych prirodzene očakáva. Vyučujúci, spolužiaci, rodičia, učiteľka klavíra, tréner vodného póla, otcovi kolegovia, susedia - pre všetkých bol Lucas výnimočný, temer génus. A nebol za tým iba nespochybniteľne vysoký intelekt, genetický dar oboch rodičov, opakovane potvrdzovaný výsledkami inteligenčných testov. Lucas disponoval i fyzickou krásou. Súmerná tvár, veľké tmavé oči, gaštanové vlasy padajúce do čela, atletická, pravidelným športovaním vytrénovaná postava. Krásavec, za ktorým sa obzrie nejedna spolužiačka či (závisťou) spolužiak.

Lucas nič z toho v toto skoré pondelkové ráno nevnímal. Koncentrovaný na písanie, snažil sa zachytiť každý poryv mysle, čo mu počas predĺženého zaspávania skrsol hlavou, skôr než ich odplavia banality nastupujúceho týždňa.

Hľadiac do monitora, na chvíľu zastal. Nesúrodý zhluk poznámok o sebe, svojich rodičoch, zmysle života, otravnosti nekonečného stereotypu i pokryteckom svete dospelých si vyžadujú rozsiahlu editáciu, kým sa ich odváži publikovať na anonymne založenej web stránke, adresu ktorej pozná jediná osoba na svete. Ten komu môže plne dôverovať.

"Život je banalita. Prázdný, bezvýznamný, zbytočný. Ako ja !" Trojicu stručných viet vynímajúcich sa uprostred monitora Lucas zvýraznil zväčšeným fontom.

"Pondelok ráno. Bože, ako nenávidím pondelky. Stereotyp opäť začína. Vstávanie, škola, hodina klavíru, domáce, spánok. V utorok to isté, až na klavír. V stredu tréning. Štvrtok, piatok, krátky víkend a cyklus pokračuje. Škola, kde väčšinu z naučeného do mesiaca zabudnem, nekonečné hodiny klavíru, hoci virtuódom nikdy nebudem, tréning športu, do ktorého ma donútili. Týždeň čo týždeň, mesiac po mesiaci, celý rok, až do nedlých prázdnin. Prázdnin na ktoré sa vždy tak infantilne teším, aby som ich rovnako ako tie predošlé, prežil zabíjajúc nudu poflakovaním sa po dome, či obligátnou dovolenkou s rodičmi, kdesi na horách či pri mori. A potom zas a znova, dookola to isté, ako na obrom roller coasteri z ktorého nejde vystúpiť. Načo je to dobré ? Aký to má význam ?" Lucas si povzdychol. Predstava vlastnej bezvýznamnosti ho ubíjala.

"Áno, otec, ten to vie. Dospelí vedia vždy všetko. A na všetko majú plán. Musíš sa veľa učiť, aby si mohol na strednú. A zo strednej na vysokú. Prestížnu a drahú. Najlepšiu tú, na ktorú ti sporíme. A načo ? Aby si mal dobrú prácu, skvele zarábal ! Chceš predsa rodinu. Manželku, jedno, ideálne dve deti, ktoré budeš vychovávať, otročiť na ich živobytie, na školy, aby si o pár rokov postavili hlavu, opustili ťa, zabudli, možno ťa i znenávideli. Rozvod, manželka číslo dva či tri, podľa finančných možností. A práca. Plná stresu, depresí, nervov - nekonečné zháňanie sa za prachmi, náhražkou šťastia, ktoré tvoj život v ničom nezlepšia, nespravia z teba spokojnejšieho človeka. A napokon zostarneš. Ako všetci ostatní. Bohatí či chudobní, mocní i slabí. Príbuzní ťa pošlú do starobinca, aby si im nevisel na očiach, túžobne očakávajú správu, kedy zdedia majetok a všetky zbytočnosti čo si za svoj prázdný život nahonobil, rozdeliac ich, aby aspoň na krátko zlepšili svoje rovnako bezcieľne existencie."

Držiac sa za hrud', autor textu zarazene civel na žiariaci monitor. Dobre vedel čo by mu Josh na tie jeho bláboly odvetil. No Josh tu nebol.

"Som len pešiak. Figúrka. Marioneta rodičov, štátu, spoločnosti. Sluha, otrok, bezvýznamná nula. Zbytočná a nahraditeľná. Pár desiatok libier atómov uhlíka, vodíka, kyslíka a stopových prvkov. Prach, čo sa na prach obráti. Môj život je naplánovaný do najmenšieho detailu. Niet v ňom priestor pre zmenu, akékoľvek vychýlenie zo stanovenej dráhy. Otec všetko naplánoval. Byť generálom, bol by skvelým plánovačom. A mama tiež. Uč sa, aby si mal ľahší život. Športuj, aby si bol zdravý. Venuj sa hudbe, ako sa na intelektuála patrí. Toto má byť tvoje šťastie, lebo my sme tak rozhodli. A pýtať sa ťa či o naše šťastie stojíš ? Načo ? Si náš syn, a my predsa najlepšie vieme, čo je pre teba dobré."

"Dospelí a ten ich pokrytecký svet falše a pretvácky. Všetko iba hrajú. Rozprávajú o pokojnom živote, o šťastí, ale aký pokoj, aké šťastie sami dosiahli ? Otec chodí deň čo deň neskoro z práce, niekedy v nej zabije aj víkendy, takže naše nepravidelné stretnutia začínajú a končia pri večeri, trápnom rituály, nahrádzajúcom to čo dospelí honosne označujú za rodinný život. A mama ? V zamestnaní neustále v strese, naháňajúc za úspechmi, kariérou, povýšením a tou najprimitívnejšou formou úplatku na akom sú takmer všetci dospelí, ako narkomani závislí - prachmi. Akoby sme ich nemali dosť. No dospelým to nikdy nestačí. Fascinujú ich číselka hromadiace sa im na účtoch. Stále potrebujú zhrňať. A čím viac toho majú, tým viac chcú. Aj keď sú z nich milionári. Plahočia sa za vysnívaným zlatým teľaťom a svoj obmedzený čas, krátky pobyt na tejto Zemi, predávajú ako prostitútky svoje telá, slepí k prostému faktu - vlastnému životu pretekajúcemu im pomedzi prsty. Nenávidím peniaze. Ak by som mal tú moc, šmahom ruky ich všetky zakážem."

"Život je len trápne divadlo. Komédia či tragédia, vždy s rovnakým koncom." Lucas sa nad vetou, ktorú práve napísal kyslo pousmial.

"Často rozmýšľam, či ľudský život nie je iba Matrixom. Ilúziou reality, ako v tom filme. Čo ak sa ľudské bytosti rodia ako nepopísané listy papiera, prázdne schránky, do ktorých entity mocnejšie než my tu na Zemi, vkladajú to čo nazývame dušou ? Niektorí ich označujú za Bohov, iní v nich vidia mimozemské civilizácie, či niečo étericky všemocné. Sme naozaj len herci, vysielaní do ozrutného filmového predstavenia nazvaného svet ľudí, kde hráme na pobavenie tých hore ? Tých čo nás riadia ako bábkari svoje bábky ?" Lucas zavrtel hlavou. "Smiešna predstava... Žiadna vysoko inteligentná bytosť či entita by nedokázala sledovať tak bezvýznamnú, nezáživnú frašku, akou je ľudská existencia. Akou je moja existencia." Poslednú vetu Lucas vymazal. Nechcel, aby ju Josh videl. Ešte by si niečo pomyslel. Pretiahnuc si prsty, pokračoval v písaní.

"Prečo majú ľudia neustálu potrebu hnať sa dopredu ? Snažiť sa jeden druhému dokázať o koľko sú lepší, prekonať ich, zdolať, poraziť, byť najúspešnejším z najúspešnejších, najmúdrejším, najbohatším, najkrajším ? Neuvedomujeme si, alebo si nechceme uvedomiť, že nech by sme za pozemskú púť dosiahli čokoľvek, stali sa bohatými, objavili geniálne vynálezy, zložili nádherné skladby, napísali úžasné romány, zastavili vojny či dobyli územia, napokon všetci, bez ohľadu na naše postavenie, ostaneme stratení v dejinách, rozplynúc sa ako šepot vo vetre ? Kde sú všetci tí mocní a slávni, dobyvatelia, vedci, umelci, ktorým ich nasledovníci stavajú sochy, vzývajú na slávu, plnia state v dejepise ? Napokon sa všetci na prach rozpadli, ako každý z nás. A posledná spomienka na ich ničotnú existenciu pohasne so zánikom ľudstva. Zem, Slnko, Solárny systém i Mliečna dráha, všetko raz skončí, a ostane len nekonečné prázdno v nekonečnom vesmíre, cynicky slepému k našej, k mojej existencii."

Lucas sa chytil za čelo. Prebehnúc posledných pár viet, napísal ich skvele. Takmer, ako filozof. No očakávaný pocit sebauspokojenia nenastal. Čítajúc svoj text, nemal by sa čudovať, prečo ho spolužiaci v škole majú za podivína, excentrika, čudáka. Taký ten typ, s ktorým sa odmietajú baviť. Vždy bol iný, líšil sa. A nielen pre mamine reči o výnimočnosti jej syna, 'šikovného chlapčeka', 'malého génia', opakujúc ich do omrzenia každému kto je ochotný ich počúvať. Pravdou bolo, že nerozmýšľal ako iné deti v jeho

veku. Odkedy si pamätal, vždy mu po rozume behali hlúposti, podobné tým čo dnes vložil do počítača. Prečo len musí byť tak odlišný ? Prečo nemôže byť ako ostatné deti ? On sa predsa o tú 'výnimočnosť' nikomu neprosil. "Nenávidím byť iný." Pomyslel si trpkosť. "Aký zmysel má môj život ?" Text zapísaný zvýrazneným písmom Lucas podčiarkol.

"Podľa Simonsovej si otázku ľudského bytia kladú filozofovia, mudrci, spisovatelia či duchovní celé dejiny. Takí čo majú na premýšľanie nad hlúposťami dosť času ako ja. A k čomu dospeli ? K tej najbanálnejšej banalite zo všetkých banalít. Zmyslom nášho života je obetovať sa a pomáhať ostatným." Lucas nad poznaním generácií učencov prevrátil zrak. "Ďalšie klamstvo dospelých ! Celá tá ich pomoc je len lož a pretváрка. Politici, celebrity, zbohatlíci, všetci tí nafúkaní hlupáci s ohromným egom, presvedčení o svojej výnimočnosti, organizujú benefičné koncerty, zbierky, charitu, vystupujú takmer ako spasitelia sveta. Vyobliekajú do najdrahších šiat a šperkov, nasadnú do nablýskaných limuzín, zhromaždia sa v honosných sálach, kde tú ich 'charitu' organizujú, aby prispeli menej než to čo zarobili cestou tam. A potom hrajú komédiu, trápne divadlo, ako hrozne im na chudobných, ľuďoch bez domova, postihnutých deťoch, či sirotách záleží. Hlavne, aby ich tam všetci videli. Odporní pokrytci ! Ved' za tie handry čo majú na sebe, by šlo nakúpiť dosť jedla a liekov pre tisíce chudákov."

Lucas preglgol. Príkore slová mu pripomenuli nedávny zážitok. "Minule sme šli s mamou po Massachusetts Avenue. Pred McDonnald's vylúskával bezďák. Taký starý černochoch, ktorý tam pravidelne žobre. Vraj sa volá Bob. Nikdy som mu nedal ani pokašľaný dolár. Väčšinou ho ľudia obchádzajú, lebo o dva bloky ďalej žobre iný bezďák, ktorý má pri sebe psa. Taký malý, huňatý, s dlhými ušami. Nevieť rasu, no stále sedí vedľa neho. A tomuto chudákovi okoloidúci občas hodia pár centov. Jasné, že nie preňho. Ľutujú jeho psa. Lebo 'nemá tvár' je cennejšia než človek."

"Ako sme šli okolo Boba, uvidel som papierový pohár od Coly, s pár centami na dne. Prišlo mi ho ľúto, a vytiahnuť dolár, dal som mu ho. Poďakoval. Asi aj sám prekvapený, že niekto ako ja, mu dáva smiešnu almužnu. Drobnosť. Nemalo to nič znamenať. No len čo sme podošli trochu ďalej, mama spustila kázeň. Začala mi vysvetľovať, ako veľmi som Bobovi ublížil, pretože za môj dolár si nekúpi jedlo ani fľašu balenej vody, ale chl'ast. Zaskočený, opýtal som sa jej či ho niekedy videla kupovať alkohol. Odpoveďou bolo, že všetci bezďáci to robia. Bodka. Vybavené... Viac som sa nepýtal. Nebolo čo. Áno, možno si za môj idiotský dolár naozaj kúpi chl'ast, ktorý mu podľa mamy tak hrozne ubližuje. Ale čo ak ho práve ten aspoň na chvíľu spraví šťastným ? Či aj my doma občas nejeme nezdravé jedlá a mama s otcom si na firemných party nedoprajú vína, hoci dobre vedia, ako alkohol škodí ? Tak prečo to pokrytectvo, dvojaký meter ? Iba preto, lebo on je chudák a my nie ? To nám dáva právo zvrchu naň pozeráť ?" Lucas tomu nechcel, nedokázal pochopiť.

"Svet je nespravodlivý a krutý. Je taký, pretože my sami si ho takým robíme. A ja, jednotlivec, s tým nič nespravím, nech by som sa akokoľvek obetoval." Hľadiac do monitora, v odraze matnej obrazovky sa skvela jeho tvár. Prenádherná tvár.

"Každý mi hovorí, aký som krásny a šikovný. Simonsová v škole, aj ostatní učitelia, slečna Thompsonová na hodinách klavíra, i všetci tí učení kolegovia z univerzity, keď nás oco zoberie na fakultný večierok. Každý ma len chváli, ospevuje moju výnimočnosť. A zo všetkých najviac oco a mama. Som ich hviezda, krásavec, malý génus predurčený pre výnimočné veci. Nenávidím to ! To odporné pokrytectvo, hlúposť vystavenú na obdiv. Aj oni predsa musia vedieť, že za údajnú krásu ani intelekt nijako nemôžem. Je to obyčajná náhoda, zhoda okolností. Šťastný výber génov. Ich génov, ktoré bez akejkoľvek zásluhy zdedili po svojich rodičoch, a tí po svojich. Nik z nás sa o svoj výzor ani údajný intelekt nijako nepričinil. Mohol som skončiť ako Nick Armstrong. Narodiť sa s Downovým syndrómom, nechodiť do školy, byť odkázaný na príbuzných. Bol by zo mňa horší, menejcenný človek iba preto, lebo by som mal smolu ako on ?"

"Čo zo mňa robí lepšie, hodnotnejšie dieťa než tie ostatné ? Nikomu som nezachránil život, nestarám sa o chorého spolužiaka, nechodím do lesa so skautmi vynášať odpadky či kŕmiť zver. Nespravil som nič výnimočné. Tak v čom som lepší než Nick ?" Lucas sa snažil predstaviť si sám seba v koži postihnutého suseda. Nielen strašná choroba, ako doživotný rozsudok pre človeka bez viny, ale i zvedavé pohľady ostatných, kde falošný súcitiť sa mieša s pocitom vlastnej nadradenosti. Aj sám sa ich nie raz dopustil. Namiesto pozdravu či pekného slova, len tupo cível na Nicka.

"Prečo my ľudia máme neustálu potrebu povyšovať sa nad ostatných ? Predvádzať sa, robiť sa lepšími, hodnotnejšími než v skutočnosti sme ? Dávať iným pocítiť, že sme čosi viac ?"

"Už na škole sa malé deti chvascú komu rodičia kúpili drahší mobil či modernejší smart watch. Preťahujú sa koho otec má lepšie auto, kde boli cez prázdniny, čo všetko doma majú."

"Je im túžba večne súťažiť vrodená, alebo len kopírujú, rodičov skazených prízemnými snami dospelých neustále vlastniť viac ? Sú deti už od malička predurčené stať sa kópiami svojich otcov a mám ? Som aj ja len kópiou, ktorá až vyrastie, bude na nerozoznanie od tých, ktorými dnes pohľadám ? Mám na výber, môžem byť iný, alebo aj ja raz začnem snívať o majetku, postavení, funkciách, bezohľadne kráčajúc za svojim cieľom ? Som len otrokom svojich génov ? Predurčeným byť ako oni ? Lebo ak to má byť tak, radšej nech nikdy nevyrastiem, a ostanem aký som. Nechcem, nesmiem sa stať jedným z nich - úbohým pokrytcom, čo chudákovi nedá bezcenný dolár."

Lucas pritisol viečka. Tvár mu horela, ako pri vysokej teplote. Mal by prestať. Čas ho začínal tlačiť. Čoskoro bude musieť vyraziť do školy. No vír myšlienok neustával.

"Nie ! Zmyslom ľudského bytia nie je pomáhať ostatným. Ľudia sú od prírody sebci, ktorí myslia iba na seba. Aj tí čo o sebe vravia, že sú veriaci. Ako Joshovi rodičia. Mamu má fajn, ale čo otec ?" Lucas si vybavil statného muža s prísnyim pohľadom. Už pri prvom stretnutí pred rokmi, mal z neho nepríjemný pocit.

"Neustále Josha podceňuje. Kričí naň, keď sa zle učí, ako keby on sám, elektrikár, bol veľhlasný génus. Hlavne, že v nedeľu, na jeho príkaz, celá rodina poslušne

napochoduje do kostola, kde prosíkajú Boha o pomoc. Nie o pomoc pre ostatných, iba pre seba. Aby si tam hore poistili večný život, ak by ten ich Boh náhodou existoval." Premýšľajúc nad postojmi otca najlepšieho priateľa, Lucas cítil znechutenie.

"Všetko je len lož ! Nádejou na večný život, skúšajú dať zmysel tým svojim, nevečným. Potrebujú predstierať, že ich ničotná existencia má nejaký význam, či už prirodzený, alebo nadprirodzený, aby nemuseli pripustiť krutú, mrazivú realitu: Ľudský život žiaden zmysel nemá."

Hryzúc si peru, Lucas sa myšlienkami opäť vrátil k poznaniu vzdelancov. "Byť dobrým ? Pomáhať ? Obetovať sa ? A pre koho ? Načo ? Pre rodinu, pre deti ? Napokon aj oni skončia, ako ja. Neostane po nás ani pamiatka. Či dobrý či zlý, každého čaká to isté. Dobro nemá význam..."

Nečakané zaklepanie prebralo rozrušeného chlapca z horúčkovitých úvah. Poodchýliac dvere, mama nakukla do detskej. "Si hore ? Je pol ôsmej. Raňajky máš na stole." "Dík, mami. Hneď som dolu." Mama spokojne prikývla. Buď sa rozpálenú tvár syna rozhodla ignorovať, alebo si ju v slabom svite stiahnutých žalúzií nevšimla.

Preletiac posledné vety, Lucas uložil súbor, zaklapnúť notebook. "Hlúpostí stačilo !" Čaká ho pondelok, škola, Josh a možno aj 'on'. Ak bude mať smolu. Nie tak hroznú ako Nick Armstrong, no predsa.

S námahou vstanúc z postele, Lucas, *chlapec čo má takmer všetko, a nič*, pohľadom zavadil o svoj obraz v zrkadle. Krásna tvár, smutné oči. "Nič nemá zmysel !"

2. Konflikt

Lucas skontroloval hodinky. Zaostávajúc za časovým plánom, pridal do tempa. Nedávno rozkvitnutý Gerard Bergin Park mal už na dohľad. Jar v plnom rozpuku obsypala stromy prvými listami i rašiacimi pupeňmi. Svieža tráva, pozostatok minulotýždňových dažďov, pokryla park zeleným kobercom. Križovaný početnými chodníkmi, spevnené cestičky pripomínali rozvetvené ústie veľtoku.

Zamieriac do jedného z 'riečísk', v diaľke uvidel známu tvár. Stepujúc pred lavičkou ponorenou v tóni statného jaseňa, ich obvyklého miesta stretnutia, Josh Lucasovi zamával.

Joshua Foley, alias, Josh, alias kamarát a priateľ. Spolužiaci od prvého ročníka až doteraz. Nepodobní, a predsa blízki.

Josh nemal Lucasovu krásu, ani šikovnosť. Dlhšie vlasy, padajúce do čela si vydobyl v rozpore s otcovým nesúhlasom. Štíhla, vycivená postava, na ktorej všetky tričká viseli, aj napriek porovnateľnej výške, v ničom nepripomínala telo športom zoceleného priateľa. Večne si ohrýzajúc nechty, Josh sa nedokázal tohto zlozvyku zbaviť ani napriek neustálemu upozorňovaniu zo strany učiteľov i oboch rodičov.

Josh nepatril k premiantom triedy. Jeho študijné výsledky oscilovali v škále priemer, ľahký podpriemer. Aj to, najmä vďaka neustálej Lucasovej pomoci s domácimi, či školskými projektmi. Štúdium ho nebavilo, rovnako ako telesná či športy. Čestnú výnimku predstavovali hodiny informatiky, kde sa vyrovnal i najlepším. Nie raz Lucasovi pomohol s nastavením sietí či obnovením strateného súboru. Ako vyhlásený fanatik do filmov, dňom i nocou sťahoval najnovšie tituly, často získajúc úplnú novinku, pred jej uvedením v miestnom kine. Študujúc pikantérie z natáčania i vyjadrenia hercov, nikdy o nich nezabudol Lucasa, obširne informovať.

Josh a Lucas, Lucas a Josh. Dvaja chlapci, rovesníci, spolužiaci. Tak rozdielni, a predsa blízki. Najlepší priatelia.

"Hello, Lucky Luca !" Nastaviac zovretú dlaň, Lucas mu do nej vrazil tou svojou, ako každé ráno. "Ako sa máš ?" Lucas prevrátil zrak. "Ako asi sa tak môžem mať v pondelok ráno ? Na h****." "Tak to sme dvaja." Pritakal Josh. "Sku***** pondelky. Foter nás zobudil už o šiestej. Napadlo ho, že predtým než zdrhne do práce, musí zabiť nejaké klince v kôlni, a začal trepať kladivom." "O šiestej ?" Pokrčiac plecami, Josh sa radšej zdržal komentára. Hriechov už mal nadnes viac než dosť.

"Inak, videl som tú haluz čo si dal včera na web. Dobré psycho ! Kde na tie veci chodíš ?" Lucas si skúšal vybaviť si poznámky zaznamenávané celé doobedu, kým ho otec z nevyduril z postele. "Ja neviem. Sú to také vtákoviny. Asi mi začína šibať." "Tebe ?" Zapochyboval Josh. "Mal si vidieť tú kravinu od Lyncha čo som ti poslal. Pozeral si to ?" "Čo myslíš ?" "Mulholland Drive. Starina z 2001. Strašná blbosť, ale Naomi Watts tam ukázala kozy a Laura Haring šla na full. WOW ! Ale tá Watts..." Josh dlaňami naznačil

odhadovanú veľkosť poprsia známej herečka. "Podľa mňa tak dvojky - trojky." "Si úchyl. Vážne." "Ja viem." Priznal Josh hrdo. "Ale, keď mne sa páčia také do ruky." Obaja sa zasmiali. "Sorry, cez víkend som sa k tomu vôbec nedostal. V sobotu nás oco zobral na debilný výlet, splniac si tak mesačnú kvótu rodičovských povinností, a včera poobede k nám pozval návštevu z roboty. Musel som tam ako taký pako sedieť v košeli a počúvať tie ich intelektuálne žvásty. Ale..." Lucas si povzdychol. "Pozriem na to cez víkend." "Inak, naťahal som aj ďalšie veci. Napríklad Equilibrium. Je to niečo ako 1984, ktorý sa ti páčil, akurát kus akčnejšie. A mám aj 8k verziu Dark City. Ale tú ti donesiem na kľúči. Je to priveľké." "OK, ale až v piatok. Skôr sa k tomu aj tak nedostanem." "Inak..." Josh zaváhal. "Neskočíme niekam po škole ? Napríklad do kina ? Foter sa má vrátiť skôr, aby dokončil tú kôľnu." "A čo hrajú ?" "Neviem. Ale niečo určite. Stále lepšie, než počúvať fotrove trieskanie." Lucas vedel, že kamarátov odkladaný príchod domov, nesúvisí s otcovým údermi kladivom, no bol dosť taktný, aby to nespomenul. "Sorry, ale ja dnes nemôžem. Poobede mám klavír, lebo Thompsonová zajtra nemá čas. Musím tam byť kvôli tomu koncertu. A potom ešte dokončiť ten projekt pre Simonsovú. Večer ti ho pošlem." "Super." Poďakoval Josh.

Blížiac sa k škole, kde opäť začne stereotyp nového týždňa, Lucas mal náladu pod psa. "Neznášam klavír." "Klavír ?" Prskol Josh. "Mal by si byť u nás na chóre, keď organista začne trieskať do kláves ! Včera som celé kreténske doobedie musel pomáhať pátrovi. Ako taký ch*** !" "A čo si tam robil ?" "Ale... Prenášali lavice, pratali kostol a potom ten idiotský zbor. Domov som sa dotrepal až o tretej. Zabitý deň." Josh mal chuť do niečoho tresnúť, ak by bolo do čoho. Neznášal otcom vynútené návštevy chrámu. "Vieš, ako ti ku*** závidím, že nemám takého fotra ako ty ?" "Vážne ?" Poznamenal Lucas. "Chcel by si hrať s Julianom vodné pólo, keď po tebe ziap Cole ?" "Radšej !" Odvrkol Josh, keď náhle zastavil. Posunkom naznačil dôvod.

Na lavičke pred neďalekým KFC posedávala trojica starších žiakov - Kai Riggs, Nicolas Burke, a najmä obávaný postrach Thomas Gardiner K8 School, jeho veličenstvo, Connor Phills, osobne. Ani blízkosť školskej budovy neodrádzala vychýrenú trojicu od spokojného poťahovania cigariet zakúpených v jednom z obchodov, cestou na vyučovanie. Zaujatí rozhovorom na niektorú z hlboko intelektuálnych tém typu futbal, motorky, pivo, dievčatá, či sex, dvojicu mladších spolužiakov váhavo postávajúcich obďaleč, nezaregistrovali.

"Pod', obídeme ich !" Navrhol Josh nervózne. Pondelkové ráno predstavovalo dostatočnú záťaž na nervovú sústavu, aby ako bonus, potreboval ďalší konflikt s Connorom. Lucas nezareagoval. Meravý sťa stíp z kameňa, príkrým pohľadom pretímal súpera, vydierača i zlodeja v jednej osobe. Úvodný nával strachu vystriedalo pohrdanie. "Ty choď ! Ja pred ním zdrhať nebudem." Josh v duchu zahrešil. Tieto pózy kamaráta dobre poznal. Ak sa Lucas raz zaťal, neexistovala sila, ktorá by ho dokázala zastaviť. Vedel, že nemá na výber. A najlepšieho priateľa nikdy nezradí.

Nasledovaný kamarátom, Lucas pomalým krokom vyrazil vpred. Chodník stáčajúci sa okolo parkoviska takmer k lavičke vylučoval, aby ich osvietená trojica nezaregistrovala. Odpíjajúc z plechovky, zručne zabalenej v nepriehľadnom igelite, ako prvý zareagoval

Kai. "Aha, sledujte kto sem ide ! Jones a jeho teplý kámoš." Odhodiac cigaretu, ako titán prebudený zo spánku, Connor Phills sa vztýčil v celej svojej výške.

Mohutne stavaný žiak najvyššieho ročníka Thomas Gardiner K8 School už na pohľad vzbudzoval rešpekt. Masívnu kosť zvyrazňovali široké ramená, vďaka ktorým dosiahol aj na najnepresnejšie rozohrávky tímového quarterbacka. Šľachovitá postava, bez zbytočnej nadváhy mu dávala na obratnosti i rýchlosti, nevyhnutnej pre najtalentovanejšieho útočníka školského tímu. Drsný zjav, dotvárali na ježka ostrihané vlasy i vystupujúce líčne kosti. Priam achertyp antického hrdinu by nepochybne imponoval nemálo spolužiackam, nebyť jedinej nedokonalosti, na inak dokonalej postave - tvári. Posiata neodstrániteľnými akné, nízke čelo, zrastené obočie, a najmä obrovitavský nos, ktorým by zatienil aj Cyrana z Bergeracu, budili posmešky u spolužiakov a hatili nádeje u dievčat.

Pretiahnuť krk, Connor zatarasil Lucasovi cestu. "Čo tu robíš ?" Lucas pozrel na o hlavu vyššieho ôsmaka. "Idem do školy." "A kto ti dovolil ísť tadiaľto ? Nevidel si nápis tam vpred ?" Connor ukázal na jednu z reklamných tabúl obklopujúcich fastfoodovú reštauráciu. "Buzerantom vstup zakázaný !" Nicolas Burke sa od smiechu rozkašľal.

Najinteligentnejší z trojice, Nick nemal Connorovu silu, ani talent na športy. S odstavajúcimi ušami, takticky prekrytými dlhými vlasmi i výrazným predkusom, ktorý nedokázalo napraviť ani dlhoročné nosenie rovnátok, nepatril medzi školských krásavcov. S výrazne lepšími študijnými výsledkami než jeho dvaja súputníci, ak by len trochu chcel, mohol by to dotiahnuť na niektoré zo solídnejších gymnázií v meste. No podobne ako starší brat, vyhlásená firma nie neznáma miestnej polícii, aj Nicka viac než škola lákalo poflakovanie sa s kámošmi. Nestavaný na bitku, agresivitu priateľa nahrádzal uštipačnými poznámkami, ktoré Connora vždy pobavili.

"Hej Con, nehovorí sa buzerant, ale gay." Poznamenal veselo. "Chceš, aby ťa Goddardová obvinila z urážky sexuálnej menšiny ? Hoci..." Nick zaváhal. "Čo ak je to trans ?" "Hej ! Všetak, aj vyzerá ako moja ségra." Doplnil pohotovo Kai.

Najnižší a najútľejší člen bandy, s Connorom sa poznal od prvého ročníka. Neustále sa obšmietajúc ako pes okolo svojho pána, Connor mu bol nielen vzorom a kamarátom, ale i príležitostným bodyguardom. Connorove služby Kai nikdy nezabudol oceniť pravidelnými úhradami účtov v obchodoch či putikách z kreditnej karty otca, majiteľa miestnej autoopravovne. Ako zarytý fanúšik metalu, vždy nosieval koženú bundu, ktorú by nik nemohol označiť za peknú a slnečné okuliare, ktoré mával na nose i vtedy keď sa stmievalo.

"Možno pod tými šortkami nosí ženské nohavičky." Pristúpia sprava, Kai postrčil mladšieho spolužiaka. "Stavím sa o kilo, že doma tajne nosí silonky." "Ty vážne nosíš silonky ?" Podpichol Connor veselo. "Nie." "Oh, nie..." Connor napodobnil Lucasov vysoký hlas. "Ešte aj rozpráva ako buzna." Statný chlapec sa obrátil k priateľom. "Koľko buzna začína za vstup na zakázané územie ?" "10 babiek, pre každého !" Vyniesol pohotovo ortiel Nick. Connor zdrapil protivníka za tričko. "Bude to 30 doláčov, ty úchyl." "Toľko nemám." Zapišťal Lucas, a siahnuť do vrečka, vytiahol desať dolárovku, pôvodne

určenú na nákup v školskej kantíne. "To je málo !" Zdrapiac bankovku, Connor mávol k spoločníkom. "A čo Nick a Kai ? Ocinko si vyváža riť v najnovšej A8tke, a tebe nedá viac ?" "Chcem svoje prachy !" Zahrozil päšťou Nick. "Viac vážne nemám." "A čo Foley ?" Kai pristúpil k Joshovi bodnúc doň ukazovákom. "Naval' prachy, pupúšik !" "Daj mu pokoj !" Precedil Lucas. "Josh nič nemá. Prachy vám donesiem. Zajtra." "Oh..." Zanôtil Kai dojato. "Malý Luca sa zastáva svojho teplého kámoša." "Chcete prachy, alebo nie ?" Connor sa sklonil k Lucasovi, až sa tvármi takmer dotýkali. "Ale zajtra to bude 25 doláčov. Úroky. Rozumieš ?" Skôr než Lucas stihol odpovedať, Connor doň sotil. Nepripravený na náraz, Lucas sa rozťahal na trávniku, lemujúcim reštauráciu. "Skurvený úchyl. Nabudúce to bude 20 babiek pre každého, ty hajzel." Ukojac dennú dávku agresivity, Connor v sprievode dobre sa baviacich kumpánov zamieril k škole.

"Kurvy !" Zasyčal Josh za odchádzajúcou trojicou. Podajúc kamarátovi dlaň, pomohol mu na nohy. Lucas sa začal oprašovať. Tričko, nohavice, ruky i nohy mal posiate kúskami trávy. "Mám niečo aj na chrbte ?" "Hej." Josh začal odliepať zelenkasté steblá na miestach kam Lucas nedočiahol. Kusy bylín zanechali farebné šmuhy. Ošatenie bolo jednoznačne zrelé do práčky.

"Je to sviňa." Zahrešil Josh. "Keby som mohol, rozbijem mu papuľu." Lucas zotrel posledný prach z predlaktí. "Je to zakomplexovaný chudák." "Vraj chudák !" Joshovi sa zmierlivé označenie stelesneného zla za ktoré Connora považoval vôbec nepozdávalo. "Veď ťa predsa okradol." "Bolo to len 10 babiek. Vylieva si komplexy za to, že ho foter doma mláti. Vlastne za to ani nemôže. Vrodená porucha osobnosti, nedostatok empatie, komplexy menejcennosti, potreba dominancie, dokazovania fyzickej nadradenosti. Typické črty sociopatickej osobnosti. Je to psychopat." "Ty ho ľutuješ ?" Začudoval sa Josh. "Ale nie. Iba vysvetľujem, že je chorý. Narodil sa s tým. To sa mohlo stať aj mne či tebe. Nikto nemôže za to, aký sa narodí." "Ale za to, že mláti teba i ostatných, môže." Josh si vybavil prvý konflikt Lucasa s Connorom. "Ako dlho po tebe ide ? Pol roka ? Mal by si to niekomu vyklopiť. Napríklad vaším." "A načo ?" Joshova ponuka znela lákavo, no len do chvíle, kým ju Lucas nezačal rozmieňať na drobné. "Všetci vedia čo Connor robí, a čo mu kedy spravili ? Párkrát vylúčili, a to je všetko. Hovoril som ti ako som minule počul Irvinovú kecať s Coleom ?" Josh zavrtel hlavou. "Chcel ho vyraziť z tímu, keď v šatni napadol Collinsa. Asi pred mesiacom. A Irvinová ho s tým poslala do kelu. Vraj škola potrebuje vyhrať pohár. A bolo vybavené. Hotovo." Cítiac bezmocnosť, svet dospelých pripadal Lucasovi ešte pokryteckejší než pri rannom písaní poznámok. "Ale tvoja mama je predsa právnička." Josh kamarátovej pasivite nedokázal pochopiť. "Ak by to dala na súd, Irvinová bude v hajzli. Museli by ho vyhodiť." "Hej. A oco by doma opäť spustil tirády ako ma dá na kreténsku International School Of Boston. On parle français ?" Lucasova francúzština podvihla Joshovi kútiky. "Naozaj netúžim po niečom inom, len snobárskej bilinguálke za 40 litrov ročne. Stále s tým do mňa hučí. Ďakujem, neprosím." "To je blbé. Ale..." Josh hľadal správne slová. "Čo ak bude pýtať stále viac ? Alebo ti niečo spraví ? Vieš aký je ? A skončíš ako Bob Mills." Lucas si odpil z fľaše z batohu. "Blbosť ! Kvôli takému kreténovi ako Phills nebudem skákať z okna. A okrem toho, za dva mesiace aj tak vypadne. Tak čo ?"

Pozrúc na hodinky stále zašpinené kúskom blata, Lucas vytreštil oči. "Ty vole, už je dvadsať." "Do ****." Zakľal Josh. Diskusia v momente skončila, a obaja chlapci sa rozbehli k škole.

Nedlhý šprint priviedol dvojicu opozdílco v pred Thomas Gardiner K8 School v momente, keď zvonec oznámil začiatok vyučovania. Modernú, dvojpodlažnú budovu atypického polkruhového tvaru postavenú pred niečo vyše desaťročím, dopĺňalo trávnaté priestranstvo s prístupovou cestou k nevelkému parkovisku i zastávkou školských autobusov. Početné lavičky, hojne využívané žiactvom pred i po vyučovaní, teraz ostali prázdne. Za budovou sa nachádzalo oplotené športovisko s atletickou dráhou, basketbalovým ihriskom i hracou plochou amerického futbalu.

Lucas a Josh vstúpili do vestibulu tesne potom ako zvonenie skončilo. Prebehnúc bezpečnostnými rámami s kamerami a detektormi kovov, školník ich našťastie ešte nestihol zablokovať. Inak by tu stvrkli ďalších 10 minút s automatickým záznamom v školskom registri.

Dobehnúc k skrinkám, Lucas zhodil vak, schmatnúc pracovný tablet s poznámkovým blokom. Dve minúty po zvonení, školskú chodbu naplnilo ticho. Vymeniac si pohľady, kamaráti sa nemuseli dohovárať na pláne výhovorky pre zvedavú učiteľku. To bola doména Lucasa. Vymyslieť niečo aspoň trochu uveriteľné.

Pristúpiac k dverám triedy pani Simonsovej, Lucas potiahol kľučkou. Dvadsať párov očí uprelo pohľad na oneskorencov. Devätnásť žiakov, trieda v komplet zložení, usadení v jednomiestnych laviciach, rozdelených do troch radov, a za katedrou známa učiteľka, ktorá práve začínala s výkladom. Nápis na elektronickej tabuli oznamujúci tému hodiny 'Zločin a trest', nadobudol takmer symbolický význam.

"Jones a Foley." Zahlásila pani Simonsová. "Čo vás v túto neskorú rannú hodinu privádza k nám?" Trieda sa zasmiala. Mierne ironický tón, ktorý učiteľka nemyslela až tak vážne, bol jedným z dôvodov prečo si Lucas pani Simonsovú obľúbil. Skúsená štyridsiatnička, na rozdiel od trénera Colea či pána Thomasa, nikdy nedvíhala hlas. Aj napriek útlej postave a nemoderným, kosteným okuliárom, pre ktoré si u ctihodného žiactva vyslúžila vysoko originálnu prezývku Okuliarnik indický, autoritu si dokázala zabezpečiť trefnými poznámkami, umlčiac aj tých najdrzejších žiakov. Intelektuálka a príležitostná spisovateľka, ako jedna z mála duší na škole, Lucasovi rozumela.

"Čo to bude dnes pán Jones? Pokazené auto, zabudnuté kľúče, alebo snáď snehová víchrica?" Nahodiac ľútostivý výraz číslo šesť, Lucas pristúpil bližšie. "Prepáčte pani Simonsová, no ráno ma mama poslala do obchodu niečo kúpiť, a automatická pokladňa sa zasekla. Musel som čakať v šore, kým nás predavačka vybaví. A Josh na mňa čakal v parku, tak..." Lucas pokrčil plecami. "Sme to nestihli. Prepáčte. Sľubujem, že viac sa to opakovať nebude." "Koľký sľub to už je, Luca?" "Asi piaty. Tento mesiac, alebo týždeň?" Trieda opäť vybuchla rehotom. Chichotavý smiech drobučkovej Naomi Harrisovej v prvej lavici, vyčaroval Lucasovi úsmev na perách. "Ja vám dám piaty!" Zahrozila učiteľka veselo. "Ešte raz, a budete to vysvetľovať pani riaditeľke. Rozumeno?" Obaja chlapci prikývli. "Posaďte sa."

Zamieriac uličkou medzi najľavejším a stredným radom, Lucas chcel zasadnúť, keď ho učiteľka zastavila. "Lucas, čo to máš na chrbte ? Prečo si celý špinavý ?" "Pretože sa s Joshom milovali v tráve." Podpichol Nolan Fisher, na čo trieda zareagovala ďalším záchvatom smiechu. "Hej, veď aj preto prišli neskoro." Zdupľoval Robert Stone, vypúliac pery ako pri bozkávaní.

"Fisher, Stone." Učiteľka vztýčeným ukazovákom obom previnilcom naznačila, aby sa postavili. Nolan Fisher a Robert Stone. Neprehliadnuteľná dvojica triedy pani Simonsovej. Kamaráti, a občas i súper, nikdy nevynechali príležitosť zabrdnúť do Lucasa a Josha. Nolan Fisher bol vysoký, štíhly blondák, prevyšujúci ostatných spolužiakov, s výnimkou Alana Sweeta. Inteligentný, s dobrým prospechom, nebyť Lucasa, je z neho triedny premiant. Povestný uštipačnými poznámkami na adresu žiakov i učiteľov (za ich chrbtami), výrečnosťou i klamstvami dokázal z väčšiny šlamastík poľahky vybrádnúť. Robert Stone bol silnejší a statnejší z dvojice. Pravidelne posilňujúc, rád sa chvastal svojimi bicepsami i množstvom libier, ktoré predošlý deň v domácej posilňovni nadvíhal. Až do nedávnych bitiek s Lucasom, keď ho Lucas dvakrát zložil, považovaný za nespochybniteľného triedneho šampióna, pošramotenú prestíž si napravoval pravidelným provokovaním svojho premožiteľa. Neučil sa tak dobre ako Nolan, no peniaze otca, úspešného podnikateľa s nehnuteľnosťami a pravidelného sponzora školy, tento nedostatok hravo vykompenzovali.

"Tak čo chlapci ?" Riekla prísne pani Simonsová. "Túžite svoje teórie o neskorom príchode vašich spolužiakov vysvetľovať v kancelárii pani Irvinovej ?" "Nie." Odvetili Nolan a Robert zborovo. "Tak sa posadte. A ty Lucas..." Učiteľka kývla k obľúbenému žiakovi. "Po hodine sa choď umyť a vypraš si tričko. Takto tu nemôžeš celý deň sedieť." Lucas neznal súhlas, klesnúc do lavice.

Kým pani Simonsová nastavovala elektronickú tabuľu na úvodný text svojej prednášky, Josh, sediaci o lavicu vpredu, sa obrátil k Lucasovi. "Ty si bol ráno v obchode ?" Prevrátiač očami, Joshovi takáto odpoveď stačila. Spokojný, že neschytil poznámku, cez prestávku kamarátovi za všetko poďakuje.

Nadrozmerneý nápis 'Zločin a trest' na tabuli vystriedala fotografia prebalu knihy. Krvou pokropená sekera a vedľa nej dvojica vztýčených krížov žiactvo ihneď zaujali. "Zločin a trest." Prečítala učiteľka názov románu. "Pozná niekto z vás toto klasické dielo svetovej literatúry od slávneho ruského spisovateľa 19. storočia Fiodora Michajloviča Dostojevského ?" Neprekvapujúco, nik sa neprihlásil. "Ani ty Natalia ?" Útle dievča v jednej z predných lavíc bezmocne zavrtilo hlavou. O Natalii Jenningsovej, nenápadnej spolužiačke s nápadne dlhými copami, bolo všeobecne známe, že holduje čítaniu literatúry, a to nielen dievčenských románov. Čítavala ich cez prestávky i voľné hodiny, na tablete, v mobile aj v klasickom prevedení. Vždy nejakú knihu mala pri sebe. Ak ani ona nepoznala Simonsovej klasiku, najskôr pôjde o parádnu blbosť, pomyslela si väčšina triedy.

Pani Simonsová sa posadila na katedru, zalistujúc v knihe. "Zločin a trest je príbeh chudobného študenta z Petrohradu Rodiona Raskolnikova, ktorý sa rozhodne zavraždiť

starú úžerníčku a majiteľku záložne, zdierajúcu svojich dlžníkov, aby mal peniaze na štúdium i pre sestru, ktorá sa chce vydať za bohatého muža, hoci ho nemiluje, aby finančne pomohla svojmu bratovi." Dlhokánska veta opisujúca pointu príbehu vzbudila sklamanie u tých, čo vzhľadom na prebal, očakávali krvák minimálne na úrovni Texaského masakru motorovou pílou či Halloween 2. Nenechajúc sa odradiť kyslými tvármi sklamaného žiactva, učiteľka začala s čítaním pripravených ukážok.

Zložito napísaný text plný vnútorných úvah hlavného hrdinu odtekal pomaly. Odťažité príbeh nádejného študenta, čo sa z beznádeje a zúfalstva rozhodne vykonať zločin najťažší, nemal v triede trinástročných šancu na úspech. Väčšinu žiactva čítanie rýchlo zunovalo, a len prítomnosť triednej zabránila, aby hodinu literatúry premenili v debatný krúžok či herňu počítačových hier. Dokonca i Natalia Jenningsová znudene zívala, akiste snívajúc o ďaleko lepších knihách, ktorým by sa mohla venovať, ak by ich učiteľka zanechala osamote. Dvadsiatka detí v duchu odrátavajúcich čas do vyslobodzujúceho zvonenia, a jeden takmer nedýchajúc napätím.

Lucasa tragický príbeh študenta, len o pár rokov staršieho než on sám, uchvátil. Muž, čo bol ešte nie tak dávno dieťaťom, vykoná najstrašnejší zločin, akého je ľudská bytosť schopná, aby mal dosť peňazí pre seba a svoju rodinu. Ukladná vražda, neospravedlniteľné zlo, ktorého sú schopní len najťažší zločinci. Aspoň tak si Lucas vrahov vždy predstavoval. No svetoznámy román rozvíjal nečakane iný dej. Počúvajúc o Raskolnikovej chudobe, nešťastí milovanej sestry, každodennom utrpení nemajúcom konca a zlej, bezcitnej úžerníčke zdierajúcej z dlžníkov to posledné, hrdlo mu zovrel krč. Zabiť, zavraždiť v 'záujme dobrej veci', vyslobodiť chudákov ako on sám, z ich večného otroctva. 'Nezabil som človeka, ale princíp !' Ospravedľňuje Raskolnikov svoj čin sám pred sebou. "Je možné, prípustné, spáchať hrozný skutok, ak ním pomôžete sebe či ostatným ? Zmárniť jeden, či v tomto prípade dva životy, no zachrániť desiatky ? Nezabíjajú aj vojaci, brániaci svoju vlasť nepriateľov, aby ochránili blízkych ? A ich činy nik neodsudzuje. Naopak, stávajú sa hrdinami."

Lucasova myseľ opäť zaberala na plné obrátky. Pulz mu stúpala a v ústach vyprahlo. Osud morálne ospravedlniteľného vraha ho fascinoval. To neďaleko sediaceho Roberta 'Simonsovej tárane' nekonečne nudilo, a blížiaci sa koniec hodiny mu dodal odhodlanie obrátiť sa k Nolanovi. Niečo šepkajúc, chvíľu trvalo, kým si ich učiteľka všimla. "Robert a Nolan. Pozerám, že vás príbeh Rodiona Raskolnikova natoľko zaujal, že sa o ňom tak intenzívne bavíte, však ?" "Samozrejme, pani Simonsová." Odvetil Robert Stone suverénne, na čo sa trieda začala chechtať. "Hm, aký nečakaný záujem o klasickú literatúru z vašej strany." Žiaci opäť reagovali smiechom. "Takže, mi nepochybne veľmi radi prezradíte Raskolnikovovu motiváciu prečo chcel starú úžerníčku zabiť." "Lebo potreboval prachy." Odvrkol Robert. "To áno, ale ako chcel svoj čin ospravedlniť pred samým sebou ? Prečo sa domnieval, že jeho vražda je ospravedlniteľná ?" "Lebo stará mala veľa prachov, a on nie." "No..." Zaváhala učiteľka. "To nie je celkom presné. Nolan ?" "Lebo sa jej chcel pomstiť zato, že ho okradla ?" "Aj to, ale bolo tam niečo ešte zásadnejšie." Obaja chlapci ostali ticho. Keďže sa nik nehlásil, pani Simonsová vyvolala jediného žiaka, ktorý z nej počas čítania nesňal zrak. "Lucas ?" "Lebo si myslel, že ide spraviť správnu vec." "Správnu vec ?" Zháčila sa učiteľka. "Naozaj bol Raskolnikov presvedčený, že vražda je správna vec ?" "Áno. Myslel si, že keď úžerníčku zabije

pomôže všetkým, ktorých okrádala a spraví svet lepším. Tým ospravedlňoval svoj skutok." "Výborne Lucas ! Presne tak to bolo." Pochválila ho triedna. "Raskolnikov presvedčil sám seba, že spáchanie hrozného činu je tolerovateľné, ak svojim skutkom pomôže obetiam úžerníčky. A ak by Robert s Nolanom mali záujem ma počúvať, zistili by, ako si Raskolnikov postupne začne uvedomovať svoju vinu, až sa napokon k zločinu prizná."

Slová pani Simonsovej prerušilo školské zvonenie. Náročná hodina bola u konca. "Zajtra dokončíme čítanie ukážok a spravíme si detailný rozbor diela." Učiteľka zosadla z katedry, keď si uvedomila, že na niečo zabudla. "Mimochodom, zajtra k nám nastupuje nová žiačka. Je z New Yorku, a podľa pani riaditeľky, je výbornou študentkou. Pevne verím, že pre viacerých z vás bude príkladom." Aj keď triedna nespomenula nikoho menovite, bolo jasné koho má na mysli.

Lucas po očku pozrel na Roberta, pridajúc jemný úsmev. Tým najlepším spôsobom sa mu podarilo Stoneovi vrátiť požičané. Simonsovu mal rád, a ona jeho. Na otcom vybájenej súkromnej snobárni takto empatické učiteľky akiste nemajú. Ani kamarátov, ako Josh.

Po hodine literatúry, Lucasova obľúbená matematika zbehla ako nič. Nastala veľká prestávka, ktorú žiaci na jeseň a jar trávajú na školskom dvore. Aj Lucas s Joshom vyrazili tým smerom.

Presúšajúc sa dlhočiznou chodbou k školskému ihrisku, Josh neustále vykladal o hádke s otcom, sporoch so sestrami, i ako sa nevie dočkať, až konečne vypadnú na výšku. Počúvajúc ho na pol ucha, boli už takmer pred východom na dvor, keď Lucas uvidel Jessicu Moonovú, kráčajúcu oproti nim. Podľa tvrdení jej spolužiakov ôsmakov, i na základe výsledkov nedávnej súťaže krásy, najpôvabnejšie dievča Thomas Gardiner K8 School. Roztlieskavačka školského futbalového tímu, neprehliadnuteľná blondínka už nejdnému rovesníkovi pobláznila hlavu.

Blížiac sa, snáď v dôsledku Joshovo trkotania o sestrách, Lucas zrakom zavadil o staršiu spolužiačku. Ich pohľady na chvíľu splynuli. Lucas zatajil dych. Jessica Moonová ho zaregistrovala. Jeho, šiestaka. Trvalo to zlomok sekundy, neprišiel úsmev, ani žmurknutie, no predsa...

Na Lucasovo prekvapenie, na školskom ihrisku to nebolo iné. Kým dokráčali k obľúbenej lavičke neďaleko basebalového ihriska, viacero dievčat, mladších i starších, si ho zvedavo premeralo, čo sa nikdy predtým nestávalo. Záhadu nečakaného záujmu nežnejšieho pohlavia o fešného chlapca odhalil Josh, len čo zasadli. "Máš tam kus trávy." Ukázal na tričko. "Do riti." Zahrešil Lucas, strasúc so seba steblo i hrudku hliny, pozostatky raňajšieho konfliktu. Na Simonsovej radu po hodine sa ísť opláchnuť celkom zabudol.

"Sleduj, kto prišiel !" Josh kývol k basketbalovému ihrisku na opačnom konci dvora. Connor Phills sa rozhodol využiť príjemné jarné počasie na prevetranie hlavy i obligátne predvádzanie. Vytlačiac mladšie deti, s Nickom, Kaiom a pár ďalšími, hrali na jeden kôš.

Netrvalo dlho, kým sa Connor zrazil s jedným z protihráčov, ktorého Lucas poznal iba z videnia. Počastujúc súpera kompletnou zbierkou vulgarizmov, aké len angličtina pozná, iba prítomnosť bezpečnostných kamier zabránila vážnejšiemu konfliktu.

"Hajzel." Precedil Josh. "Tak rád by som mu baseballkou rozflákol papuľu, že by sa váľal v krvi. Ku*** vyj***** !" Ešte vždy odstraňujúc fragmenty špiny z trička i nohavíc, Lucas nechal kamarátovo hromženie bez odpovede. "Myslí si, že je z neho každý posratý. Tak ako on z fotra." Nasledujúca myšlienka primäla Josha k úsmevu. "Keby ho tak opäť skatoval ako pred Vianocami. Dva týždne nechodil na tréning, taký bol dobitý." "A čo z toho ?" Nesúhlasil Lucas. "Foter ho zmláti, a on si potom vybije hnev na niekom v škole." "No a ? Hlavne, že to schytá." "Schytá..." Povzdychol Lucas, vybaviac si hodinu literatúry. "A čo sa tým zmení ? Čím viac ho foter mláti, tým je agresívnejší. Až raz niekomu fakt ublíži. A potom čo ? Zhnije v base ?" Lucas zavrtel hlavou. "Násilie nič nerieši. Iba veci zhoršuje. Ako v Simonsovej knihe." Josh prekvapene pozrel na priateľa, váhajúc či to myslí vážne. "Keby ich mama neopustila a foter nezačal chľastať, nemusel byť taký." "Phills bol vždy úchyl. Mlátil decká už v štvrtáku." Nesúhlasil Josh. "Hej, a teraz je to ešte horšie."

Lucas vyskočil na nohy. "Idem na hajzel vyčistiť tričko." "Pôjdem s tebou." Lucas sa zamračil. "To bol len vtip." Bránil sa Josh. "Inak nechceš moje z telesnej ? Mám ho v skrinke." "Nie, dík. Len opláchnem tie škvrny, nech tu nebehám ako prasa." "Kvík, kvík." Zakrochkal Josh. "Blbec..." Počastujúc priateľa, Lucas už aj upaľoval k školskému vchodu.

Zamieriac k málo používanej toalete pred vstupom na školskú plaváreň, zvyčajne pustá, ani teraz tu nikoho nebolo. Pristúpiac k jednému z umývadiel, sňal si tričko. Zadná strana ostávala celá ufúľaná. Nielen kusy bylín a flaky od blata, ale i početné šmuhy, ako sa nedobrovoľne vyváľal v tráve, robili z kusu oblečenia kandidáta na pranie. Cícerok vody s mydlom našťastie spravili zázraky. Nepekné škvrny Lucasovi rýchlo mizli pod prstami a vrchná časť ošatenia o pár chvíľ nadobudla znovu použiteľnú podobu. Cenou za očistu bude nepríjemný pocit vlhkosti, ktorý sa však do hodiny vytratí.

Zastaviac vodu, Lucas sa chcel obliecť, keď uvidel svoj obraz v zrkadle. Odhalená hrud' s vyrysovaným svalstvom na bruchu, mohutne stavané ramená, podmanivý pohľad, krásna tvár. Pootvoriac pery, nahodil zmyselný výraz. Dlhá štica mu padala do čela. Prižmúrené viečka lákali. Je nádherný. Všetci mu to hovoria. Nielen mama s otcom, učiteľka piana, či Josh keď provokuje. Aj úplne neznámi ľudia. Keď bol menší, nie raz si ho pomýlili s dievčaťom. Vtedy bol našťvaný, no teraz tomu rozumel. Iba chlapca tak pekného ako on, môžu považovať za dievča. Dievča ako Jessica. Ako desiatky, stovky iných, čo ho programovo ignorujú. Nerozumel tomu. Mal 13, a žiadna spolužiačka oň nikdy neprejavila záujem. Je to preto aký je ? Ako premýšľa ? Ako sa líši od ostatných ?

Skôr než záhadu stihol rozlúsknuť, zachytil hlasy z chodby. "Do šľaka." Zahrešil pre seba a chcel si tričko natiahnuť, no obrátené naruby, kým ho otočil, dvere na toalete sa rozleteli. Ako naschvál, dnu vstúpili Robert Stone, Nolan Fisher a Julian McConnell. Šanca 1 k 1000, že to budú práve oni, a predsa.

Uvidiac ho polonahého, Rob sa zachechtal. "Čo si tu robil ? Honil si vtáka ?" Útly Julian sa začal chichotať, akoby začul najlepší vtip v živote. Nevysoký, neduživý chlapec, vždy sa motal okolo Stonea a Fishera. V podpichovaní Josha a Lucasa v ničom za priateľmi nezaostával, čo Josh nie raz ocenil buchňatom či strkancom. Nebyť toho, že má otca policajného kapitána, čím sa veľmi rád a často chvastal, obaja by si jeho posmešky s ním už dávno vybavili.

"Poser sa !" Odsekol Lucas vulgárne. Ako jediný z triedy si niečo také voči Stoneovi mohol dovoliť. "Kde si nechal milenca ?" Pridal Nolan, škeriac sa ako orangutan čo strávil priveľa času na slnku. "To ste s Joshom robili v parku, že si taký zasvinený ?" "Hej, tam sa stretávajú !" Prskol Julian, ukazovák naznačiac vulgárne gesto. "Lucas bol dole a Josh po ňom poskakoval. Preto je od trávy." Stone vybuchol smiechom. "Foley po tebe vážne poskakoval ? Myslel som, že si skôr na oral." Primitívne poznámky s cieľom vyprovokovať ho, nechali Lucasa chladného. "To by si chcel vedieť, čo ? Vzrušuje ťa to ? Mávaš z toho polúcie ?" Robert zmeravel a tvár mu sčervenela. "Á, tak ty nevieš čo to znamená ? Ani jeden z vás ?" S arogantným úškrnom, Lucas si svoj triumf vychutnával. "Pozrite si to na nete, idioti."

Na toaletu práve vstúpili ďalší žiaci, a hroziaci konflikt ostal zažehnaný. Lucas sa spokojne pobral do triedy. Intelekt opäť raz triumfoval nad hrubou silou.

Detskou izbou sa rozliehal rachot výstrelov plne automatickej útočnej pušky M4. Nie skutočných výstrelov, skutočnej pušky. Josh so zručnosťou nadobudnutou pravidelným tréningom, likvidoval jedného virtuálneho protivníka za druhým. Priestornú obrazovku výkonného počítača pretínali žiarivé paprsky, ktoré z času na čas vystriedala efektná explózia 40 milimetrového granátu.

Divoko sa kymácajúci obraz, ako sa Josh snažil vyhnúť hordám nepriateľov, Lucasovi nerobil dobre. Roztiahnutý na posteli, myseľ mu zamestnávali neveselé úvahy z rána. Vyučovanie skončilo, a za dve hodiny ho čaká klavír. Kolotoč nového týždňa sa opäť naplno roztočil. V lunaparku, ktorý nie je možné opustiť.

Masívny výbuch na diaľku odpálených trhavín ukončil existenciu bunkra plného teroristov i ďalšieho úspešne prejdeného levelu v hre. Josh sa obrátil k dumajúcemu obyvateľovi detskej. "Nezahráme jeden na jedného ?" Hľadiac do plafónu, Lucas naznačil nesúhlas. "Môžeme zahrať niečo iné, ak ťa strieľačky nebavia." Josh vedel, že Lucas akčné hry veľmi neobľubuje - jedna z mála vecí v ktorej je lepší než kámoš. "Nie !" Zavrčal Lucas otrávene. "Nechce sa mi, a za chvíľu aj tak musím na klavír." "Myslíš naňho ?" "Koho ?" "Connora ?" "Ale nie. Seriem ho. Len som unavený." Josh sa nepokojne zamrivil, ako vždy keď sa najlepšiemu priateľovi chystal zvestovať čosi nepríjemné. "Mal by si to povedať vašim. Ja to našim povedať nemôžem. Foter by ma zdrbal, že sa neviem biť, a mama spustila litánie, ako mám nastaviť druhé líce." Josh zošpúlil pery. "Chcel by som mať takých fotrovcov ako ty." "Vážne ? Aby ťa nútili chodiť

na klavír a pólo a pílili ti uši so školou, kde to nenávidíš ? To by si chcel ?" "Keby si fotrovi povedal, že tam nechceš..." "Blbosť ! Ty ho nepoznáš. Je tým ako posadnutý. Stále mi rozkazuje čo mám robiť. Serie sa mi do života, akoby som mal päť. Nevieť sa dočkať, až budem mať 18, a vypadnem odtiaľ." "A keby si to povedal len mame ?" Lucas si pretrel zrak. "A načo ? Za tri mesiace bude aj tak preč."

Josh pochopil, že kamarát na podobné diskusie nemá náladu, a skúsil to z opačného konca. "Inak počul si o tej novej, čo má zajtra prísť ?" "Čo s ňou ?" "Elliott ju videl, keď bola s mamou v škole. Vraj je kosť." "Kosti sú pre psi." Josh sa uškrnul. "Volá sa Jennifer, má hnedé, kučeravé vlasy, a vyzerá fakticky cool. Podľa Elliotta budú všetci slintať, až ju zajtra uvidia." "Ja som bol v tom, že Elliott slintá iba pred obedom, keď je hamburger." Josh sa nezasmial. Narážky na korpulentnú postavu triedneho jedáka Elliotta Campbella už počul toľkokrát, až ho zunovali. "Nie vážne. Vraj je krásna." "A čo má byť ? Ak bude ako Hannah či River, nemám záujem."

Lucas pozrel na hodinky. "Za hodinu idem na ten sprostý klavír. Poďme niečo zahrať, nech tu nezachrápam." "Super !" Josh odsunul svoje kreslo, nevediac sa dočkať, až Lucasa opäť raz porazí.

Súmrak klesal na mesto, keď Lucas otvoril vchodové dvere, prekročiac prah predsieni. Športový batoh so zošitmi najvýznamnejších diel klasickej hudby mu klesol k nohám. Zhodiac tenisky, v obývačke ho privítala mama, práve servírujúc večeru. "Ahoj zlatko. Prišiel si neskoro. Už som ti chcela volať." "Thompsonová to natiahla. Vo štvrtok niekam musí ísť, a budeme mať kratšiu hodinu." "Slečna Thompsonová." Opravila ho mama, prehodiac si zavadzajúci cop cez plece. Gaštanové vlasy, na nerozoznanie od tých synových, štíhla, ladná postava, neprehliadnuteľne velikánske oči i súmerná tvár, ktorej nádheru by závidela nejedna modelka. Vždy elegantne upravená, s decentným makepom na tvári, Lucas mal po kom dediť. "Čo si dáš ?" Mama ukázala na dvojicu misíí. "Kuracie so zemiakmi, alebo zeleninový šalát ?" "Radšej to prvé."

Lucas nazrel do obývačky. Ako obvykle v túto večernú hodinu, aj dnes si otec uveleбенý v masívnom rustikálnom kresle pripomínajúcom kráľovský trón, listoval v novinách. Veľkoplošný televízor stlmený na minimum zobrazoval udalosti uplynulého dňa. "Pri odvetnom útoku amerického letectva v Jemene zahynulo 6 civilistov." Hlásal pohyblivý text pod zábermi tehlového domu zmeneného v ruiny. Zahĺbený v dennej tlači, otec mrazivej správe nevenoval pozornosť. Synovu prítomnosť zaregistroval, až keď Lucas zasadol na susedný gauč. "Ako bolo na hodine ?" Opýtal sa viac z povinnosti, ako záujmu. "Normálka." "Čo si hral ?" "BWV 846, prelúdium." Otec si zložil okuliare, konečne pozerúc na chlapca. Bolo to ako dívať sa do zrkadla. Rozdielny vek, farba vlasov i počet vrások na čele, a predsa tak podobní. Frázy typu 'si celý otec', Lucas počul snáď tisíckrát. Biologická kópia, takmer klon, z ktorého by otec najradšej stvoril aj klon mentálny. "To je náročná skladba." Otec zanôtil pár úvodných tónov, ktoré Lucas pred necelou hodinou zahral minimálne desaťkrát. "Oci, mohol by si mi dať dvacku ?

Zajtra ideme s Joshom do kina." Nebola to pravda, no drobné klamstvo poľahky ospravedlnila neochota vysvetľovať skutočný účel finančného príspevku. Najmä keď ten 'účel' mal 5 stôp a 10 palcov, a široké plecia k tomu. Otec siahol do vrečka, keď ho upútala správa v televízii. Pridajúc zvuk, obrazovku pokryli rozvaliny mesta Toretisk na východe Ukrajiny. Kedysi 30 000 mestečko premenilo ruské bombardovanie v sutiny. Obhorené paneláky, zničené domy, cesty i chodníky posiate krátermi po vybuchnutých granátoch. Na mieste kde predtým stálo detské ihrisko trčali zo zeme skrútené tyče toho čo bývalo kovovou preliezkou. Zúfalý pohľad. "To je strašné." Vzdychol otec. "Bastardi ! Pozrite sa na to čo spravili. Ruiny. Z mesta neostalo vôbec nič." Dronový záber potvrdzoval otcove slová. Deštrukcii obydľí, v ktorých pred pár mesiacmi žili šťastní a spokojní ľudia nešlo uniknúť. "Toto nikdy nepochopím. Načo je tým Rusom Ukrajina ? Majú najväčšiu krajinu na svete, ktorú ak by dokázali spravovať, mohli by byť najbohatším národom, a oni potrebujú vtrhnúť do cudzej krajiny a ničiť tam. To je absolútne zvrátené." Civejúc na skazu, otec podvedome vrtel hlavou, akoby nedokázal uveriť tomu o čom ho vlastný zrak presviedčal. Zarytý pacifista odmietajúci násilie, jakživ Lucasa neudrel, nikdy nevlastnil strelnú zbraň ani praobyčajný paralyzér. Podľa otcovho názoru, násilie plodí násilie a zlo netreba zlom odplácať.

Sledujúc spúšť, Lucas si spomenul na príbeh z rána. "Dnes nám Simonsová čítala z románu Zločin a trest." "Od Dostojevského ?" "Aj on bol Rus." Pripomenul Lucas. Pohliadnuc na syna, otec sa zarazil, v prvej chvíli nepochopiac kam mieri. "Lucas, ale to je niečo celkom iné. Dostojevskij žil v 19. storočí, a len preto, že bol Rus neznamená, že má niečo spoločné so zverstvami čo dnes pácha zločinec Putin. Nemôžeme hádzať všetkých ľudí do jedného vreca iba preto, že sú Rusmi, Američanmi, bielymi, čiernymi, a tak podobne. Aj my sme viedli hrozné vojny vo Vietname či Iraku, a mnoho ľudí proti nim protestovalo. Ľudia nemôžu za to kde a kým sa narodila. Záleží len na každom z nás, ako sa k veci postaví." Lucas chápavo prikývol.

Vyloviac peňaženku, otec mu podal 20 dolárovku. "Inak, ak zajtra chceš, môžem ťa hodiť do školy. Idem do práce neskôr." "OK." Súhlasil Lucas. "Brnkem Joshovi, aby ma nečakal." "Večera je pripravená." Oznámila mama z jedálne. Otec sa pousmial, odložiac noviny. "Tú úžasnú vôňu cítiť až sem. Tak poďme teda !"

Kým Lucas si pochutnával na kuracinke do zapekanými zemiakmi a čerstvej zelenine, hlavnou témou večere, tradícia minimálne posledné dva týždne, bola otcova kandidatúra na post vedúceho katedry. Otec sa opäť raz sťažoval na mladšieho kolegu Irvina Andrews, ktorý ešte pred samotným konkurzom lobuje na fakulte. 'Ambiciózny karierista' nemajúci ani tretinu vedeckých prác, prišiel na katedru len pred tromi rokmi, a otec mu v začiatkoch dosť pomohol. Dokonca mu recenzoval niekoľko prác, prinajlepšom priemernej kvality. A teraz, kandiduje proti nemu. Joan Jonesová manželka nabádala, aby aj on diskutoval s kolegami, zdôrazňujúc svoje kvality, no podľa otca by podobne chovanie bolo amorálne a nefér. Presvedčený, že výberová komisia zvolí skúsenejšieho kandidáta, neúspech si nepripúšťal.

Lucas debatu počúval len z donútenia. Ešte ho čakalo učenie a oznam Joshovi, aby naň v parku nečakal. A zajtra, rovnaký stereotyp ako dnes. Desivá predstava. Z ponurých úvah ho prebralo až mamine oslovenie. "Zlatko, ako dnes bolo v škole ?" Lucas nedbalo

pokrčil plecami. "Normálka. Ako vždy. Ale ešte sa musím učiť." "To je správne !" Pochválil ho otec. "Len poctivou prácou človek v živote niečo dosiahne. A úspech je z 99 percent tvrdá práca, a len z 1 percenta talent." "Ale náš Luca je predsa šikovný. Môj talentovaný chlapček." Mama pohladila syna po líci. Pociťujúc trápnosť, akú si len 13 roční teenageri musia pri lichôtkach dospelých vytrpieť, Lucas prehnane prejavy maminých emócií poslušne zniesol.

Neskorý večer priniesol únavu i prvé zívanie. Lucas práve dokončil esej na stredajšiu hodinu dejepisu a dokument so školskou prácou vystriedali jeho vlastné úvahy z rána. "Ďalší zbytočný deň za mnou." Poznamenal do počítača. "A zajtra ma čaká ďalší, rovnako bezvýznamný deň, v bezvýznamnom živote bezvýznamného človeka." Lucas si siahol na čelo pod povrchom ktorého to opäť vrelo. "Načo vôbec existujem ? Aký zmysel má môj život ?" Zaklapnúc notebook, vyšiel na balkón. Potreboval trochu schladieť rozbúrenú myseľ.

Rezidenčná štvrť na Observatory Hill sa po desiatej večer pomaly ukladala na spánok. Na ulici pred domom spočívali autá majiteľov zámožných nehnuteľností, nad ktorými ako anjel strážny, trpezlivo bdel automatický kamerový systém. V zopár oknách sa ešte vždy svietilo. Ruch hektického pondelka pozvoľna ustával, aby sa celý cirkus o pár hodín opätovne rozbehol.

Zakloniac hlavu, Lucas pozrel na hviezdnu oblohu. Bezoblačná noc odhaľovala stovky trblietavých svetov. Z nepredstaviteľných diaľav, ich svetlo sem putovalo dlhé roky. Miliardy hviezd i planetárnych systémov, ktoré nikdy nepreskúma, nepokochá sa ich nádherou, nespozná bytosti tam žijúce, ak nejaké sú. Ako otrok, všemocnou tiažou pripútaný k domovskej Zemi, je len zrnkom prachu, elektrónom, v širom, nekonečnom vesmíre. Frustrovaný vlastnou bezmocnosťou, uvažoval či aj tam, na vzdialených svetoch, existujú bytosti ako on, lámajúce si hlavu, nad zmyslom svojej existencie. Alebo je to celé iba o ňom ? Pretože je, ako to Rob Stone a iní vravia, 'divný' ?

Lucas si spomenul na poobedňajší rozhovor s Joshom. Kamarátovmu vyznaniu, či skôr priznaniu k závidi nad jeho rodičmi nerozumel. Veď mama, a najmä oco mu neustále niečo prikazujú. Vodia ho na obojku ako psíka, cvičenú opičku. Toto rob, a toto nerob, toto smieš, a toto nie. Uč sa, študuj, vzdelávaj sa, športuj, venuj sa hre na klavír, buď slušný, neodvrávaj, choď skoro do postele, tieto filmy nie sú pre teba, na toto si príliš mladý. Len my jediní vieme čo potrebuješ, a ty nás musíš počúvať. Ako poddaný svojho pána. Neradosná realita. A predsa, Josh túžil mať takých rodičov ako on.

A možno je to iba jeho vlastná nevďačnosť. Rozmaznaný jedináčik z dobre situovanej rodiny, ktorý dostal všetko, na čo si kedy spomenul. Materiálne zabezpečený, mama a otec by preň zniesli modré z neba, a on si ich snahu zaistiť mu spokojný život nevážil. Je zlým, skazeným dieťaťom iba preto, lebo nechce, aby zaň rodičia o všetkom rozhodovali

? Ak by mal prísneho otca ako Josh, najskôr by nad podobnými hlúposťami vôbec neuvažoval.

Ale čo ak netúži byť bohatým a úspešným, ako mu to rodičia naplánovali ? Robia snád' materiálne veci človeka šťastnejšieho ? Je jeho život lepší než ten Joshov iba pre výkonný počítač, domáce kino, špičkový mobil či značkový syntetizátor, ktoré má tu vo svojej izbe, a ktoré mu Josh tak závidí ? Stane sa jeho život naplneným, až raz ako úspešný manažér, inžinier či chirurg si bude zadok vyvážať v aute luxusnejšom než to otcovo, a ostatní mu budú ticho závidieť ? Je Connor, *chlapec čo nemá takmer nič*, nešťastný ? Pochádzajúc z chudobných pomerov, otec ho neustále mláti, a matka ich opustila. A predsa... Ako vynikajúci futbalista, požíva rešpekt i obdiv fanúšikov. Na škole ho každý pozná, má kopec priateľov a známych, aj tých čo z neho majú strach. Nik si nedovolí skrížiť mu cestu, krivo naň pozrieť, či dokonca ho uraziť. A ak má tréner Cole pravdu, a Connor to futbalom ozaj niekam dotiahne, stane sa bohatším a úspešnejším, než on, s otcom toľko presadzovaným vzdelaním.

"Život je fraška." Pomyslel si Lucas, vrátiac sa do izby. Musí sa vyspať. Čaká ho ďalší deň. Rovnaký stereotyp, rovnaká fraška.

3. Jennifer

Usadený na prednom kresle luxusného sedanu, Lucas bočným okienkom sledoval ako ubieha cesta. Ranná špička zaplnila ulice a vozidlá obyvateľov náhliacich sa do práce postupovali slimačím tempom. "Ďalší zbytočný deň predom mnou." Pomyslel si skrúseno. Vstanúc neskôr než obvykle, nemal čas uložiť svoje pocity do notebooku. A vlastne, ani nebolo čo. Depresívna nálada zo včeraška pretrvala. Nebyť stretnutia s Joshom, ktorý naň už akiste čaká v triede, nemalo by ho dnes čo potešiť.

Otcove Audi A8 zamierilo k odstavnej ploche na prístupovej ceste pred školou. Lucas nemal rád, keď parkovali až na školskom parkovisku, kde by všetky deti videli v čom sa vyváža. Zastaviac, otec pozrel na syna. "Pusa na rozlúčku ?" Lucas prevrátil zrak. "Oci, niekto ma uvidí." "Dal som ti 20 dolárov." Pripomenul otec položartom, rozstrapatiac synovi šticu. "Tak, maj sa. Prajem ti príjemný deň." Lucas prikývol, pohotovo vyskočiac z auta, skôr než ho niekto z osadenstva školy uvidí.

Pätnásť minút do zvonenia, keď Lucas vstúpil dnu, trieda ostávala poloprázdna. Neprekvapujúco, Josh už trónil vo svojej, či presnejšie na svojej lavici, očakávajúc príchod priateľa. Nečakajúc naň v parku, a nemajúc doma čo na práci, dorazil skôr. "Ako bolo na klavíri ?" Privítal ho namiesto pozdravu. "Fantasticky. Stvrzol som tam dve hodky. Ešte teraz ma bolia prsty." "Och, pofúkam ti ich." Josh sa načiahol po Lucasovej dlani, no ten ho odstrčil. "Inak, Phills bol opäť v parku. Húľil tam aj s tými dvoma dementmi. Ale zbadal som ich skôr, a radšej som ich obišiel." "Nemal by si tam chodiť sám. Ráno vždy vysedávajú na lavičke a Connor je čisté psycho." "Ja viem. Myslel som, že tak skoro neprídu." Obzrúc sa či ich niekto nepočúva, Josh sa naklonil bližšie, stíšiach hlas. "Napadlo ma či by sme ho nemohli tajne cvaknúť ako chľastá a húli trávu, a poslať to jeho fotrovi, nech ho zmláti. V parku je dosť flekov odkiaľ by to šlo spraviť, aby o nás nevedel." Lucas klesol do lavice, začnúc s vybaľovaním vecí. "Zistil by to. Vie, že tam chodíme. Až tak natvrdlý nie je, aby mu nedocvaklo, kto ho bonzol. A potom nás zabije." "Tak to spravíme inde." "A načo ? Aby ho foter skatoval ? A čo z toho ? Aj tak s tým neprestane. Najlepšie je si ho nevšímať. A keby niečo, od fotra som vytiahol dvacku. Radšej mu ju dám, ako sa s ním srať." Josh nič nepovedal, hoci jeho sklamanie nebolo ťažké uhádnuť. Celý večer si lámal hlavu nad plánom pomsty, na Internete prechádzal mapu i fotky Gerard Bergin Park, hľadajúc najvhodnejší úkryt, a keď je všetko pripravené, majstrovský scenár jeho odvety Lucas šmahom ruky hodí do koša. Navyše, s moralizujúcim dôvetkom, aby si ho nevšímali a dvadsať dolárovkou pečatiacou ich kapituláciu. "Asi opäť dostal kázanie od otca." Pomyslel si roztrpčene Josh, a tému viac nerozoberal.

S blížiacim sa zvonením sa trieda postupne zaplňala. Dorazili aj Stone, Fisher či McConnell, no dnes sa ich príchod našťastie zaobišiel bez konfliktov či provokácii. Na prvej hodine matematiky pani O'Connorová zadala niekoľko príkladov rovníc s jednou neznámou. Plne zaujatý ich počítaním, Lucas otvorenie dverí i nečakaný príchod triednej nezaregistroval, až kým neprehovorila.

"Dobrý deň. Prišla som vám predstaviť vašu novú spolužiačku. Toto je Jennifer, a oddnes bude chodiť do našej triedy." Medzi žiactvom to zašumelo a Lucas konečne dvihol zrak. Uvidiac dievča, zmeravel. Krv mu stuhla v žilách, a hrdlo stiahol kŕč. Dievča stojace po pravici pani Simonsovej reprezentovalo stelesnenie nádhery.

Hnedé, gumičkou zopnuté, kučeriace sa vlasy jej siahali až po plecia. Výrazné pery nepotrebovali makeup ani chirurgické úpravy, aby pôsobili zmyselne. Hebkú pokožku na tvári nehyzdilo akné, typické pre teenagerov v jej veku. Prenikavý pohľad modrastých očí nešlo prehliadnuť. Štíhla, atleticky stavaná, mala na sebe elegantnú, snehobielu blúzku a sukňu po kolená. Cez plece jej prevísal ledabolo prehodený školský vak. Esencia krásy, akú Lucas jakživ nepoznal.

Triedna sa obrátila k Jennifer. "Jen, čo keby si sa nám trochu predstavila a prezradila niečo o sebe ? Spolužiaci sú určite zvedaví." Jennifer horlivo prikývla a mlkvou triedou sa rozľahol čarokrásne zvonivý hlas.

"Ahojte, volám sa Jennifer Scottová a oddnes budem vašou spolužiačkou. Pochádzam z New Yorku, ale minulý týždeň sme sa s rodičmi presťahovali do Cambridge, pretože tu oco bude pracovať na univerzite. S mamou sme vybrali túto školu, lebo je blízko a páči sa nám." "To sme radi." Zahlásil Robert Stone, na čo sa celá trieda, s výnimkou Lucasa, zasmiala. Jennifer pokračovala rozprávaním o otcovi archeológovi, mame pracujúcej v realitách, o živote vo veľkomeste i škole kam chodila.

Lucas vnímal prúd slov, no nie ich význam. Sťa počarovaný, zísal na Jennifer ako na zjavenie. Okolitý svet preň prestal existovať a čas stratil na význame. Zmätený chlapec cítil, ako mu srdce búši šialeným tempom a šteklené v hrudi i podbrušku sa stáva neznesiteľným. Pot vyrážal zo všetkých pórov, hoci klimatizácia v triede udržiavala príjemnú teplotu. Kolená, šľachy, väzivo ochabli, a nebyť stola, určite padne na dlážku. Nepoznané emócie, ktorým nedokázal priradiť správne mená ho plne ovládli, a on im nedokázal vzdorovať.

Po Jenniferinom predstavení sa slova opäť ujala triedna. Spomenula študijné úspechy novej spolužiačky učiacej sa na samé Áčka i účasť na fyzikálnej olympiáde, vysloviac nádej, že pre mnohých z triedy bude príkladom. Josh, netrpezlivo poskakujúc na stoličke to nevydržal a obrátil sa k Lucasovi. "Dobrá kosť, že ? Elliott nekecal." Ako čerstvo prebudený, Lucas zažmurkal. Chcel odvetiť, keď ho triedna predbehla. "Pán Foley, neruším vás náhodou ?" "Nie." Zapišťal Josh. "Nepochybne aj teba zaujali študijné výsledky Jennifer, a rád sa nimi inšpiruješ, však ?" Zahanbený žiak len prikývol. Triedna ukázala dievčaťu voľné miesto v strednom rade. Iba o lavicu pred Lucasovou, keď zasadla, Lucas ucítil jej parfum. Podmanivá vôňa, snád' konvalinky, dráždila čuchové bunky.

Hodina pokračovala a pani O'Connorová s Tinou Valezovou lúštili pred tabuľou jeden z príkladov. Aj Lucas by mal pokračovať, no nemohol. Ako hypnotizovaný, zísal na spolužiačku, a hoci z pracovitého dievčaťa zhrbeného nad zadaným príkladom videl len jej chrbát, nedokázal odvrátiť zrak.

Tina Valezová, s výdatnou pomocou učiteľky, napokon rovnicu dopočítala a pani O'Connorová sa hotovala vyvolať ďalšieho žiaka, keď uvidela strnulého premianta triedy civejúceho inde než by mal. "Lucas, kam to pozeráš ?" "Na Jennifer !" Zvolal Nolan. "Je do nej buchnutý !" "On je buchnutý do Josha." Opravil ho Robert, na čo celá trieda explodovala smiechom. Jennifer pozrela k zvedavcovi, no ten stihol pohotovo sklopiť zrak.

"Stone, chceš nám všetkým ukázať vyriešenie rovnice o jednej neznámej ? Mám tu jeden obzvlášť náročný príklad. Ako stvorený pre teba." Robert zavrtel hlavou. "Tak pod ty Lucas. Aspoň prídeš na iné myšlienky." 'Obzvlášť náročný príklad' talentovaný žiak hravo zvládol a vracajúc sa do lavice, po očku pozrel na Jennifer. Ich pohľady na sekundu splynuli. Lucasovi sa zazdalo, že Jennifer naň žmurkla. Pocítiac zrýchlený tep, čo ak jej len niečo padlo do oka ? Netúžiac po opätovnom napomenutí, zbytok hodiny venoval práci, ani raz nepozrúc k lavici v strednom rade.

Cez prestávku sa väčšina triedy zhŕkla okolo lavice novej spolužiačky, v snahe povyzvedať čo najviac. Lucas po trapase na hodine radšej ostal na mieste. Josh mu zápalisto vykladal o najnovšej hádke so sestrami, otcovom spore so susedom, najnovšom trháku, ktorý sa mu večer podarilo stiahnuť i rannej strkanici pred školu, a ako ju neoblúbený učiteľ fyziky pán Thomas musel riešiť. Lucas ho počúval len na oko. Napriahnuc sluch, skúšal zachytiť každé slovo z vedľajšieho radu, kde Jennifer práve vysvetľovala ako s otcom archeológom stihla navštíviť Egypt, Mexiko, Južnú Ameriku či Vianočné ostrovy.

"A teraz cez leto možno pôjdeme do Číny pozrieť Čínsky múr." Zahlásila veselo, v obkolesení ticho závidiacich spolužiakov. "Ale ešte to nie je isté, lebo oco od septembra začína učiť na Harvarde, a nevie či bude mať čas." "WOW. Chcel by som mať takého otca." Zahlásil Ed Stepanovsky závistlivo. "Mňa naši zoberú maximálne tak do Bostonu..." Viacerí sa nad poznámkou zavalitého, na ježka ostrihaného syna majiteľov miestnej reštaurácie uškrnuli, hoci bolo všeobecne známe, že plne vyťažení prácou, jeho rodičia nemajú časť na školské stretnutia, nieto dovolenky. "A to tam budete robiť vykopávky kostier ?" Zaujímalo útlu Ameliu Munnovú. Jej nadmerne vyvinutá fantázia znásobená pravidelným čítaním všakovakých hororov od Stephena Kinga, po najhorší brak, aký na Internetu možno nájsť, jej okamžite vnukla predstavu spolužiačky prehrabávajúcej sa medzi lebkami ožívajúcich nebožtíkov. "Nie. Ideme tam iba na výlet. Ale raz som bola s otcom na archeologickej výprave v Chile, kde robili vykopávky, a bola to hrozná nuda. Horúco, ďaleko v púšti, bez Internetu, a oco s kolegami sa tam celé dni hrabali v zemi." "A pôjdete aj do Kórey ?" Opýtal sa Park Woo, ktorého rodičia pred jeho narodením prišli do USA zo Soulu. "Asi nie. Možno to oco celé zruší, ak nebude mať čas." "A ty máš vážne samé áčka ?" Zmenila tému Kim Kellyová, ktorú učenie nikdy veľmi nebavilo, a úmorne dlhé hodiny si pravidelne krátila maľovaním po zošitoch, učebniciach i servítkach, podľa toho čo mala práve k dispozícii. "Ach..." Povzdychla Jennifer otrávene. "To mama ! Každému to opakuje. To ona učke o tom povedala. Len ma tým strápňuje." "A Áčko máš aj z matiky ?" Opáčila Hannah Friedman. S dlhými blond vlasmi a výrazným makeupom, do dnešného rána najkrajšie dievča v triede. "Lebo potom by si mi mohla dať opísať." Hannah sprisahanecký kývla k susednej lavici v pravom rade, kde sedáva. Jennifer odvetila chápavým úsmevom. "A

mne by si mohla helfnúť s fyzikou." Pridal vychrtlý Fernando Rodriguez, najnižší a najštíhlejší chlapec v triede, ktorého obávaný pán Thomas na poslednej hodine vyvolal, a neskončilo to práve najlepšie. "No..." Jennifer zaváhala. "Jasné, ak niečo potrebujete, kľudne mi dajte vedieť. Rada vám to vysvetlím. Mama ma minulý trimester prihlásila na príšernú olympiádu z fyziky, a tak som ju musela dva mesiace drviť. Snáď si ešte niečo pamätám."

Prihlúple otázky pokračovali, no aj napriek Joshovmu neustálemu hučaniu, Lucas zachytil všetko podstatné. A boli to samé dobré správy. Nová spolužiačka neznáša mamine chvály. Nemá rada, keď za ňu rodičia rozhodujú. Aj napriek excelentným známkam sa nimi nepotrebuje prehnane chváliť a pomoc spolužiakom neodmieta. "Dokonalé." Napadlo Lucas.

Na hodine biológie aj napriek úpornej snahe sústrediť sa na výklad, anatómia Skokana volského bola predsa len menej atraktívna, než anatómia atraktívnej spolužiačky. Nenápadne poškuľujúc po Jennifer, jej štíhla postava sa ladne skláňala nad lavicou, zapisujúc poznámky do zošita. Sústredená na prácu, zvedavé pohľady Lucasa, Roberta, Nolana i ďalších si nevšímala.

Cez veľkú prestávku, ako každý deň, keď nepršalo, trieda absolvovala presun na dvor. Jennifer v obkolesení Hannah, Tiny, River Learyovej i ďalších zaujala miesto pri basketbalovom ihrisku, pridaleko od obľúbenej lavičky Lucasa a Josha. A kým Josh na mobile ukazoval ako včera prebehol level v Alien Isolation, len tesne uniknúc tesákom odpudivého Xenomorpha, Lucas v duchu sám seba preklíňal, že nezasadli bližšie a obsah družného rozhovoru dievčat mu uniká.

Vyučovanie skončilo a osadenstvo triedy pani Simonsovej zamierilo k školskej kantíne. Dnes medzi nimi nechýbal ani Lucas. Za bežných okolností, školskú jedáleň navštevoval skôr sporadicky, spravidla len ako Joshov spoločník, ak v ponuke mali niečo z nezdravých jedál typu hamburger či hranolky, obľúbené to pokrmy utáraného priateľa. Zamyslený, kráčajúc dlhočiznou chodbou, Josh doň drgol, keď okolo nich prešiel Nick Burke. Sám, bez dvojice kumpánov, o dva roky mladších spolužiakov ignoroval. "Phills dnes nebol na ihrisku." Pripomenul Josh. "Možno vôbec nie je v škole." "Aspoň ušetrím tú dvacku." Lucas si buchol po vrecku, kde mal peňaženku. "Čo ak ho foter zasa zbil?" Joshovi zažiarili oči a jeho bujná fantázia začala ihneď pracovať. "Ak bude mať modriny po ksichte, cvaknem ho a zavesím to na web, nech má parádnú hanbu." "A potom budeš mať monokel ty..." "Nie! Nezistí to. Mám spravených kopec anonymných kont na Facebooku. Robil som ich cez anonymizačné proxy. Ani fízli s FBI nezistia kto to tam dal." Lucas neodvetil. Hádka nemala zmysel. Rovnako ako väčšina Joshovych plánov, ani tento najskôr nedožije ďalšieho rána, a pohltený časom, nahradia ho ďalšie, ešte bláznivejšie nápady.

O pol druhej, neveľká kantína ostávala tak z polovice plná. Vyššie ročníky zaberali na poslednej hodine, a kým ju poctia svojou návštevou, triedy piatakov a šiestakov budú dávno preč. Rozmermi skromné zariadenie školského stravovania rozdeľovalo zábradlie na dve nerovnaké časti. Vzadu stáli stoly s pripravenou požívatinou tvorenou kombináciou fast foodu, vareného jedla, čerstvého ovocia, jogurtov, pečiva, nápojov i všakovakých sladkostí, ktoré bolo možné v postranných automatoch zakúpiť. Prednú časť tvorili stoly pre šesť až osem stravníkov, naskladané v úhladne zoradených trojradoch. S táckami v rukách, žiaci pomaly postupovali v rade na jedlo.

Len čo vstúpil dnu, Lucas spozoroval Jennifer. Kým Josh v triede stihol zbaliť veci, Jennifer už bola na chodbe, a teraz, v družnom dialógu s Hannah Friedmanovou a River Learyovou, stála o pár yardov pred nimi. Kým Josh stihol naložiť na tácku kuracie nugetky, sáčok zemiakových krokiet, čokoládový puding i nadrozmerný pohár Coly, dievčatá z ich triedy zaujali stôl pod oknami, v najľavejšom rade. Josh navrhol prázdne miesto na opačnej strane jedálne, no Lucas zamieril k radu po oknami. Za kruhovým stolom pre šiestich, sedeli dve dievčatá z vedľajšej triedy. "Sú tam baby !" Upozornil ho Josh, no Lucas jeho varovanie prehliadol. Sadnúť dozadu k stene, nenápadne posunul stoličku doľava, aby mal dokonalý výhľad na stôl o dva rady vpredu. Zmätenému Joshovi nedostalo nič iné, len kamaráta nasledovať. Lucas ponoril lyžičku do kuracieho vývaru, a kým Josh verľikoval sťažnosti na otca a sestry, pomaly srkajúc z horúcej polievky, nenápadne poškuľoval po dôvode návštevy jedálne.

Jennifer s gráciou sebe vlastnou, odjedala z Cérzarovho šalátu. Lísky i kúsky mäsa priveľké na prehltnutie najprv položila na pripravený tanierik, aby ich vidličkou a nožom obratne rozkrájala v stráviteľné kúsky. Ladté pohyby jej dlaní držiacych príbor ako z učebnice stravovacej etikety i decentné používanie papierových servítok, silne kontrastovali s hltaním River Learyovej. Inak, River Learyová. Útle dievča s výraznými náušnicami, piercingom v nose i nakrátko ostrihanými vlasmi, z dôvodu, ktorý Lucasovi vždy unikal, ho neznášala. Spolu s Hannah Friedmanovou, jeho i Josha označovali za divných (Freaks), a hoci nie tak otvorene ako Rob či Nolan, kyslé úškrny, prevracanie očí a sem tam nejaké tie ironické poznámky na ich adresu, nešlo spočítať. Lucas nechápal dôvod. Podľa Josha, Hannah šírla reči, aký je Lucas nafúkaný, neustále sa len predvádza, je bifľoš a mamičkin maznáčik, a s 'tým úbožiakom' Joshom sa kamaráti iba preto, lebo nik iný o priateľstvo s ním nestojí. Bolo to nespravodlivé a nefér, a práve s Hannah a River sa Jennifer ako naschvál musela spriatelíť. Lucas nemal najmenšie ilúzie čo asi tak novej spolužiačke o ňom natárajú. Fakt, na porazenie. A pritom, aspoň sčasti mali obe pravdu.

Neprešlo ani pol dňa a Jennifer sa spriatelila s polovicou triedy. Nielen Hannah a River, ale takmer všetky dievčatá oslovila rozprávaním o sebe, šarmom, intelektom, ako i súhlasom s pozvánkou Tiny Valezovej, aby niektorý deň zašli do neďalekej cukrárne, kde im porozpráva o otcových výpravách a živote v New Yorku. To jemu, za šesť rokov školskej dochádzky, ostal len 'úbožiak' Josh. Jediný kamarát, ktorého kedy mal. "Možno majú predsa len pravdu." Pomyslel si Lucas trpko.

Hľadiac na Jennifer, ako na požiadanie práve podvihla hlavu a ich pohľady nečakane splynuli. S tepom minimálne 150, Lucas čumel do stola. Lyžička mu takmer vypadla z

dlane. Zmätený, nevediac čo robiť, opäť pozrel na dievča. Jennifer naň stále hľadela. Uprený pohľad zabodávajúci svoje ostrie priamo do srdca. Tentoraz zrak odvrátila ona, keď jej Tina na mobile niečo ukázala. Lucas cítil ako ním opätovne preniká horúčavosť. Akiste zapýrený, nemal zrkadielko, ktorým by to preveril. Je možné, aby ho opäť oklamala vlastná predstavivosť ? Čo ak zamyslená, počúvajúc spolusediace, Jen jeho prítomnosť ani nezaregistrovala ? Ak nezistí odpoveď, dnes v noci určite nezaspí.

Pravda na seba nenechala dlho čakať. Dievčatá čoskoro dojedli, a ako Jennifer vstávala, zrak jej opäť padol na chlapca za posledným stolom pri stene. A tentoraz nasledoval i úsmev. Nenápadný, krátky, uniknúc pozornosti ostatným, a predsa skutočný. Neexistovala žiadna pochybnosť. Jennifer, prenádherná Jennifer mu venovala pozdrav, akým obdarúva len najbližších. Lucas preglgol. Stratiac pojem o svete, sledoval ako Jennifer odnáša tácku k stolu pre použitý riad, aby v sprievode Tiny, River, Hannah a Kim zamierila k východu. Boli už takmer von, keď naposledy vzhliadla jeho smerom. To už nemohla byť náhoda. Žiaden smietok v oku, ani zamyslenie. Nanešťastie, River si ju všimla, a prihovoriac sa novej kámoške, zmarila Lucasove nádeje ďalej sa kochať jej krásou. Ale čo na tom záležalo ? Ak by mal Lucas krídla, vyletí hore, k nebesiam.

Zo slastného opojenia ho vyviedol Josh ostrým štuchancom. "Počúvaš ma vôbec ?" Urazenecký tón dosť napovedal. "Hej, hej." Zaklamal Lucas, opäť načrúc do chladnúcej polievky.

Prekročiac bránu školy, Lucas zamieril k najbližšej voľnej lavičke. Josh zabudol nejaké veci v skrinke a musel sa po ne vrátiť. O druhej poobede, slnečné lúče vyhriali nádvorie pred Thomas Gardiner K8 School na príjemných 70 Fahrenheitov. Pofukujúci vetrik prinášal potrebnú sviežosť a kopovitá oblačnosť rozohrávala s materskou hviezdou hru svetla a tieňov.

Lucas vylovil mobil z vrečka. Na stránku školy chodieval len sporadicky, najmä keď potreboval zistiť výsledky testov, či nahlásiť chorobu. Chorobu dnes nepociťoval a posledný test z biológie písali pred viac než dvoma týždňami. Lucas zamieril na zoznam žiakov. Rozochveným prstom vyťukal 'Jennifer Scottová'. Webový prehliadač o pár chvíľ zobrazil kartu žiačky so základnými údajmi. Meno, priezvisko, dátum narodenia, bydlisko so zasíveným názvom ulice, identifikačné číslo, školská emailová adresa, meno triednej, link na interný chat. To najdôležitejšie - fotka, nanešťastie chýbalo. Najskôr ju Jen nezaslala, alebo ju administrátor nestihol nahodiť do systému.

Sklamaný, vypol display mobilu. Pozrúc k bráne či tam Josh náhodou niekde nestepuje, skamenel. Jennifer práve vychádzala von. V družnom rozhovore s Hannah a River, najskôr jej šli poukazovať školu, čo by vysvetľovalo ich zdržanie. Lucas vedel, že by nemal očumovať, no vzbúrené hormóny víťazili. Prechádzajúc okolo, Jennifer naň

pozrela. Lucas pohotovo skolil zrak, predstierajúc hru s mobilom. Hoci jej pohľad netrval dlho, neušiel pozornosti dvojice kamarátok.

Dievčatá už boli ďaleko, kým Lucas nabral odvahu pozrieť ich smerom. Elegantná chôdza štíhlej krásavice jej pridávala na pôvabe. "Ja idiot !" Pomyslel si nahnevane. Pekné dievča naň hľadí, venuje mu úsmev, a on tĺk, predstiera čumenie do mobilu. Až príde Josh, mal by ho požiadať o facku. Nič iné si nezaslúži.

Odstavnú plochu školských autobusov lemoval predlžujúci sa rad žiakov. Rozdelená na trojicu zastávok určujúcich trasu, trojica dievčat zastala na konci poslednej. Prvý deň v škole, stále bez identifikačnej kartičky, Jennifer bude musieť vodičovi adresu ich príbytku nadiktovať, nech ho cestou nevynechá. River a Hannah odvoz nepotrebovali. Bývajúc neďaleko školy, tých 5 minút zvládnu i pešo. No túžba spoznať atraktívnu spolužiačku čo najviac, víťazila aj nad putom domova.

"Videla si ako po tebe slintal ?" Spustila River, kývnuc k škole. "Kto ?" Nerozumela Jennifer. "Ten úchyl, Lucas Jones. Zísal na teba v triede a potom aj na obede. Musel byť celý nadržaný." Hannah skrivila tvár. "Fuj, to je ale odporné !" Jennifer žmurkla ka žalobabe. "To vážne ?" Jej tón vyjadroval silné pochybnosti. "Hej, veď aj O'Connorová ho videla." Hannah pripomenula incident z prvej hodiny. "Lucas je divný. Mala by si si naňho dávať bacha." "Ako divný ?" "Nemá žiadnych kámošov, okrem Josha. Všade chodia spolu, ako dvaja buzeranti." "Niekedy aj na hajzel." Šplechla River, hoci si na žiadnu konkrétnu návštevu toalety tých dvoch spomenúť nemohla. "Lucas nikdy nebol na školskom plese, nikdy nemal kámošku, a nechodí ani na futbalové zápasy." Pokračovala Hannah vo výpočte hriechov fešného spolužiaka. "Je nafúkaný. Myslí si, že je niečo viac, lebo sa každý deň do večera biflí. Blbý mamičkin maznáčik." "A Foley za ním behá ako chvost." Doplnila River, spomenúc včerajšie zameškanie do školy. "Hej. Foley je natvrdlý. Stále chodí k nemu domov, a Lucas zaňho robí projekty. Asi sú aj milenci." Hannah oprášila konšpiračnú teóriu výdatne šírenú Robertom a Nolanom, všeobecne prijímanú väčšinou osadenstva ich triedy. "Prečo potom po mne pozerá, keď ju gay ?" Logickú otázku Jennifer predniesla bez náznaku znevažujúcej irónie. "Možno je bi. Alebo ti závidí, že aj ty máš otca na Harvarde, a už nie je jediný." "Jeho oco učí na Harvarde ?" "Hej." Hannah prevrátila oči. "Stále sa tým chvastá, aký je profesor, a akí sú zazobaní. A niekedy ho ukecá, aby ho na ich zadrbanom Audi zobral do školy, a všetci videli, že na to majú." "Však aj dnes ho oco doniesol !" Vyhŕkla River, ukážuc miesto na chodníku pred školským areálom, kde tmavé Audi ráno spozorovala. "Tam stáli. Vraj ten črep stojí cez 100 litrov. A Lucas si v ňom riť vyváža, aby mu každý závidel." Jennifer ostala ticho. Lucasa nepoznala, a nemala dôvod slová nových priateľiek spochybňovať. Lucas bol pohľadný, možno až príliš. No jej vysoký intelekt ju správne varoval pre prílišnú náklonnosťou. Charakter je predsa len ďaleko dôležitejší než fyzický vzhľad.

Po hľadaní zapotrešenej bundy, návšteve toalety i rýchlo nabíjaní mobilu, Josh konečne opustil budovu školy. Jeho kamarát, obdarený ďaleko väčšou trpezlivosťou než on sám, naň z lavičky zamával. Spoločne zamierili k Lucasovi domov.

"Stretol som River a Hannah ako idú s tou novou zo školy. Ty si ich nevidel ?" "Ale hej. Na obede." Odvrkol Lucas, akoby na tom nezáležalo. "Tie kravy sa na ňu nalepili ako,

hm... Ovady na kravy." Josh sa zachechtal na vlastnom vtip. Lucas ukázal na jeho batoh. "Máš všetko ?" odpoveďou bolo súhlasné prikývnutie. "Inak, videl si aké má tá nová kozy ? Sadli by akurát tak do dlane." Lucas prevrátil zrak. "Si vážne úchyl. Z toho sa aj spovedáš ?" Josh si poklepal po čele. "Šibe ti ? Ak by som to pátrovi povedal, vystrie ho rovno v spovedeľnici." Obaja sa zasmiali. "Inak... Tú esej pre Simonsovú máš ? Zajtra ju máme prezentovať." Váhavé slová Josh volil vždy, keď od kámoša niečo potreboval. "Hej. Spravil som ju včera. Dám ti ju, no musím ju ešte vytlačiť. Ale nezabudni si ju párkrát prečítať. Nieže bude prúser ako minule." Lucas narážal na trapas z nedávnej prezentácie 'spoločného' projektu na hodine biológie, ktorú sa Josh neobťažoval preštudovať, a pani Griffinová rýchlo odhalila kto je skutočným autorom. "Rozkaz šéfe !" Zasalutoval útlejší z dvojice. "Ja som na také veci blbý. Odkiaľ to všetko vieš ?" "Z Internetu." Priznal Lucas veselo. "Už si skúšal ChatGPT ?" Ako počítačový nadšenec, Josh model umelej inteligencie pravidelne využíval pri riešení domácich i individuálnych projektov. "Iba raz, ale veľmi ma to nebavilo. Radšej si veci hľadám sám. A Simonsová by aj tak zistila, že to mám okopčené z GPT." "Vraj sa to zistiť nedá. Je to namakané. Dajú sa s tým spraviť skúšky na výške." Nezdíeľajúc priateľovo nadšenie pre pokročilé technológie v oblasti AI, Lucas pokrčil plecami. "Mňa to baví spraviť sám. Ak by foter zistil, že používam AI, zabije ma. Preňho je všetko čo nemáš z vlastnej hlavy podvod. Na fakulte majú program čo dokáže odhaľovať plagiáty, a keby niečo také zistili, letíš zo školy." "Z našej shitnej školy by nikoho nevyhodili." Ubezpečil Josh pokojne. "Fuj, neznášam školy." Odpľuvol Lucas do trávy. "Veď sa učíš na samé Áčka, ako tá nová." "A myslíš, že sa mi chce ? Robím to len kvôli fotrovi. Stále otravuje s tou debilnou súkromnou školou. Je tým ako posadnutý. Už som ti vravel, ako mi s mamou začali sporiť na výšku ?" Josh vystrúhal nechápavú grimasu. "Hej ! Chcú mať z 'geniálneho synáčka' absolventa Harvardu, MIT, či CALTECH. A mňa sa na nič nepýtajú, akoby na mojom názore vôbec nezáležalo." "Čo je to CALTECH ?" "Kalifornský inštitút technológii. Univerzita v Kalifornii." "Ty vole, Kalifornia !" Zavzdychal Josh. "Tam by som šiel hneď." "Na debilnú univerzitu ? Vieš aká je to makačka tam študovať ?" Hoci mal len 13, Lucas už teraz z predstavy päťročného drilu na elitnej, super drahej snobárine pociťoval hlavy bolenie. "Stále sa mi serú do života. Ja sám chcem rozhodovať kým budem. A nie, že mi to foter nadiktuje, iba preto, lebo učí na kreténskom Harvarde, a zo synáčka chce mať svoju kópiu." "Bud' rád !" Odsekol Josh. "Môj foter do mňa nestále hučí, aby som bol konečne chlap, a naučil sa rezať, vrtať, píliť, zabíjať debilné klince a opravovať naše auto - tú starú kraksňu, čo sa furt pokazí." Josh zasnene pozrel do diaľky. "Chcel by som mať fotra čo mi sporí na výšku." Zaskočený nečakaným vyznaním, Lucas vedel, že mu kamarát nerozumie. "Nevieš aké to tam je. Neznášam snobov a snobské školy." "Ale nebol by tam Phills !" "No a ? Seriem naňho." "A čo tá nová ?" Žmurkol Josh. "Videl si ako po tebe zazerá ? Možno po tebe ide." Lucas kamarátovo podpichnutie odbil tolerantným úsmevom.

Elektrický motor laserovej tlačiarne práve dovzdychal, a výstupný otvor vychrlil sériu hárkov. "Päť strán !" Vyhŕkol Josh. "To neprečítam ani za týždeň." "Josh, neblbni !" Zdúpnal Lucas. "Fakt si to prečítaj, nech o tom niečo vieš. Ak Simonsová zistí, že si to

nerobil, nabudúce nás nedá spolu." Josh zaškúľil na husto potlačené hárky dejepisnej eseje, ktoré mu kamarát ochotne podával. "Dobre, dobre. Len som srandoval. Jasné, že to prejdem. Nie som idiot. Teda, aspoň nie úplný." Lucas sa uškrnul, pretrúc si viečka. "Asi si pôjdem ľahnúť." "Teraz ?" "V noci som nevedel zaspáť, a som strašne unavený." "Aha..." Drgnúc do priateľa, Josh vyčaroval potuteľný úsmev. "Nevedel si sa jej dočkať, čo ?" "Ale nie. Do desiatej som robil tú debilnú esej. Asi som narušil spánkový rytmus, a potom dve hodky trvá kým zachrápem." "Heh, vraj rytmus... Aj na obede si mal rytmus ? Stále si na ňu zazeral." Josh napodobil kamarátov neprítomný výraz z jedálne. "Ako Julian aj Nolan. Aj oni na ňu celé vyučko slintali." "Na Scottovú ?" Lucas úmyselne použil priezvisko, aby neznal príliš familiárne. Už fakt, že si Josh jeho okukovanie spolužiačky všimol, ho zaskočil. "Hej. Určite sa im postavili, až im šli tangáče prasknúť." "Blbče, to nie sú tangáče, ale slipy." Josh si povytiahol okraje trenírok nad pás. "Také úzke, obtiahnuté ? Ako pre buzíkov. Sku***** Hilfiger Boys. Oco by odpadol, ak by mi mama niečo také kúpila." Lucas pokrčil nos. "Nechápem prečo to nosia. Veď ich musia tlačiť." Josh nad kamarátovou naivitou zalamoval rukami. "Predsa kvôli babám ! Im sa také obtiahnuté páčia." "To naozaj ?" "Jasné ! Baby sú divné. Zaujímajú sa o blbosti, furt im huby melú, sú hlúpe, a je s nimi hrozná nuda. Nechápem čo na nich všetci chlapci vidia." Ostanúc mĺkvy, ešte do včerajška by Lucas nedokázal odvetiť.

Rozlúčiac sa s kamarátom, znova ho zaprisahávajúc, aby nezabudol esej preštudovať, Lucas sa vrátil do detskej. Vyčerpaný z náročného dňa, padol na lôžko. Pritisnúc viečka, pery mu štekľil úsmev. Predstavoval si Jennifer. Nádhernú Jennifer. Ako ju prvýkrát zbadal pri predstavovaní, ako si sadá do lavice, ako naň žmurkne po úspešnom vyriešení matematického príkladu, na skúmavé pohľady v školskej kantíne, na úsmev, na nádhernú tvár. Túžil pobožkať jej nežné pery, pohľadiť zvlnené kadere, pocítiť teplo hebkej dlane, objať štíhlu postavu. Divoké sny odpočívajúceho chlapca celkom opantali. Tepová frekvencia stúpala, a tlak v hrudi narastal. Siahnuc do nohavíc, každou ďalšou myšlienkou na ňu rytmus stupňoval, kým ho nezaplavila nekonečná slasť. Zastonajúc, telo mu zovrel kľč a s poodchýlenými perami, vychutnával si každú sekundu prenádhernej chvíle.

Splachovací mechanizmus s charakteristickým hukotom naplnil toaletu po okraj vodou. Umyjúc si dlane, Lucas uvidel svoj obraz v zrkadle. Rozhrnúc vlasy na čele, pokynul hlavou. S prižmúrenými viečkami, ako to zvyknú robiť mužskí modeli, niečo tomu chýbalo. Spomenúc si na Joshove slová, sňal si tričko, povytiahnuc spodné prádlo nad nohavice. Nápis Tommy Hilfiger chýbal, no na tom teraz nezáležalo. Pozorujúc črty príťažlivej tváre, Lucas si uvedomil, aký je nádherný. Nie len pekný, či príťažlivý. Bol najočarujúcejším chlapcom v triede i na škole. Mama nepreháňala. Príroda mu načrela zo studnice krásy ako málokomu.

Až doteraz, Lucas fyzickému vzhľadu neprikladal veľkú dôležitosť. Veď dievčatá oň neprejavovali záujem, a aj jemu na pozornosti hlúpych teenageriek, ako ich Josh správne pomenoval, len pramálo záležalo. Posmešky a pohrdanie, ktorých bol on i Josh terčom, považoval za detinské prejavy patriace k ich nedospelému veku. No príchod novej všetko zmenil. Teraz už chápal motiváciu River, Hannah, Roba, Nolana či Juliana ponižovať ho. Závvidia mu. Závidia mu, jeho krásu, ktorej sa im nedostalo. Tak to je.

Preglgnúc, Lucas zošpúlil pery, predstavujúc si ako bozká Jennifer. Kiežby mohla stáť tu pred ním a sen sa skutočnosťou stal.

4. Connor

Opustenú ulicu rezidenčnej štvrť mesta teraz večer pred šiestou len z času na čas poctilo niektoré z áut svojim prejazdom. Poväčšine skromné príbytky starousadlíkov, silne kontrastovali s rozľahlejšími nehnuteľnosťami v bohatších častiach mesta. Bez honosných veránd či záhrad zušľachtených profesionálnym záhradníkom, na dvoroch neparkovali najnovšie modely luxusných áut, nestáli tu bazény ani okázalé skalky s umelými fontánkami. Bezútešnú scenériu dotvárali hnilobou nahlodené stožiare mestského osvetlenia a chodníky plné dier, na ktorých opravu v mestskom rozpočte nikdy nezvýšilo.

Po jednom z nich vykračoval statný ôsmak. Connor nemal dôvod na zhon. Dnešný tréning spojený so skráteným zápasom dal poriadne zabrať. Úvodná rozcvička, po nej šprinty na 50 yardov, kľúčkovanie pomedzi rozostavené kužele, preskakovanie prekážok, výskoky, tréning nadhadzovania, a po tom všetkom, 30 minútový zápas, ktorý navyše prehrali, keď nedokázal kopnúť gól. Ani ten by jeho tímu k víťazstvu nepomohol, no predsa. Nevydarený tréning, nevydarený zápas, nevydarený deň. Tréner Cole sa našťastie zdržal komentára, no Connor aj sám dobre vedel, že máva aj podstatne lepšie zápasy. Naštvaný na seba i celý svet, odkopnúť nevelký kamienok, sledoval, ako podskakujúc po betóne, skončil na susedovom trávniku.

Dvojpodlažný dom Leeovcov s murovanou fasádou, nedávno vymenenými plastovými oknami a sedlovou strechou s vikiermi, v ničom nepripomínal ten ich. Záhrada obsypaná skorými jarnými kvetmi, obklopená nízkym dreveným plôtikom so štýlovým altánkom v strede, lákala k posedeniu. Rovnako ako rodinné Volvo parkujúce pred garážou. Elegantné vozidlo s modrou metalízou, neznieslo porovnanie s ich obstarožným Fordom, zakúpeným v neďalekom autobazári, za extra zvýhodnenú cenu. Fordom postávajúcim len o pár yardov ďalej.

Connor zmeravel. Prítomnosť ich auta znamenala jediné. Netušil čo otca prinútilo zavítať domov tak skoro, lebo obvykle nezvykol chodiť pred ôsmou, no pomyslenie na jeho blízkosť mu zovrela žalúdok. Opatrne pristúpiac k dverám prízemného domca, zastrčil kľúče. Záмок cvakol a Connor po špičkách vstúpil dnu. Privítala ho tmavá chodba osvetlená slabým svetlom prenikajúcim z nevelkej kuchyne. Z obývačky až sem doliehal hluk televízora, kde práve dávali baseballový zápas.

"Ej, do riti ! Čo si taký pomalý ?" Zahrešil Rick Phills po neúspešnom odpale. Ako obvykle, aj dnes pridával k zápasu svoj komentár, ktorý nik iný počuť nemohol. Connor opatrne obišiel obývačku, že zamieri do svojej izby oproti. Ostalo len pri chcení. "Connor, si to ty ?" Zvolal otec, akoby tu bolo niekoho ďalšieho, kto by mohol ich dom poctiť návštevou. "Dones mi pivo !" Nebola to prosba, ani žiadosť. Otec pri zápasoch baseballu a futbalu vždy vypil dve piva. Connor nechápal prečo si skôr než zasadne neprinesie obe, aby potom nemusel po druhé vstávať, no dnes nebude musieť tak či tak. Connor bez slova vytiahol z chladničky jednu z plechoviek a vstúpiac do obývačky, podal ju otcovi. "No tak pod', pod' ! Makaj, makaj !" Zrúkol otec na úspešný odpal. Takmer vyskočiac z kresla, ak by mal plechovku otvorenú, určite polovicu vyleje.

Loptička vystrelená do zadného sektora nanešťastie oblúčikom padla do rukavice jedného z hráčov súpera, a nádej na bod v tejto zmene odzvonilo. "Do pekla aj s tým ! A mohlo byť vyrovnané." Roztrpčený muž pozrel na syna.

Mohutne stavaný chlap s postavou zápasníka, ktorým v mladosti aj bol, vyzeral už na pohľad drsne. Strniskom zarastená, ošľahaná tvár, nakrátko ostrihané vlasy, jazva na pravom líci, ako pripomienka nehody na stavbe - jednej z viacerých. Neľahký život zanechal nezmazateľné stopy nielen na jeho vzhľade. Prísny, odmeraný, s nepredvídateľnými návalmi hnevu, Connor mal z otca oprávnený strach.

"Bol si na tréningu ? Ako ti to šlo ?" "Normálka." Pokrčil Connor plecami. "Ako to myslíš, že normálka ?" Synova ležérna odpoveď Ricka Phillsa podráždila. "Čo hovoril Cole ?" Otec mal na mysli trénera amerického futbalu, a zároveň telocvikára, pána Colea. Po otcovi, ďalší muž, ktorého Connor rešpektoval. A hoci Cole uznával Connorove nespochybniteľné kvality útočníka amerického futbalu, pre jeho agresívne, šikanózne správanie ho niekoľkokrát z tímu vylúčil. "Nič." Zavrčal Connor. "Mali sme tréning a potom sme hrali prípravný zápas." "A aspoň ste ho vyhrali ?" "Nie." Otec si povzdychol. "Dúfam, že si to opäť nevlákal. Keď už študuješ tak mizerne, a nie si ani žiadny krásavec, aspoň ten futbal hraj poriadne, nech dostaneš štipko na výšku. Alebo chceš skončiť ako ja ? Od rána do večera robiť na stavbe ? Vieš aké to je, v lete makať v horúčavách, a v zime keď ti odmŕzanú prsty ? Pozri." Otec ukázal mozolnaté dlane plné jaziev a škrabancov. Toto by si chcel ?" "Nie." Pošepol Connor, zoberúc zo stola vypitú plechovku. Zápas našťastie pokračoval ďalšou výmenou a nedlhý rozhovor tak skončil.

Utiahnuť sa do svojej izbičky, Connor zavrel dvere. Školský vak skončil na posteli a jeho majiteľ klesol na stoličku za písacím stolom obťažaným obstarožným notebookom. V izbe chýbalo domáce kino, špičkové wifi či elektrická gitara. Nebol tu stolný počítač ani veľkoplošný televízor. Steny polepené plagátmi hráčov amerického futbalu, slúžili viac na zakrytie ošarpaných stien, než ako súčasť výzdoby. Niekoľko políc s knihami o športe a silovom tréningu, posteľ v kúte izby, skriňa na šatstvo a ďalšia pre futbalovú výstroj plnú chráničov a prílb.

Zatiahnutými závesmi nahrádzajúcimi dávno potrhane žalúzie, prenikalo dnu minimum svetla. Ani nedostatok svitu Connorovi nezabránil, aby neschmatol stolné zrkadlo. Obzerajúc sa spredu i z boku, prstami si premeriaval nos. Na narážky o jeho veľkosti bol vždy nesmierne citlivý. Už od chvíle čo nastúpil do školy, vždy sa našiel niekto, zo žiakov, či dokonca učiteľov, kto si neodpustil poznámku na rozmery jeho čuchového orgánu. So spolužiakmi to dokázal vybaviť silou a učiteľia, prechádzajúc z ročníka do ročníka, s nevhodnými poznámkami postupne prestali. Najhorším zážitkom bolo, keď ho vysmiala Scarlett, spolužiačka zo susednej triedy. Nádherná Scarlett, s plavými vlasmi a úžasnou postavou. Tak veľmi sa mu páčila. "Ale ten prekliaty rypák !" Zasyčal Connor, opätovne premerajúc nos prstami. Vždy keď naň pohliadol, pripadal mu čoraz väčší. Dokonca aj v snoch, či skôr nočných morách. Predstavoval si ako sa mu celá škola rehoce, dokonca aj ten malý bastard Luca Jones.

Connor si prešiel dlaňou po čele, ucítiac chrasty po akné, ktoré s príchodom teenage veku posiali jeho tvár. Nepomáhalo nič. Ani najnovšia vodička za 15 babiek, ktorú mu

ten hlupák Kai poradil. "Vyzerám ako obluda." Zasyčal znechutene, odhodiac zrkadlo. Najradšej by ho rozmlátil na črepiny, nech nikdy viac neuvidí podobizeň 'žiadneho krásavca'. Úvaha mala jediný problém. So zrkadlom či bez, veľký 'rypák' sám od seba nezmizne. A peniaze na plastického chirurga nemá, a ani mať nebude.

"Prekliaty život !" Zahrešil Connor - chlapec čo nič nemá, a nikdy mať nebude.

Zazvonilo. Usadený na svojom mieste, Lucas trpezlivo očakával príchod triednej. Zvierajúc vytlačenú esej, stoh papierov mu slúžil ako krytie, umožňujúce nenápadne poškuľovať po nádhernej spolužiačke. Zarozprávaná s Hannah, River a Tinou, Jennifer si jeho príchod nevšimla. Alebo sa ho rozhodla zámerne ignorovať ? Lucas nevedel, a toto poznanie ho vôbec netešilo.

Dvere sa otvorili a dnu vstúpila pani Simonsová. Bez kníh či rukou písaných poznámok, dnešná hodina má mať iný priebeh, než obvykle. "Tak !" Zahlásila, vysadnúc na katedru. "Máme stredu, váš obľúbený deň, na ktorý ste sa nepochybne všetci veľmi dlho tešili. Deň, keď niektorí z vás odprezentujú svoje dejepisné eseje. Nejakí dobrovoľníci ?" Triedou to zahučalo. "No tak, nehláste sa všetci." Ironická poznámka vyčerovala na tvárach žiakov úškrn. "Rob, dnes si akýsi mĺkvy. Akoby si to ani nebol ty. Netúžite nám s Nolanom poodhaliť tajomstvá Pádu berlínskeho múru ?" "Pani Simonsová, my sme to zabudli doma." Zahlásil Nolan skrúšene. "Tak zabudli ? To je mi ale novinka ! To bude nejaká predčasná skleróza, však ?" Viacerí v triede sa zasmiali.

Pátrajúc po ďalšej obeti, pani Simonsová uvidela Lucasa. Zahľadený jedným a tým istým smerom, vyzeral byť duchom neprítomný. "Lucas ?" Chlapec sa po vyslovení svojho mena strhol. "Ty si mal esej s Joshom ?" "Áno." Odvetil Josh za priateľa. "O nástupne Hitlera." Na rozdiel od nedávneho fiaska, si Josh Lucasovu esej večer niekoľkokrát prečítal. "No výborne ! Tak poďte." Kývla učiteľka k tabuli. Vystreliac s ňou strunka, ako Lucas prechádzal okolo Jenniferinej lavice, opäť mu do nosa udrela podmanivá vôňa konvalinky.

Rozsiahlu prácu čítal Josh. Rozprával o porážke Nemecka v prvej svetovej vojne, o Versaillskej zmluve a jej následkoch na životnú úroveň Nemcov, o nástupe Veľkej hospodárskej krízy, sérii volieb, v ktorých napokon Hitlerova strana NSDAP zvíťazila, o terore voči Židom, vrátane Krištáľovej noci, kedy nacisti zničili stovky synagóg a židovských obchodov. Tu triedna Joshov nezáživný monológ odrapotávaný monotónnym tónom konečne zastavila.

"Kto mi vie povedať, prečo došlo v nacistickom Nemecku k tak prudkému nárastu antisemitizmu ?" Triedou zašumelo. Deti sa začali medzi sebou radiť, no nik nenašiel odvahu odvetiť. Ani Jennifer. "Josh ? Lucas ?" Obrátila sa učiteľka k autorom eseje. "No..." Lucas si odkašľal. "Existuje viacero teórií, prečo Hitler nenávidel Židov. Podľa jednej z nich, keď Hitler bojoval v prvej svetovej, mal židovského veliteľa, ktorý ho

šikanoval. Podľa inej, jeho vzťah k Židom formoval jeho otec, ktorý ako presvedčený antisemita, Židov neznášal. No sú to iba nepotvrdené hypotézy." "To áno." Súhlasila pani Simonsová. "To by vysvetľovalo nenávisť Hitlera. Ale čo bežní Nemci ? Ľudia ako my. Čo ich primälo nenávidieť svojich spoluobčanov do takej miery, až ich začali masovo zabíjať ?" "To Hitler ich sfanatizoval !" Vyhrkol Josh. "Stále im opakoval akí sú zlí, ako chcú Nemcom ublížiť." "A naozaj chceli ?" Josh zavrtel hlavou.

Pani Simonsová upriamila pozornosť na triedu. "Ale prečo práve Židia, ktorí s Nemcami žili dlhé stáročia sa stali terčom teroru ? V Nemecku boli predsa aj iné národnosti a vierovyznania. Čo Židov tak odlišovalo od ostatných ? Má niekto vysvetlenie ?" "Lucas to má určite nabíflené." Podpichol útlý ryšavec Julian. "To nie je odpoveď, ktorú som očakávala, McConnell." Z ničoho nič sa prihlásila Jennifer. "Lebo boli iní ako Nemci ?" "Ako iní ?" "Líšili sa. Neboli kresťania. Mali iné zvyky, ako my." Jennifer vstala a Lucas uvidel jej krátku sukňu siahajúcu nad kolená. "V New Yorku som mala kámošku. Bola Židovka. Neslávili Vianoce, ani Veľkú noc. V sobotu nesmeli nič robiť, lebo im to viera zakazuje. Aj jedlo si museli navariť v piatok, aby ho nemuseli robiť v sobotu." "Výborný postreh, Jennifer !" Pochválila ju triedna. "Židia sa naozaj líšili. Mali vlastné synagógy, chodili do oddelených cirkevných škôl, mali vyhradené košér obchody, kde predávali košér potraviny. Ale bol tam ešte jeden významný dôvod, ktorí nacisti radi a často zdôrazňovali." Keď odpoveď neprišla, učiteľka upriamila pozornosť na triedneho premianta.

"Čo myslíš ty, Lucas ? Prečo Nemci zo všetkých najviac nenávideli práve Židov ?" "Myslím, že šlo o závisť." Jennifer, ktorá ho uprene pozorovala, sklopila zrak. "Veľa Nemcov neznášalo Židov už aj pred Hitlerom. Závideli im, že sú bohatší než oni." "Všetci Židia boli bohatší ako Nemci ?" Opáčila pani Simonsová. "Všetci nie, ale niektorí áno. Mnohí Židia pracovali ako bankári, alebo obchodníci. Mali svoje obchody, dávali deti do škôl, kde vyštudovali za učiteľov, právnikov a lekárov, a potom lepšie zarábali. V tej dobe, študoval na výške len málokto. Bolo to drahé, a väčšina ľudí nemala ani strednú. Mnoho Nemcov Židom závidelo, že sú bohatší a úspešnejší. Mysleli si, že je to tým, lebo ich okrádajú, majú protekciu na úradoch a školách, kde nepustia nikoho iného, okrem Židov. A tak ich začali nenávidieť."

"To je vynikajúca odpoveď Lucas !" Zvolala triedna. **"Závisť patrí k najhorším ľudským vlastnostiam.** Niektoré režimy ako nacizmus či komunizmus postavili na závisť celú svoju ideológiu. Závidieť sa dá veľa vecí. Niektorí závidia bohatstvo, či vzdelanie, iní fyzickú krásu, auto, dom, priateľku, alebo priateľa..." "Ale ja predsa Lucasovi Josha nezávidím." Zhlásil Nolan, na čo sa celá trieda explodovala rehotom. Jediná kto sa nesmiala, bola Jennifer. "Ďalšia hlúpa poznámka Nolan ?" "Nie, pani učiteľka."

Dokončiac úvahu o závisť, pani Simonsová pochválila oboch žiakov za výborne spracovanú esej, vyvolajúc Naomi Harrisovú a Nataliu Jenningsovú, aby odprezentovali svoju úvahu na tému Karibská raketová kríza a svet na pokraji jadrového konfliktu.

Hľadiac na hárky s vytlačenou esejou, pochvala pani Simonsovej Lucasovi dobre padla. Inteligentná a sčítaná, na rozdiel od mnohých jej kolegov, učenie pre ňu

nepredstavovalo len zdroj obživy, so štátom garantovaným zdravotným a sociálnym poistením, pravidelnou dovolenkou a istotou pracovného miesta. Záležalo jej na svojich študentoch, vrátane Roba či Nolana. Jej snaha vštípiť do hláv rozmaznaných teenagerov, ako on sám, čo najviac z hodnôt humanizmu a ľudskosti, nebola len výsledkom profesionalizmu získaného dlhoročnou praxou, ale aj úprimným záujmom. Lucas si Simonsovú obľúbil, podvedome cítiac, že náklonnosť je vzájomná. Úspech na hodine svetových dejín kazilo len jediné. Zlá predtucha, či lepšou odpoveďou než tá Jennina, jej neublížil. Ľudia bývajú urážliví, a deti zvlášť.

Obavy potvrdila prestávka i ďalšie hodiny. Jennifer naň ani raz nepozrela, neustále niečo preberajúc s Hannah a River. Rozladený, Lucas odmietol Joshovu ponuku skočiť na dvor, a Josh tak šiel sám.

Vyučovanie sa chýlilo ku koncu, a na žiactvo triedy pani Simonsovej čakala posledná hodina s obávaným učiteľom, pánom Thomasom. Do zvonenia ostávala chvíľa, keď sa Josh obrátil ku kamarátovi. "Počul si, že na Addams Street pred Walmartom postavili lunapark ? Tam na tej ploche, čo je pri parkovisku." "Lunapark ?" Josh prikývol. "Mohli by sme sa ísť povoziť. Vraj tam majú húsenkovú dráhu." Lucas prevrátil zrak. "Čo si malé decko čo sa potrebuje voziť na húsenkovej dráhe ? Ved' to je tak pre prvákov !" Josha odpoveď neurazila. Poznal názor kamaráta na podobné atrakcie, s neznesiteľným rámusom, množstvom ľudí i kolotočmi, na ktorých je Lucasovi, podľa vlastného priznania, vždy zle. Tentoraz sa však situácia vyvinula tak, že namiesto siahodlhého presviedčania, Joshovi stačili tri vety. "Idú tam aj dievčatá. Hannah, River, Tina a Jennifer. Počul som ich na dvore, ako sa o tom bavia." Lucas stuhol, hoci to na sebe nedal poznať. "Ale keď ja mám dnes ten idiotský tréning." "No a ? Ved' tam môžeme ísť potom. A nemusíme byť dlho. O šiestej pred Walmartom ?" Josh si chytil hlavu do dlaní. Predstava dlhého dňa ho nijako netešila, no túžba vidieť Jennifer aj mimo školy, lákala. "No tak dobre. Ale budeme tam iba hodinu. Už teraz som zmagorený, a po tréningu budem mŕtvy. Ak tam odkváčnem, máš ma na svedomí." "Neboj, dám ti umelé dýchanie." Joshov vtip ukončilo zvonenie.

"6:00 PM." Josh vypol display mobilu. Pátrajúc po parkovisku nákupného centra, známu tvár nikde nevidel. "Možno je už tam." Pomyslel si, hoci stretko mali dohodnuté na parkovisku, pred obchodom. A Lucas iba málokedy meškal.

Hlasitá hudba z neďalekého lunaparku doliehala až sem. Teraz po zotmení, ožiarený tisíckami svetiel, zábavný park pripomínal zmenšeninu Las Vegas, s vysvietenými kasínami a gýčovými napodobeninami svetových pamätihodností, aké Josh videl na videách.

Parku dominovalo mohutné ruské kolo, pomaly rotujúce okolo vlastnej osi, aké v podobe obrovitánskej vesmírnej stanice pózovalo vo Vesmírnej odysei. Okrem kola tu nechýbala húsenková dráha, autodróm, vystreľovacie kreslá, kolotoče do výmyslu sveta, kyvadlo

pre 15 pasažierov, strelnica, bufety s občerstvením, strašidelný dom i sieň krivých zrkadiel. A k tomu stovky ľudí, rodiny s menšími deťmi, aj tie staršie bez doprovodu, tlačiac sa hlava na hlavu. Koordinátori v reflexných vestách iba s námahou zvládali neočakávaný nával uprostred pracovného týždňa. Teplý aprílový večer prilákal davy.

Prečesávajúc okolie citlivosťou periskopu útočnej ponorky, Josh na opačnej strane ulice spozoroval priateľa. Natešený, vybehol na chodník obklopujúci parkovisko, aby mu zamával. Lucas prebehol na druhú stranu. "Ako bolo na tréningu ?" Opáčil Josh. "Fantasticky. Najprv sme museli zaplávať 5 dĺžok, a potom na nás Cole ziapa ako drbnutý." "On vždy ziapa ako drbnutý." "Hej, ale na telesnej je to iné. Ešte aj teraz mi hučí v hlave z tej jeho je***** písťalky..." Lucas s nefalšovaným odporom pozrel na ruské kolo s viac než tuctom vysvietených kabínok, kymácajúcich sa vo vetre. "Naozaj tam chceš ísť ?" Joshovi zažiarili zreničky. "Hej. Majú tam autodráhu, strelnicu i sieň krivých zrkadiel. Tú určite musíme vyskúšať. Raz som v jednej bol. V jednom zrkadle si veľký a tenký, v ďalšom malý a tučnejší než Elliott, alebo ti skrúti ksicht a zväčší hlavu, takže vyzeráš dementnejšie než Stone." "Ten na to zrkadlo nepotrebuje." Lucas kývol k ruskému kolu. "Ale na tú veľkú blbosť ma nedostaneš. Netúžim sa pogrcať. Raz ma foter zobral na niečo podobné, a ksicht mi skrútilo, aj bez krivého zrkadla. Myslel som, že zdochnem." "Dobre. Pôjdem len ja. Ale..." Josh zaváhal. "Mám len 10 babiek." "To si nechaj." Lucas vytiahol z vrecka 50 dolárovku. "Ty vole ! Toľko by mi oco nikdy nedal." "To mám od mamy." Vysvetlil Lucas. "Ale o pol deviatej musím byť doma. Mám ešte kopec roboty." "Ja tiež. Oco by ma zabil, ak by som prišiel neskoro." Lucas zavrtel hlavou. "Tvoj fotrík je vážne divný." "Mi hovor." Odvrkol Josh a spoločne zamierili ku kolotočom.

Park praskal vo švíkoch. Deti i dospelí, na väčšinu atrakcií záujemcovia čakali v radoch. Lucas s Joshom vyskúšali autodróm, rozhodne zábavnejší než otcovo šoférovanie. Otestovali vystreľovacie kreslá i trampolíny, Thórovo kladivo merajúce silu úderu, strašidelný dom, aj sieň krivých zrkadiel. Na rad prišla i strelnica, kde Josh exceloval. Štyri z piatich presných zásahov. Ešte jeden a vyhrajú prvú cenu - plyšového medveďa. Lucas naproti tomu, neprekvapujúco nič netrafil. Na rozdiel od Joshovho otca, hrdého majiteľa dvojice pištolí, ktorý nie raz zobral syna na skutočnú strelnicu, jeho otec zbrane neznášal a streľba z obyčajnej vzduchovky predstavovala Lucasovu premiéru.

"Tak čo ? Že to bolo cool ?" Poznamenal Josh, chlípajúc z coly, ktorú mu Lucas v neďalekom bufete zakúpil. "Hej. Akurát mi pri prvom výstrele takmer odrazilo rameno." "To je spätný ráz." Vysvetlil Josh znalecky. "Hovoril som ti, aby si ju držal pevne. A to je iba obyčajná vzduchovka. Mal by si vidieť, akú šupu dáva brokovnica." "Ty si z nej strieľal ?" Josh prikývol. "Raz sme boli s otcom za mestom. Požičal ju od kámoša. Dvakrát som vystrelil." Podajúc Lucasovi colu, Josh naznačil strelecký postoj. "Bum !" Dlane fiktívneho strelca vyleteli do výšky. "Bola to taká pecka, až ma takmer zložilo na riť. Paráda ! Napáskovať to do Phillsa, gebuľa ma exne ako balón." Poznajúc krvilačné chůťky kamaráta, Lucas reagoval úsmevom. "Si chorý..." "Prečo ? Nekecaj, že si nikdy nechcel zabiť Phillsa." Lucas chcel odvetiť, keď ho v dave za Joshom čosi upútalo. "Ehm..." Zajachtal zmätene. "Za mnou !" Skôr než sa Josh stihol spamätať, jeho priateľ zamieril medzi ľudí.

Priťahovaný neviditeľnou silou, ktorej zdroj poznal len on sám, Lucas sa úpenlivo predieral hlúčkami ľudí, v snahe nestratiť ju. Po hodine a pol zabitej bezcieľným pátraním, prestal dúfať, že ju dnes ešte uvidí. No Joshove 'spravodajské informácie' opäť raz potvrdili svoju presnosť. Jennifer, nádherná Jennifer, v sprievode Hannah, River a Tiny prišla tiež, a ako naschvál, až do tejto chvíle, jeden druhého míňali. No pár krokov pred ním, teraz mu už neujde.

Štvorica dievčat z ich triedy prešla bez záujmu okolo siene krivých zrkadiel i autodrómu. Obišla aj detské kolotoče s plastovými koňmi, smerujúc k najrozmernejšej atrakcii zo všetkých - veľikánskemu ruskému kolu. Zaradiac sa na koniec nedlhého radu, Lucas ostal v bezpečnej vzdialenosti vedľa maringotiek, nech ho ani jedno z dievčat nezbadá. Josh dobehol kamaráta. "Už je takmer osem. Nejdeme domov?" Lucas naznačil nesúhlas. "Ty tam chceš ísť?" Josh zagúľal očami na obrovitánsky kolotoč, práve dokončiaci jednu z jázd. "Hej." Obíduc maringotku, Lucas si stúpol do radu. Od Jennifer ho oddeľovala početná skupinka starších teenagerov, dosť vysokých, aby zatienili dvojicu šiestakov. Zaujatá rozhovorom so spolužiačkami, Jennifer okolie neregistrovala. Nezbadala pár zvedavých očí, ako po nej nenápadne poškúľuje.

Ako sa rad skracoval, Lucas zaplatil 5 dolárov zamestnancovi lunaparku, vyberajúcim vstupné. Josh kámošovi poďakoval. Celý večer zaň cvakal, nepýtajúc ani cent. Spozorujúc Jennifer, pochopil Lucasov zámer. Netúžiac dráždiť štedrého dobrodinca, varovanie si radšej nechal pre seba.

Netrvalo dlho, a nastal čas jazdy. Kolotočiar pustil 14 skupín po dvojiciach, až štvoriciach. Usádzajúc pasažierov do kresiel, vždy sa uistil, že každý z nich je pevne pripútaný. Až potom, kolegovi za ovládacím pultom naznačil, aby kabínku posunul dopredu, uvoľniac tak miesto ďalšej posádke.

Kabínka s Joshom a Lucasom bola len dve miesta za tou s dievčatami. Nastupujúc prvý, Lucas zasadol naľavo, nech má výhľad na vyvolenú. O pár yardov vyššie než tá ich, Jennifer sedela oproti. Náhoda chcela, aby sa ich pohľady zrazili. Lucas preglgol, a tentoraz aj skúsil úsmev. Skôr než Jennifer stihla zareagovať, kolotočiar posunul kabínky nahor, zatieniac mu výhľad.

"Tešíš sa?" Narušil napäté čakanie Josh. Lucas prikývol. "Keby ti prišlo zle, musíš zavrieť oči. Vraj to pomáha." "Budem OK." Odvetil Lucas sebavedomo, a snád aj trochu dotknuto. "Bolo by super, ak by vypadla električka, až budeme tam hore." Josh ukázal na najvyšší bod kolesa. "Odtiaľ by nás nedostali ani hasiči. Vieš aký hysák by niektorí schytali? Najmä baby. Jačali by ako divé. Hlavne, ak by začal fúkať vietor." Lucas neodvetil. Predstava uviaznutia na ruskom kole ho desila menej, než pohľad na panikáriacu spolužiačku. Netúžil vidieť Jen vystrašenú. Keď už zavítala do ich mesta, nech si ho užíva.

Trvalý ton hlasitého klaksónu oznámil začiatok jazdy. Ako titán prebudený k životu, masívnym kolesom prenikol záchvev, a kabínka s Joshom a Lucasom začala pomaly stúpať. Ucítiať vietor strapatiaci mu hrivu, Lucas rozťahol ramená. "To je paráda!" Jeho výkrik sprevádzalo výskanie ďalších pasažierov. Spontánne prejavy emócií neobišli deti,

ani dospelých. Vykonajúc polobrat, ako mu to len bezpečnostný pás dovoľoval, Lucas spozoroval Jennifer. Napodobniac jeho gesto, aj ona mala paže do strán a s privretými viečkami, tvár jej žiarila radosťou. Lucas pocítil búšenie srdca. "Tak nádherná !" Ak by nebol pevne pripútaný a kolotočiar im pred jazdou nezakázal vyťahovať mobily, zaznamená si jej krásu natrvalo. Takto ostane všetko len na jeho pamäti. A Lucas mal vynikajúcu pamäť.

Oddávajúc sa jazde, rozjarený šiestak ujúkal ako zmyslov zbavený. Úplne zabudnúť na svet okolo, s kolotočom, akoby sa rozkrútila celá Zem, Mesiak i planetárna sústava, s jediným epicentrom uprostred - prenádhernou Jennifer. Lucasa opantalo šťastie. Josh ho ochotne napodobnil. Kvíliac do nastupujúcej noci, komu môže byť lepšie než im ? Nanešťastie, krátky závan opojenia nemal dlhého trvania.

Narastajúci vietor rozkýval kabínky a Lucasa pochytila nevoľnosť. Koleso začalo stúpať k druhému obratu, keď mu vnútornosti stiahol krč a pachuť žalúdočnej kyseliny ucítil až v ústach. Pripažiac ruky, tvár mu zbelela. Pozorný kamarát okamžite pochopil, ktorá bije. "Zavri oči a predkloň sa ! Nesmieš pozeráť po okolí, lebo sa pogrcaš ako Lucy." Josh spomenul sestru, pravidelne zápasiacu s kinetózou, pri dlhších cestách autom. "Oco jej stále hovorí, aby zavrela oči a nepozerala von. Nesmieš hľadiť na pohybujúce sa veci, lebo ti bude ešte horšie." Zaborený do nepohodlného kresla, teraz keď mal Jennifer ako na dlani, má civieť do tmy ? Túžiac pokochať sa jej nádhrou, zaklonil hlavu. Veľká chyba. Dávivý reflex stiahol hltan a nepekný pazvuk Josha prinútil k úhybnému manévru. Skrčený bolesťou, iba pohotovú reakciu zabránila najhoršiemu. Jednou dlaňou zvierajúc pery a druhou žalúdok, každý záchvev kabínky sa utrpením vyrovnával lámaniu na kolese či ťažkovaniu na škripec. Posledný obrat prežil Lucas v mukách, prosíkjúc o koniec.

Trvalo celú večnosť kým ruské kolo konečne zastalo, no Lucasa čakali ďalšie minúty súženia, kým ich kabínka neprišla na rad, aby podopieraný Joshom, mohol vystúpiť. "Je ti zle chlapče ?" Obšťastnil ho otázkou jeden z organizátorov, priskočiac mu na pomoc. "Bolí ho brucho." Vysvetlil Josh za priateľa. "Tam !" Ukázal muž s čiapkou lunaparku k radu lavičiek neďaleko maringotiek. "Musíš si sadnúť." Nevnímajúc okolie, ani zlomyseľné posmešky prizierajúcich sa teenagerov, Lucas mohol iba poslúchnuť. Organizátor s Joshom odtiahli polomŕtveho chlapca na najbližšiu z lavíc. "Tu máš !" Muž podal Joshovi vreckovky i papierové sáčky, aké bývajú v lietadlách. "Keby niečo, hneď za mnou prídte. Budem tu vedľa." "Ďakujeme, pane." Prisvedčil Josh.

"Ako ti je ?" Opýtal sa ustarostený kamarát, keď muž odbehol. Odpoveďou mu bol pazvuk podobný tomu v kabínke. Josh ešte stihol Lucasovi strčiť roztvorený sáčok do dlaní, a potom už nahromadený obsah vzbúreného žalúdka nešlo viac zadržať. Bageta s Colou zakúpené tu v parku, skončili na dne papierového vrečka. "Do p*** !" Zahrešil Lucas, a ďalšia erupcia zvratiek vyprázdnila jeho zažívací trakt. Odplývajúc, Josh mu podal vreckovky. "Chceš colu ?" Lucas zavrtel hlavou. Tvár skrivená bolesťou vyjadrovala jeho pocity. Túžil len po troche zábavy, a skončilo to katastrofou.

Utierajúc ruky a tvár, v neďalekom dave, pre ktorý sa na pár chvíľ stal hlavnou atrakciou, spozoroval Jennifer. V obkolesení nových priateliek, Hannah a River mali skvelú

zábavu. A hoci nehľadiac priamo naň, Lucas nepochyboval čo či presnejšie kto je zdrojom ich veselosti.

"Je ti lepšie ?" Zapišťal Josh, podajúc kamarátovi ďalšie vreckovky. "Trochu." Stále si masírujúc žalúdok, Lucas odhodil sáčok naplnený odpudivou zmesou do vedľa stojaceho smetiaka. "Nemali sme tam ísť. Prepáč." "Ako prepáč ? Veď to bol môj nápad. Moja blbosť." "Ja viem, ale mal som ťa varovať." "Josh prestaň !" Odsekol Lucas, odpľujúc do trávy. "Daj mi radšej tú colu, lebo v hube mám ako nasraté." Josh siahol do kamarátovho batohu, keď zmeravel. "Do riti, Phills !" Vysmiati, Connor, Kai a Nicolas kráčali priamo k nim. Hodinu a pol sa míňali, no poníženého šiestaka šťastena nadobro opustila.

"Och, čože sa to tu stalo ?" Napodobnil Connor chlapcov vysoký hlas. "Malý Luca sa nám pogrcaľ." Drsný rehot staršieho spolužiaka sprevádzalo cvaknutie mobilu. "Pekné tričko." Utrúsil Kai k vrchnej časti ošatenia, potriesnenej kvapkami nestrávených tekutín. Zacloniac mu výhľad, Lucas nevedel či Jennifer s kamarátkami naň stále zízajú. "Čo chceš ?" Odsekol Lucas odbojne. "Svoje prachy ! Dlížiš mi dvacku. Zabudol si ?" "Všetko sme prejazdili." "Tak prejazdili ?" Strčiac do o hlavu nižšieho súpera, Connor skrivil nos. "Fuj ten ale smrdí ! Ako suchá latrina." "Asi sa aj dosral." Zašpekuloval Nick, ustúpiac dozadu. "Potrebuješ pampersky ?" Lucas neodvetil. Štrajkujúci žalúdok mohol kedykoľvek opätovne vybuchnúť, a natočiac ho zvracajúceho na mobil, hanba by bola kompletná. "Naval' prachy !" "Ale ja vážne nič nemám. Pozri sa sám, ak mi neveríš." Lucas vytiahol peňaženku, ponúknuc ju Phillsovi. Dobre vedel, že pred desiatkami svedkov, Connor nič riskovať nebude. "OK." Zafučal statný ôsmak. "Ale zajtra to bude 25. A ak ich nedonesieš, budeš grcať krv." Vyhrážkou Connor ukončil nedlhý dialóg a s dobre sa baviacimi kámošmi, zanechal vyčerpaného chlapca osamote. Ako odchádzali, Lucas pozrel na miesto, kde stála Jennifer. Už tam nebola.

"Ako ti je ?" Opáčil Josh viac zo súcitu, než zdvorilosti. "Na h**** !" Priznal Lucas. Masírujúc si žalúdok, aj keď po dvojnásobnom zvracaní musel by prázdny, bolesť stále neustupovala. "Hajzel jeden ! Ak by som tu mal ocovu 45ku, odstrelím mu vtáka. Alebo mu to napálím rovno medzi oči." Lucas vyčerpane pozrel na priateľa. "A bol by z teba vrah ?" Mrazivá výčitka ostala bez odpovede. "Kašli naňho. Je to zakomplexovaný chudák, ktorý raz skončí v base. Teraz je frajer, lebo je ôsmak, no v septembri, na strednej, bude z neho iba pokašľaný prváčik, a rýchlo sklapne." "Dúfam, že mu tam rozmlátia držku." "To je jedno. Aj keby nie, je to chudák. Foter ho bije, mama ich opustila. Robí machra, aby sa ho všetci báli, ako on svojho fotra. Skončí ako Jake Philips." Lucas nemusel kamarátovi vysvetľovať koho má na mysli. Jake Philips, bitkár, násilník, neskôr člen zlodejského gangu, patril k legendám ich školy. Grázlik na pohľadanie, po jednom z neúspešných záťahov, skončil v detenčnom centre, a neskôr base. Povráva sa, že za napadnutie spoluväzňa, tam sedí dodnes. Ďalší 'majster sveta' s osudom zúfaleho skrachovanca.

"Pôjdeme domov ?" Nadhodil Josh. "Hej, o chvíľu. Koľko je hodín ?" "Za päť osem." "Tak, o tých 5 minút. Ešte musím cvičiť na klavíri." "Teraz ?" Začudoval sa Josh, nevediac si predstaviť seba samého, ako o deviatej klepká do klaviatúry citlivého nástroja. "Hej. Budem mať koncert, a nechcem spraviť hanbu. Foter je už z toho celý

nažhavený. Zasa budem navlečený v debilnom saku. Vyzerám v ňom ako idiot !" "Ja som mal sako iba raz." Priznal Josh. "Na prvom svätom prijímaní. A aj vtedy sme ho iba požičali. Na zbor môžeme chodiť aj v tričku." "Ty sa máš..." Zanôtil Lucas, predstavujúc si, aké fajn by bolo koncertovať v ošatení s krátkymi rukávami. "Saká nenávidím. Odporná snobáreň hlupákov, čo si myslia, že sú v saku niečo viac. Akoby záležalo na tom čo máš na sebe ? Ale nie ! Foter trvá na saku. Ako u idiotov !" "Až raz budeš slávny klavirista..." Podpichol Josh. "Zvykneš si." "Ale houby ! Robím to len pre fotra. Miluje klasiku. Inak by som sa na to vieš čo." Nechuť na jazyku prinútila Lucasa odpiť z coly. "Stále do mňa drbe. Chod' na klavír ! Bol si na tréningu ? Dáme ťa na inú školu. V sobotu s nami ideš na výlet. Uč sa ! Uprac si izbu, hoci sa leskne. Ako v idiotských kasárňach." Odvrátiac zrak, Josh si neodpustil úškrn. Lucasovi rodičia, a kasáreň ? Mal by zažiť jednu sobotu u nich doma, keď otec celý deň nevysťrčí päty, a videl by čo sú to galeje, nie kasárne. No Josh bol dosť rozumný, aby kamaráta nedráždil. "Prečo mu nepovieš, že tam nechceš chodiť ? Tvoj foter by to určite pochopil." Skrčiac dopitú plechovku, Lucas hodil odhodil prázdny obal do koša. "Už je osem ?" Josh pozrel na mobil. "Presne !" "Tak vypadnime !" Naposledy preletiac rednúci dav ľudí pred ruským kolom, mal smolu. Po Jennifer ani stopy.

V pyžame, vystretý na posteli, Lucas surfoval po webe. Prst mu po obrazovke tabletu nebehal bezcieľne. Niečo hľadal. 'Jennifer Scott Facebook'. Vyhľadávač sociálnej siete ponúkal desiatky kont. Otvárajúc odkaz za odkazom, Lucas Facebook neznášal. Na rozdiel od prakticky všetkých spolužiakov, vrátane Josha, nikdy neholdoval nezmyslu zvanému sociálne siete. Vypisovanie banálnych postov na chate, zdieľanie infantilných obrázkov či videí, naháňanie sa za lajkami, sledovanie takzvaných influencerov považoval za nudu. Aj kontá na Facebooku, jedno pod svojim menom a druhé falošné, zriadil na Joshov nátlak, keď mu s tým píľil uši. Veľmi ich nepoužívajúc, chvíľu trvalo, kým si spomenul na heslo k tomu falošnému. Tom Bowman - vymyslené meno, plus fotografia vygenerovaná umelou inteligenciou (Joshov nápad). Okrem pár správ s Joshom, alias Jackom Torrancem, kontu chýbali akékoľvek osobné údaje, ktoré by ho dokázali identifikovať.

Otvoriac snád' 50te konto s menom Jennifer Scott, stále nemal šťastie. Buď Jennifer konto nemá, alebo nehľadá správne. Skúsil 'Jennifer Scott Facebook 13yo New York'. Zmeravel, keď tretí záznam zobrazil vedľa zadaného mena známu tvár. Klepnúc na odkaz, konečne trafil do čierneho. Jennifer 'Jen' Scottová ako si sama písala, mala na prekvapivo strohej stránke len niekoľko statusov z predošlej školy, s odpoveďami bývalých spolužiačok i spolužiakov. Lucas otvoril sekciu fotografie. Asi 30 fotiek jej, v obkolesení spolužiakov a známych. Prechádzajúc jednu po druhej, na viacerých stála pri vysokom blondiakovi. Pehavý, s vlasmi po ramená, nebyť výšky, vyzerá ako jej staršia sestra.

Na jednej z fotiek, uprostred lesa, obaja vysmiatí, blondiak držal Jennifer okolo pliec. Ceriac zubiská spevnené nápadným strojčekom, Jen na chlapca v jej veku zasnene

hľadela. "Ako zaľúbenci." Pomyslel si Lucas trpko. Zväčšiac fotku na celú obrazovku, musel sa pousmiať. Jennin priateľ či spolužiak, mal spodné prádlo vytiahnuté nad bermudy, ako Rob či Julian. Vďaka vysokému rozlíšeniu, nápis Tommy Hilfiger ostal dobre čitateľný. "Hilfiger boy..."

Stlačiac escape, krátky text pod fotkou oznamoval miesto jej vzniku. Sterling Forest State Park. Nakopírujúc text do vyhľadávača, Lucasovi odľahlo. Mapa ukázala zalesnenú oblasť neďaleko New York City. "Musí to byť spolužiak."

Vyskočiac z postele, pristúpil k nástennému zrkadlu nad nočným stolom. S prižmúrenými viečkami a zmyselne pootvorenými perami, rozhrnul si šticu na čele. Premietajúc si tvár pehavého blondiaka, nemal plavé vlasy ani modré oči, a predsa bol nádherný. Ďaleko krajší než neznámy - objekt Jenninho záujmu. "Som krajší. Najkrajší !" Pomyslel si spokojne, klesnúc na posteľ.

Prezerajúc ďalšie zábery, ani jeden z chlapcov nedokázal konkurovať jeho kráse. Teraz už rozumel prečo práve jemu Jennifer darovala úsmev. Žiadna náhoda, či smietok v oku. Páči sa jej. Preglgnúc, Lucas si náhle uvedomil, že ani po dvoch dňoch nemá jej podobizeň. Spolužiačka, nádherné dievča, mobil neustále po ruke, a on hlupák, nespraví jedinú fotku. Prebehnúc zábery na stránke, všetky zachytávajúce jej krásu, uložil do adresára J.

Ponoriac temeno do vankúša, predstavoval si ako Jennifer zajtra opäť uvidí. A tentoraz nezabudne úsmev, aký jej venoval dnes večer na kolotoči.

Masívne ruské kolo oživilo spomienku na trapas so zvracaním i následný incident s Connorom. Nepříjemný zážitok, ktorý by ho za normálnych okolností sužoval ešte mnoho dní, rýchlo hodil za hlavu. Koniec koncov, Connorovi sa postavil, a nie je prvý, ani posledný, komu na púťovej atrakcii prišlo zle. Dokonca mal pocit, že hladiac naň, ako na lavičke zápasí s podráždeným žalúdkom, Jennifer ho skôr ľutovala. A to by bolo skvelé znamenie. Veď nemôže byť vo všetkom perfektný.

S radosťou v srdci, Lucas zhasol svetlo nočnej lampy, a zahľbiac sa do perín, už teraz s radosťou očakával raňajšie stretnutie v škole.

5. Zaľúbenie

Monotónny hlas pána Thomasa prenikal mĺkvou triedou. Veľký nápis uhľovodíky dopĺňala interaktívna tabuľa zábermi vytekajúcej ropy, plynovodného potrubia, benzínovej pumpy, cestného asfaltu, plastových vedier a obalu mobilného telefónu. Nechýbali ani zložité vzorce plné písmen C a H, pospájaných do kruhu i za sebou, čiarami vyjadrujúcimi chemické väzby. Komplikované názvy typu butadien, oktadien, cyklopentán či dodekán pripomínali viac heslá z príručky jazykolamov, ako pomenovania komplexných zlúčenín.

Sústredený na tabuľu, záplave informácií valiacich sa z úst prísneho učiteľa Lucas nevenoval pozornosť. Vo štvrtok, predposledný deň pracovného týždňa, by mal premýšľať nad víkendom, čo podniknúť v piatok večer i celú sobotu, ako nedlhý čas voľnosti maximálne využiť, kým nenastane depresia nedeľného večera, nasledovaná ďalším uboleným pondelkom. Namiesto očakávania a úľavy, zatínal nechty do dlaní, vyhánajúc narastajúci nepokoj. Jeho príčina sedela, či presnejšie nesedela vo vedľajšom rade, jednu lavicu pred ním. Dobrých 20 minút po zvonení, stále ostávala prázdna. Pridlho na bežné zapozdenie, na aké sú s Joshom experti.

Lucas nerozumel čo sa mohlo stať. Prečo Jennifer neprišla do školy ? Je chorá ? Zapozdila na autobus ? Mala nehodu ? Vystrašil ju včera svojim správaním ? Prepadli ju, keď sa vracala večer domov ? Je mŕtva ? Čoraz divokejšie nápady vírili nepokojné vody chlapcovej fantázie. A pritom, princíp Occamovej britvy, že najjednoduchšie vysvetlenie je najbližšie pravde, tj. mama ju preložila na inú školu, sa núkalo samé. Lucasovi pri pomyslení naň, zvieralo vnútornosti. Mať jej číslo, odošle jej SMS. No školská stránka súkromné telefóny neregistrovala, a ak zmenila školu, na školský email ani chat mu už neodpíše. Ostávalo iba čakať. Bledý a napätý.

Jennifer do triedy nezavítala ani nasledujúcu hodinu. Veľkú prestávku Lucas stvrdol v triede, hoci ho Josh prosíkal, aby vybehli na ihrisko. Výhovorka pokazeného žalúdka kamarátovi našťastie stačila.

Deň postupoval tempom chromého leňochoda, a Lucas nemal na nič náladu. S približujúcim sa koncom vyučovania jeho nervozita rástla. Neustále zazerajúc na dvere, očakával kedy nimi vstúpi triedna, aby im zvestovala preloženie nádhernej spolužiačky na inú školu.

Vykúpenie priniesla až posledná prestávka, keď mu Josh priniesol novinu odpočutú z chodbového rozhovoru Hannah a River. Jennifer má dnes povinnú zdravotnú prehliadku a ďalšie vybavovačky, a preto nie je v škole. Jednoduché, ako Occamova britva. Prečo mu to nenapadlo ? Lebo je hlupák ? Lebo mu pomalšie myslí ? Alebo len preto, že mu na nej záleží ? Lucas poznal pravdu, hoci na ňu nechcel myslieť. Nie tu a teraz.

Presne mierená dávka z automatickej útočnej pušky ukončila Lucasovu (virtuálnu) existenciu. Skóre 16:4 v prospech hráča s označením J, hovorilo jasnou rečou. "Dáme niečo iné ?" Josh nemusel byť psychológom, aby neprehliadol znudený výraz spoločníka. "Nie. Nemám chuť." Odložiac ovládač hracej konzoly, Lucas sa uvelebil na gauči, vyložiaca nohy na stoličku, kde doteraz sedel. Hľadiac do plafóna, pootvoreným oknom detskej izby dnu prenikal príjemne chladivý vánok. "Pustíme si niečo ?" Josh kývol k málo využívanému stropnému projektoru. "Teraz nie. Je tu priveľa svetla. Aj tak by sme nič nevideli." "Tak, čo budeme robiť ?" Pritisnúc viečka, logickú otázku Lucas ponechal bez odpovede.

"Myslíš na ňu, že ?" Zaskočil ho priamou otázkou Josh. "Na koho ?" "No predsa na ňu !" Dvojzmyselný úsmev usvedčoval malého vyzvedača kam mieri. "No tak !" Drgol Lucasovi do kolena. "Vyklop, že si do nej buchnutý !" "Kecáš ! Nie som." Odsekol 'obvinený', vrátiac štuchanec. "Čo ty vlastne o tom vieš ?" "Veľa !" Pochválil sa Josh. "Keď máš doma 2 ségry, vieš poznáš tie ksichty, keď sú buchnuté. Ako ty teraz." Potiahnuť kamaráta za nohu, ten mu uštedril ľahký kopanec. "No tak, priznaj, že je tak ! Mňa neoblbnieš." "A čo teba do toho ?" Opáčil Lucas s úsmevom. "Vedel som to ! Vedel !" Josh vystrelil do stoja, ruky triumfálne dvihnúc nad hlavu. "Luca je buchnutý do Jen !!!"

"Prestaň !" Zahriakol ho Lucas. "Ak to niekomu vykecáš, je po tebe." "Aj tak to všetci vedia." "Kto ?" "Baby v triede. Šepkajú si o tom." "Odkiaľ to vieš ?" Josh priložil dlaň k pravému uchu. "Kto má dobré uši, všetko počuje." Lucas sa načiahol za kámošom, že ho capne, no ten sa uhol. "Závidíš mi ?" "Ja ? To určite ! Stačí, že mám doma Mary a Lucy, aby som mal ženských po krk. Stále sa len hádame, nedá sa s nimi o ničom normálnom pokecať. Zaujímajú ich blbosti na Instragrame a blbci typu Channing Tatum a Taylor Swift. A tí ich kreténski frajeri, jeden väčší ch** než druhý !" Josh sa striasol, pri spomienke na sestriných priateľov. "Brrf. Keby si mal ségry ako ja, vieš aké baby sú. Myslím, že ja sa nikdy neožením." "Jennifer je iná. Je inteligentná, šikovná, a najmä..." Lucas zasnene pritisol viečka. "...nádherná." "Ale houby ! Všetky baby sú rovnaké. Aj ona sa raz ukáže, aká v skutočnosti je." "Jasné... Expert na ženské práve prehovoril. Len mi závidíš." "Nezávidím. Len viem aké sú. Už si s ňou aspoň hovoril ?" Lucas zmeravel. Joshova poznámka udrela na citlivú strunu. "No vidíš ! Takže ani nevieš aká je." "Je krásna. A skromná. Nie ako River a Hannah." "Tie dve kravy ? To je vážne super porovnanie." Lucas nervózne šúchal dlane. Teraz, keď bola pravda von, nemalo zmysel nič zapierať.

"Tebe sa aké baby páčia ?" "Mne ?" Josh rozťahol ramená, ako pred objatím. "Mne sa predsa páčiš iba ty !" "Nie, vážne ! Páči sa ti Hannah ?" "Josh si pľasol po čele." "Šibe ti ?" "A Jessica z ôsmaku ?" "Je stará !" "Však má 15, blbče." "A ja 13." Obaja sa zasmiali. "Mne sa páči Charlize Theron." Priznal Josh. "Charlize Theron ? Veď tá má aspoň 60 !" "Ale v The Devil's Advocate toľko nemala. Vlastne, nič nemala - na sebe !" Lucas prevrátil zrak, pochopiť, že priateľ nie najvhodnejším kandidátom na po podobné rozhovory. No nikoho lepšieho nemal.

"O čom s ňou chceš kecať ?" Zaskočil ho otázkou Josh. "Neviem... Ešte som nad tým neuvažoval. Asi o všetkom. Kludne, aj o blbostiach." "Na baby musíš ísť pomaly."

Vycítiac príležitosť poučiť neskúsenejšieho kamaráta, Josh sa narovnal na stoličke, a tvár mu zväžnela. "Začni romantickými sprostosťami ako aká hudba sa jej páči, aké kvety má rada, čo robí po škole. Také tie kydy, čo neurazia. A potom jej porozprávaj o sebe, ako hráš na klavíri, akú hudbu počúvaš, aké knihy čítaš, nech si za ťažkého inteligenta. A môžeš skúsiť aj báseň." "Báseň ?" Začudoval sa Lucas. "No a ? Lucy básne zbožňuje." Josh zasnene pozrel do stropu. "Baby romantické sprostosti milujú." "Jen také veci nezaujímajú." "Odkiaľ vieš ? Veď si s ňou nehovoril." Vidiac, že priateľa dostal do úzkych, Josh dvihol ukazovák. "A hlavne !!! Nezabudni si umyť zuby, navoňavkuj sa ako teploš a zober si najobtiahutejšie slipy čo máš. Baby neznášajú smradľavých chlapov a milujú úzke slipy, alebo tie vaše speedo, čo máte na póle." Josh zrazu luskol prstami a oči mu zaiskrili. "Vidíš ! Mal by si ju pozvať na tréning. Nech vidí tvoju vymakanú hrud', aj to nižšie..." "Och !" Lucasovi sa z toľkých rád točila hlava. "Mohli by sme na chvíľu prestať o teplošoch, slipoch a smradľavých chlapcoch. Je to vážne nechutné." "Chcel som ti len helfnúť." Lucas vedel, že Josh to nemyslí zle, no na podobnú diskusiu nemal náladu. Našťastie, spomienka na včerajší rozhovor s otcom pri večeri mu umožnila zmeniť tému.

"Nechceš na hokej ? Fotrik má 3 lístky na zajtra." "Na Bruins ?" "Nie ! Na Harvard Crimson... Jasné, že na Bruins !" "WOW ! Jasnačka, že idem. Hoci..." Josh sa zháčil. "S Jen by si tam šiel radšej, že ?" "Dievčatá hokej nezaujíma." "Však tu nejde o hokej." Žmurkol Josh lišiacky. "Mohol by si s tým konečne prestať ?" Odsekol Lucas, pretože ho narážky na spolužiačku začínali unavovať. "Môžeš zajtra, alebo nie ? Lebo foter môže lístky stále vrátiť." "Hej, hej. Jasné, že idem. Nebudem predsa v piatok večer trčať doma na riti." "Super. Tak zajtra u mňa, o pol šiestej. Mám ešte ten sprostý tréning, ale to stíham. A keby nie, tak tu na mňa počkaj." "S tvojou mamou a otcom ? To radšej ostanem pred domom." "Neboj, stíham."

Lucas kývol k monitoru počítača. "Dáme ešte pár kôl ?" Josh radostne prikývol, podajúc mu ovládač.

Vyučovanie sa nezadržateľne chýlilo ku koncu. Záverečná hodina sociálnych náuk s pani Murphyovou odtekala pomaly. Netrpezliví žiaci pohľadmi tlačili nástenné hodiny nad tabuľou k vyslobodzujúcemu zvoneniu, aby sa po nekonečnom týždni, opäť rozbehli k vytúženému víkend. Jednoduchý vzorec piatkového správania žiactva, typického pre každú triedu plnú teenagerov, narúšal jedine Lucas. Od skorého rána, keď otvoril oči, myseľ ostávala fixovaná na jedinú osobu. Na Jennifer.

Spomenúc si na rozhovor s Joshom, v jednej veci mal kamarát úplnú pravdu. Od príchodu nádhernej spolužiačky uplynuli 4 dni, a on s ňou neprehodil jediného slova. Ešte aj Ed a Park našli viac odvahy než on - zbabelec. Čo ak práve oslovenie je to na čo Jen čaká ? Pár viet spoločenskej konverzácie, otrepaných fráz a bezduchých banalít, akými neznámi ľudia nadvádzujú prvotný kontakt. Nezáväzné táranie o ničom, ktorému nikdy neholdoval.

Ale čím ju osloviť ? Rozprávať o sebe, chvastať sa, ako mu radil Josh ? Hudba, knihy, škola, spolužiaci, učitelia, alebo to skúsiť s pár slohami romantickej básne ? Nebude za idiota, ak pred Jennifer, dievčaťom z veľkomesta, začne veršovať ? Nech už témou rozhovoru bude čokoľvek, čím viac nad tým premýšľal, tým väčší bol presvedčený, že Jennifer musí osloviť. A najlepšie hneď dnes. Nesmie byť za zbabelca, ako na veľkej prestávke, keď ju tajne cvakol.

Vysedávajúc na obľúbenej lavičke, len čo Josh na chvíľu kamsi odbehol, predstierajúc hranie s mobilom, kameru citlivého prístroja nenápadne nasmeroval na objekt svojich snov, a fotka bola na svete. Návrat kamaráta mu znemožnil fotografiu skontrolovať, no Josh ani Jennifer našťastie nič nezbadali. Prezerajúc ju v bezpečí školskej toalety, nebol to záber, ktorým by mohol ašpirovať na cenu vo Vogue. Roztrasený, bez zaostrenia, s nedostatkom svetla, Jennifer v hlúčiku dievčat takmer nešlo rozoznať. No začiatky bývajú náročné. Nabudúce spraví lepšiu. Hneď potom ako ju osloví. A téma ? Niečo vymyslí. Ak je tak inteligentný, ako o ňom všetci hovoria, nespraví zo seba hlupáka. Ešte prísť na spôsob ako sa zbaviť Josha, a potom už ostane všetko iba na ňom.

Rozoberajúc scenáre nastávajúceho rozhovoru, Lucas vyslovenie svojho mena takmer nezaregistroval. "Lucas." Podvihla hlas pani Murphyová. Ako vydurený z hlbokého spánku, oslovený chlapec zažmurkal. Prísny pohľad mladej učiteľky neveštil nič dobré. "O čom som rozprávala ?" "Ja, ehm... Neviem. Prepáčte, zamyslel som sa." "Nad Joshom ?" Podpichol útlý Julian zo susedného radu. Trieda vybuchla smiechom. "McConnell, k tabuli !" Zavelila pani Murphyová. "A ty Lucas, prestaň lietať hlavou v oblakoch." Lucas prikývol, a sadajúc uvidel, ako naň Jen nakrátko pozrela. Tentoraz úsmev nenasledoval. O dôvod viac, prečo ju po hodine osloviť.

90 decibelov kovového bzučania ukončilo nezáživný výklad pani Murphyovej i pracovný týždeň. Žiaci začali baliť veci a postupne opúšťajúc triedu, smerovali k skrinkám, kde až do pondelka spočinú knihy, zošity, písacie potreby, a v niektorých prípadoch i školské tablety.

Skrinka Jennifer, keďže nastúpila uprostred roka, stála na konci chodby. Pridáleko, aby skrz húfy detí, na ňu Lucas dovidel. Nahádzuc veci do skrinky, v chvate schmatol bundu. Nesmie mu ujsť. Josh, ktorý prehnanou poriadkumilovnosťou nikdy veľmi netrpel, a knihy, zošity, veci na telesnú či časti ošatenia hádzal na práve voľné police, už naň čakal.

"Ideme ?" Zahlásil trochu hlúpo. Lucas uvidel ako Jennifer v sprievode Hannah, River a Kim opúšťa chodbu. V duchu zahrešiac, mávol na priateľa, aby ho nasledoval. Prítomnosť spolužiačok, najmä uštipavej Hannah a provokujúcej River, situáciu komplikovala, no pripravený na všetko, ani ony ho nezastavia. Kráčajúc s odstupom pár krokov, ladná chôdza triednej krásavice ho hypnotizovala. Joshove rapotanie o dnešnom zápase, ako si na hokej zoberie fanúšikovský šál a odfotia sa pred kópiou Stanley Cupu, neregistroval.

Opúšťajúc budovu školy, Lucas si hlbokým nádychom dodal odvahy, pripravený odohnať najlepšieho kamaráta, aby dobehol Jennifer, keď ho Josh zdrapil za plece. "Bacha ! Sleduj !" Posunkom ukázal na trojicu známych ksichtov, postávajúcich uprostred nádvorja. Nick, Kai a Connor. Rozhadzujúc rukami, ako pri nahrávke quarterbacka, Connor čosi zápalisto vysvetľoval svojim kámošom. Prechádzajúc okolo, Jennifer si chvastavého ôsmaka ani nevšimla.

Zaškrípuc zubami, Lucas vedel, že je zle. Ak teraz za dievčaťom vyrazí, narazí na školského tyrana. A ten od neho nevytiahne iba peniaze, ale akiste si nenechá ujst' príležitosť ho pred celou školou ponížiť. Ukrytý za vstupnými dverami, Lucas iba bezmocne sledoval, ako sa Jennifer lúči s kamarátkami a nastupuje do pristaveného autobusu.

Nahnevaný na celý svet, mal chuť do niečoho, či skôr do niekoho kopnúť. Škoda len, že ten 'niekto' bol o hlavu vyšší, než on sám.

Lucas skontroloval časomieru na okraji obrazovky svojho notebooku. Päť minút po piatej. Za 25 minút dorazí Josh. Dost' času na písanie.

Vystretý na posteli v detskej, prepol okno do poznámkového bloku. Hľadiac na vetu, ktorú po dlhom váhaní zvládol zapísať, hoci obsahovala len dve slová, nedokázal od nej odtrhnúť zrak. "Milujem Jennifer." Stručné vyjadrenie najtajnejších pocitov a túžob, aké by talentovaný básnik rozpísal do básnickej zbierky. No jemu stačil aj pár slov.

Prepnúc počítač do aplikácie s fotografiami, display prekryl záber zo školského dvora. Rozmazaný, z veľkej diaľky, Jennifer sa skláňala k mobilu Abigail Wilkinsonovej. 'Bláznivá Abi', ako Josh pojašenú spolužiačku trefne prekrstil, novú spolužiačku akiste obšťastňovala niektorým z 'humorných' videí, objavených na Internete. Aj na neostrej fotografii zobrazujúcej dievča jeho snov z boku, bola nádherná. Lucas posunul aplikáciu na ďalšiu fotografiu. Skopírovaná z Jeninho FB, stála vedľa vysokého blondiaka. Očarený jej pôvabom, divoké poryvy mysle nútili Lucasa ich zaznamenať.

"Smejem sa. Smejem sa sám zo seba, aký som bol naivný a hlúpy. Listujúc v mesiac starých záznamoch, miera mojej naivity je dych berúca. Bol som iba dieťa. Neskúsené, nevyspelé, s infantilnými predstavami o živote." Lucas pri spomienke na vlastné slová, ktoré pár týždňov dozadu zapísal, neveriacky zavrtel hlavou.

"Zaľúbenie je výsledkom nadmernej hladiny hormónov produkovaných pohlavnými orgánmi človeka, aby došlo k rozmnoženiu, s cieľom zabezpečiť zachovanie rodu. Milenci sú obeťami vlastných génov. Sme len sofistikovanejšie, nesvojprávne zvieratá, poslušné stroje, roboty, naprogramované genetickým kódom k odovzdaniu svojho genofondu nasledujúcej generácii a následnej smrti. Nemáme slobodu rozhodovania. Sme otrokmi vlastného tela, slepo nasledujúc jeho moc. No ja taký nikdy nebudem !

Nestanem sa hračkou prírody ! Gény a hormóny ma nedostanú ! Budem rozhodovať sám za seba ! Nikdy sa nezaľúbim ! Neskončím ako iní, ako moji rodičia, ako miliardy úbohých ľudských trosiek, ovládaných animálnymi pudmi." Lucas si plesol po čele. "Taká znôžka hlúposti. Ako ma to vôbec mohlo napadnúť ?" Odpoveď sa sama núkala.

"Mýlil som sa ! Mýlil som sa vo všetkom ! Dospelí majú pravdu. Byť zaľúbeným je úžasné. Kašľať na prírodu, gény, hormóny i Darwina. Jennifer je jednoducho nádherná. Najúžasnejšia bytosť v celom vesmíre."

Opätovne civejúc na fotku dievčaťa, tak veľmi túžil po jej prítomnosti, aby jej mohol vyjaviť čo k nej cíti. Nech už by odpoveď bola akákoľvek.

Bol k tomu tak blízko. Stačilo pár krokov, keď Connor všetko zhatil. No sklamanie rýchlo pominulo. Vedel, že čoskoro nastanú ďalšie príležitosti, konečne ju osloviť. A urobí to ! A nezáleží na tom čo bude témou ich rozhovoru. Kľudne jej nerozpráva všetky tie, ako to Josh nazýva, romantické hlúposti, ak tým Jen zaujme. Lebo Josh mal pravdu. Naozaj je do Jennifer buchnutý. Uvedomil si to včera, keď neprišla do školy. Ten strach, neistota až hrôza, či ju rodičia nepreložili na inú školu, a on ju nikdy viac neuvidí, bola na nevydržanie. Vtedy mu došlo, ako nesmierne mu chýba.

Situáciu komplikovala jediná 'drobnosť'. Stále netušil, čo k nemu Jen cíti. Čo ak nie je jej typ ? Čo ak sa jej nepáči, či dokonca hnuší ? Čo ak ju Hannah a River presvedčili, že je triednou kockou, snaživým bifflošom, slabochom, orientovaným na chlapcov ? Pri pomyslení na narážku vychrtlého Juliana z poslednej hodiny, v Lucasovi vzkypela krv. Ešte raz ju pred Jennifer utrúsi, a dostane poriadnu do zubov. A nielen on. Kľudne aj Connor, ak to bude potrebné. Nenechá sa urážať ! Nie pred dievčaťom svojich snov.

Prepnúc na fotografiu zo Sterling Forest State Park, Lucasovi zovrelo srdce. Usmiate, Jennifer na nej vyzerala tak šťastne. Bude aj jemu prejavovať rovnakú náklonnosť, až ju raz osloví ? Čím ju blondiak získal ? Svojou výškou, farbou vlasov či modrými očami ? Lucas nič z toho nemal, no krásou, neznámeho prekonával rozdielom triedy. Čo spraviť, aby Jen upútal ?

Hľadiac na chlapca, zaujal ho nápis Tommy Hilfiger, na vytŕčajúcom prádle. Vytiahnuté nad pás, trenírky či slipy, musel ich mať poriadne vysoko. Spomenúc si na Joshovu teóriu, ako má atraktívny muž (chlapec) správne vyzeráť, spustil prehliadač a zadajúc názov internetového obchodu, začal sa prehrabávať mužským spodným prádlom. Zábery svalnatých, sporo odetých modelov, s dokonale oholeným telom, vzbudzovali rozpaky. Premerajúc si vlastné bicepsy, aj keď o ňom zvykli hovorievať, že má atletickú postavu, k vyšportovaným postavám svalovcov by sa nepriblížil, ani ak by najbližšie roky strávil v posilňovni deň a noc. Veď ani otec žiadne veľké svalstvo nemá. Ako intelektuál a pacifista, neposilňuje, nevlastní zbrane, a v konfliktoch vždy ustúpi. Ak je po ňom, je bez šance. Čo ak Jennifer nezaujme ? Čo ak je na také tie nadupané, anabolické typy ako títo na fotkách ? Lucasovi zovrelo hrdlo.

Prezerajúc obťahanuté slipy, napokon kúpil balík s troma kusmi. S vysokým vykrojením, pripomínali jeho plavky na vodnom póle. Výrazný nápis Kelvin Klein pokrýval spevnený

pás. "Tak, a teraz bude zo mňa Kelvin Klein boy." Pomyslel si s úsmevom. Ale ak tým na Jennifer spraví dojem, Joshove posmešky rád strpí. Lebo Jen je to jediné, na čom záleží.

Vypínajúc notebook, vchodový zvonec práve oznámil príchod návštevy. Pol šiestej, Josh dorazil na minútu presne. Lucas zbehol na prízemie, že mu otvorí, no otec ho predbehol. Privítajúc priateľa, Lucas zachytil len záver ich rozhovoru. "...a veľmi sa teším na zápas. Ďakujem, že ma beriete." "To je v poriadku Josh. Náhodou sa v robote uvoľnili tri lístky. Nevedel som, že si taký fanúšik Bruins." Vysvetlenie otcovho prekvapenia priniesol prvý pohľad na Josha. S čiapkou a šálom nesúcimi názov i znak klubu, ani nemusia zastavovať v klubovom shope.

"Čau Luca. Ideme ?" "Za chvíľu." Podotkol otec, vytratiac sa z predsiene. "Ty kokos, to bude pecka ! Hráme s Tampou. Posledné dva zápasy sme vyhrali." "Vážne ?" Poznamenal Lucas, nepredstierajúc nadšenie. "Hej. Podľa mňa to dnes dáme." Nakloniac sa bližšie, Josh stíšil hlas. "Vsadil som na nás dvacku. Ale otcovi to nehovor, lebo by ma viac nezobral." Lucas sprisahanecky prikývol.

Cestou na štadión, Josh naplnil auto vykladaním podrobnej analýzy dnešného duelu. Rozoberajúc skvelého brankára Bostonu i excelentné presilovky Tamy, otcovi za zápas ešte minimálne dvakrát poďakoval. Lucas poväčšine iba prikyvoval, alebo mlčal. Josh vždy k jeho otcovi prejavoval prehnaný rešpekt. To Lucasovi by ďakovať za zápas ani na um nezišlo. Vždy to bral ako samozrejmosť. Niečo čo rodičia bežne pre svoje deti robia. A aj pre tie cudzie, ak je príležitosť. No Josh bol iný. Bola jeho úcta výsledkom prísnosti vlastného otca ? Drsného muža, ktorého Lucas len niekoľkokrát stretol, a ani raz sa v jeho prítomnosti necítil uvoľnene. Alebo, ako Josh sám priznal, otca, pokojnejšieho a tolerantnejšieho, mu závidí ? Ďalšia otázka, ktorej vysvetlenie ostávalo záhadou.

Zaparkujúc v podzemnej garáži, lístky mali do jedného z vyšších radov, odkiaľ bol na hraciu plochu skvelý výhľad. Už pri vstupe na štadión hala burácala, ako to na zápasoch býva zvykom. Z reproduktorov na zaplnené tribúny ziapala hlasná hudba a televízna kocka nad ľadom premietala ukážky posledných zápasov, ako i tváre domácich hráčov. Otec zbehol kúpiť občerstvenie a Josh na mobile vyrátaval koľko zarobí, až Boston zvíťazí.

Stretnutie začalo svižným tempom, a Bostonu sa už v tretej minúte podarilo ujať vedenia. Hala reagovala búrlivo a Josh každú akciu napäto prežíval. Lucas občas zatlieskal, no temperamentom za väčšinou fanúšikov zaostával. Myšlienky ho neustále vracali k Jennifer. Josh mal opäť raz pravdu, hoci včera, keď žartom nadhodil, aby na hokej zobral Jennifer, mu to prišlo smiešne. A teraz by dal všetko na svete, za možnosť byť tu s ňou. Nevyslovenú túžbu sprevádzali hneď dva problémy. Nevedel či by Jen o zápas stála, a Josh by sa akiste urazil. Už teraz mal pocit, že mu zaľúbenie do Jennifer trochu závidí, hoci sa svätosväte zaprisahával, ako mu na dievčatách nezáleží. "Póza." Pomyslel si, a myšlienkami opäť zablúdil k triednej krásavici.

Predstavoval si rozhovor s ňou. Ako ju osloví, venuje jej úsmev, predstaví sám seba, povyzvedá akú hudbu počúva, aké filmy sa jej páčia, knihy, ktoré číta najradšej. Porovnajú život v New Yorku, a u nich v Cambridge, a nezabudne ani na intelektuálne témy, ako čím by chcela byť, či aké predmety ju bavia. Lucas jej porozpráva o škole, na ktorého z učiteľov si dať pozor, a ako musí dvakrát do týždňa makať na tréningu s prísnyim trénerom Coleom. Spomenie jej históriu mesta, obe slávne univerzity a skúsi zistiť názov katedry, kde jej otec prednáša. Odporučí neďalekú reštauráciu, kam by raz mohli skočiť i čarovné lesoparky v okolí, kde ich otec občas berie. Lucasa zrazu napadali desiatky tém, ktoré s Jen túžil rozobrať. Nie, nespraví zo seba zakríknutého chmuľa, čo pred dievčaťom neotvorí zobák.

Dumajúc nad spoločným rozhovorom, upútala ho mladá dvojica, sediaci len pár radov pod ním. Sedadlá za nimi ostali prázdne, a Lucas ich tak mohol nerušene pozorovať. Vysoký štíhly muž a jeho ryšavá priateľka nemali viac než 20. Mladá žena opretá o rameno svojho priateľa, zložila hlavu na jeho plece. On ju objal, pritúliac sa k nej. Svojej láske. Hľadiac na zaľúbený pár, Lucasa zožierala závisť. Tak veľmi túžil byť na mieste mladíka, mať pri sebe Jen, cítiac jej dotyk, vôňu podmanivého parfumu, objať ju. Aspoň na chvíľu. A zrazu domáci pridali druhý gól. Zaľúbená dvojica, aj so zbytkom osadenstva haly, vyskočila radosťou, oslavujúc presný zásah. Rozžiarení, muž a žena, či skôr chlapec a dievča, na seba pozreli, ako to len zamilovaní vedia, a nasledoval dlhý bozk na pery. Lucasovi vyschlo v ústach. Túžil Jen pobožkať, cítiť pohladenie jej pier, hľadiť do prekrásnych modrých očí, byť s ňou. No nešlo to. Jen tu nebola, a je možné, že neuvážení pokus dať jej bozk, by skončil katastrofou. Dievčatá nemajú radi, ak chlapci idú na vzťah prí rýchlo. Aspoň, tak to prezentujú vo filmoch. Ak ho Jen neodmietne, venuje mu krátku prechádzku, návštevu reštaurácie, kina či hokejového zápasu, musí ostať maximálne opatrný, a nevystrašiť ju. Neposkytnúť dôvod, aby uverila ohováraníu závistlivých hlupákov z ich triedy.

Zápas napokon skončil víťazstvom 3:1 pre Boston. Nielen mladá dvojica, ale i Josh búrlivo oslavoval. Z výsledku bol nadšený, a kráčajúc k autu, Lucasovmu otcovi zápalisto vysvetľoval, ako trpel pri vylúčení domáceho päť minút pred koncom zápasu, aby gól do prázdnej brány priniesol vytúženú úľavu. Otec spokojne prikyvoval, pociťujúc zadostúčenie.

Odfotiac sa pred vitrínou s klubovými úspechmi a zakúpiac bundy s názvom klubu pre oboch, kým trojica dorazila do podzemného parkoviska neďalekého supermarketu, väčšina návštevníkov zápasu už odišla. V poloprázdnej, zle osvietenej hale z masívneho železobetónu ostávalo zopár áut.

Prichádzajúc k tomu ich, doľahla k ním ostrá výmena dvojice mužov. Statnejší tridsiatnik v koženej bunde a tmavých okuliarech, agresívne dorážal na subtilnejšieho rovesníka s malým dieťaťom. Chlapec držiaci sa za otcom, nemal ani desať. Viditeľne vystrašený, v drobných rúčkach zvieral vlajku hokejového klubu.

"Do boha, toto som tu predtým nemal !" Explodoval muž v bunde, ukazujúc na drobný škrabanec špiaci zadné dvere jeho zánovného Mustangu. Ryhu tiahnucu sa metalízou asi palec, sprevádzala preliačina. "To spravilo tvoje decko, keď otváralo dvere !"

Zachrčal zúrivec, nebezpečne zovrúc päste. "To máš v hlave úplne nasraté, zastaviť tak blízko, keď máš decko vzadu ? Vieš koľko ma to kurva bude stáť ? Vyklepať to a nalakovať. Aspoň, posraté tri stovky !" Otec dieťaťa, ktoré voľnou rukou tlačil za seba, zavrtil hlavou. "Pane, to nie je možné. Veď som vám ukazoval, že naše dvere na to miesto nemohli dosiahnuť. To by sme museli stáť viac vpredu." "Lebo si ho posunul, keď si videl, čo tvoj malý urobil !" Zrúkol muž v bunde, postrčiac útlejšieho súpera. Nepripravený na útok, otec dieťaťa nechcene vrazil do syna, ktorý od strachu začal vzlykať.

Lucas pozrel na otca. Nemusel nič hovoriť. Nemá výčitka stačila. "Ostaňte tu chlapci." Zavelil Thomas Jones, vykročiac k dvojici.

Agresívny muž opäť strčil do otca malého dieťaťa. "Daj mi číslo svojej poisťky. Toto cvakať nebudem." Thomas Jones pristúpil k obojmu mužom. "Nikto ti nič dávať nebude, ty šmejdi. Vypadni odtiaľto, kým máš ešte zuby celé." Pomyslel si Lucas svoju odpoveď, ak by bol na otcovom mieste. Zatínajúc nechty do dlaní, maľ tak o pár rokov viac, vybaví si to s agresorom sám.

"Čo chceš ?" Prskol muž v bunde na prišelca. "Chcem vás požiadať, aby ste sa upokojili. Tento pán..." Ukážuc na otca dieťaťa. "Vám vysvetlil, že to poškodenie, vám v žiadnom prípade nemohol spôsobiť. Aj napriek tomu ste agresívny a vystrašili ste jeho syna. Malého chlapca." "Seriem na jeho decko, aj na teba !" Sykol zúrivec. "Myslíš, že keď ste dvaja, mám z vás strach ?" "Ja som sa vám neprišiel vyhrážať, ani vás zastrašiť. Len vám chcem pripomenúť, že celý tento priestor je monitorovaný kamerovým systémom." Thomas Jones kývol k tabuli, na jednom z betónových stĺpov. So symbolom kamery, nápis na červenom podklade upozorňoval, že podzemné parkovisko je nepretržite monitorované bezpečnostným systémom. "Ak máte pocit, že vám tento pán spôsobil škodu, dá sa to poľahky overiť. Ak súhlasíte, môžeme spoločne zájsť za bezpečnostnou službou, aby nám prehrala záznamy. Určite budú súhlasiť." Zafučiac, muž v bunde pohľadom zúriivo preťal oboch protivníkov. Logický návrh neznámeho ho odzbrojil. "Poserte sa ! Jeden aj druhý." Zrúkol rozzúrene a zaplaviac podzemné garáže sériou nevyberaných vulgarizmov, naskočil do svojho Mustanga a s rýchlym odpichom odpálil preč.

Neprijemný incident skončil bez násilia. Napadnutý muž otcovi poďakoval za pomoc a obaja skonštatovali, že šlo o agresívneho hulváta, ktorý najskôr kvôli poisťke, chcel staršie poškodenie svojho auta zhodiť na iného. A otcova trefná pripomienka tomu zabránila. Rozlúčiac sa, spokojný, s úsmevom na tvári, Thomas Jones zamieril k Joshovi a Lucasovi, sledujúcim konflikt z diaľky. "Ideme ?" Obaja prikývli.

"Ty vole, to bolo dobré." Spustil Josh, len čo tmavomodré Audi opustilo garáž. "Toho kreténa ste sfúkli ako malé decko. Idiot v starej rachotine. Robil machra, lebo mal koženku a tmavé okuliare." "Pravdepodobne, chcel od toho pána vymámiť jeho poisťku, aby mu existujúcu škodu preplatila poisťovňa. Je to starý trik." Skonštatoval Thomas Jones. "Škoda, že som nemal otcov Glock. To by sral keksy, až by ho uvidel." "Ale Josh..." Napomenul ho Lucasov otec. "Snáď by si na ľudí nevyťahoval zbraň, kvôli banálnej hádke ? Takto sa predsa veci neriešia." "Aspoň by nabudúce sklapol a

nevyskakoval." Zachytiac otcov pohľad v spätnom zrkadle, Lucas zaregistroval jeho prekvapenie. "Násilie, fyzické, ani verbálne, nikdy nič nerieši. A navyše, predstav si, že by aj on mal zbraň, alebo tá tvoja náhodou vystrelila. A tragédia by bola na svete. Z obvyčajnej hádky." Otec podvedome pokynul hlavou. "To je cesta do pekla." Josh neodvetil. Pozrúc na priateľa vo vedľajšom sedadle, obaja mysleli na to isté. Moralistické kecy dospelých. Ak by žili v ich svete, plnom vyhrážok, agresivity a násilia, v svete na ktorý už rokmi zabudli, hovorili by ináč.

Lucasov otec zaviezol Josha až k ich domu. Josh mu ešte raz poďakoval za zápas i bundu. Hľadiac, ako najlepší kamarát mizne v dverách skromného príbytku, Lucas bol za nápad zobrať na zápas práve jeho, rád. Jen možno hokej vôbec nebaví a ich prvé rande by mohlo skončiť trojhodinovou nudou. Naisto to nevedel, keďže Jen zatiaľ neoslovil, ale to sa čoskoro zmení. Už budúci týždeň. A cez víkend má more času na premýšľanie, ako na to. Budú to napäté, no vzrušujúce dni.

6. Josh

Neskoré sobotné popoludnie sprevádzalo príjemné májové počasie. Klesajúce slnko zalievalo mesto výdatnými dávkami elektromagnetického žiarenia a vánok dujúci od severu, nestál za slovo. Ulice ostávali poväčšine prázdne, a len sem tam sa v záhradkách obklopujúcich rodinné domy hrali deti.

Vykračujúc známou trasou, ktorú absolvoval minimálne tisíckrát, Lucas sa nemal kam ponáhľať. Avizované 'prekvápko', dôvod pre ktorý ho Josh pozval k nim domov, bude akiste ďalší z jeho uletených nápadov. No Josh na stretnutí trval, a Lucas, aj tak nemal nič lepšie na práci.

Skromný, dvojpodlažný domec s neveľkou záhradou bol už na dohľad. Ošarpaný s drevenými oknami a strechou z lacného kovu, aj letmý pohľad naň usvedčoval majiteľov, že peniaze na nevyhnutné opravy chýbajú. Vedľa stojaca garáž i kôľňa za domom na tom neboli o nič lepšie. Celkový dojem zlepšovala iba čerstvo pokosená záhrada, výsledok doobedňajšej šichty najmladšieho člena domácnosti. Josh kosenie neznášal, no keďže patrilo k jednej z 'chlapských prác', na ktorých otec nástojil, nemal veľmi na výber. Obydlie pre piatich členov domácnosti v nie práve najvychytenejšej časti mesta, nemohlo konkurovať ich murovanému 'palácu', no útulne zariadené, Joshovi sa v ňom ušla vlastná izbička, malé kráľovstvo, o ktoré sa vzorne staral.

Vstupujúc na neoplotený pozemok, vchodové dvere zavrzgali aj bez zazvonenia a Josh vybehol von. Najskôr kamaráta vyzeral z okna. Zadychčaný, so zväčšenými zrenicami, nemusel ani ústa otvárať, aby bolo zrejmé, že niečo je vo veci.

"Pod' ! Musím ti niečo ukázať." Zajachtal namiesto pozdravu. Zavedúc kamaráta ku kôľni v zadnej časti dvora, skôr než do zhrdzaveného zámku zastrčil kľúč, skontroloval, či ich niekto nesleduje. Kôľňa, ak sa stará drevená šopa dala tak honosne nazývať, mala nedávno vymenenú strechu. Ďalšia 'otročina', pri ktorej musel otcovi nedobrovoľne pomáhať. Aspoň, tak sa mu sťažoval.

Hrešiac ako pohonič, Joshovi trvalo hodnú chvíľu, kým nenaolejovaný zámok konečne povolil. Kývnuc kámošovi, aby vstúpil dnu, dvere za nimi opäť uzamkol. "Prečo ich zamykáš ?" Začudoval sa Lucas. "To kvôli otcovi. Nechcem, aby nás načapal." "Načapal pri čom ?" Josh pristúpil k masívnej dubovej skrini, hneď vedľa drobného okienka. Slúžiaca ako úložisko nepotrebného haraburdia, otec ju takmer neotváral. Ideálna skrýša. Uzamknutá obyčajnou kladkou, Josh prekážku zvládol na prvýkrát. "Si pripravený ?" "Jasné." Zavrčal Lucas, otrávený zo zbytočného naťahovania. Dvere zavrzgali a Josh zo zaprášenej police vytiahol neveľkú klietku, určenú pre chov drobných hlodavcov. Charakteristický zápach prezrádzal, že nebude prázdna.

Josh klietku opatrne položil na voľný stôl. Pitko, miska na granule i listy šalátu, všakové preliezky aj plastový domček plný voňavých pilín. Plne zariadený príbytok pre škrečky či myši, aký je možné zaobstarať v obchode s domácimi miláčikmi. Keď bol Lucas menší, mal podobný. Choval v nej dva škrečky.

"Čo je to ?" Opýtal sa so záujmom "Ty si kúpil škrečky ?" "Nie škrečky." Josh zobral kúsok umelého krmiva a vhodil ho do kletky. Po krátkej chvíli, z búbky vykukla jedna a po nej i druhá myš. Nedospelé mláďatá bielych laboratórnych myšiek začali ohryzáť lisovanú pochúťku. "Sú to samičky." Prezradil Josh. "To, aby dobre vychádzali a nehrýzli sa. Kúpil som ich dnes ráno aj s kletkou za prachy čo som včera vyhral, aj to čo som ušetril na kolotočoch." Josh láskyplne pohladil jednu z myší po kožuchu. "Nie sú cool ? Táto..." Ukázal na hlodavca napravo. "...sa volá Bluey a táto je Reddie." Hľadiac na dvojicu bielych tvorčekov, Lucas si neodpustil úškrn. "Odkiaľ vieš, ktorá je ktorá ? Veď sú obe rovnaké." Josh opatrne podvihol jedno zo zvierat. "Podľa tohto prúžku, čo som urobil." Každá z myší mala na začiatku chvosta fixkou nakreslený farebný prúžok. Tá s modrým bola Bluey a s červeným Reddie. "Super nápad." Pochválil ho Lucas. "Ale na škrečky by som ho použiť nemohol." "Prečo ?" "Lebo majú krátke chvosty." Obaja sa zasmiali. "Koľko si za ne zacvakal ?" "35 babiek aj s kletkou. Otec by mi psa nedovolil, tak som kúpil myšky. Sú zlaté, však ?" "Hej. Ale prečo ich máš tu ?" Josh nechápavo pozrel na kamaráta. "Oco by ma zabil, ak by zistil, že ich mám." "Prečo ?" "Neznáša domáce zvieratá. Vždy som chcel psa, alebo aspoň myši, no podľa otca roznášajú choroby." "Laboratórne myši ?" Hlesol Lucas posmešne. "Veď tie sa používajú na pokusy. Je pre nich viac liekov, než pre ľudí." Josh pokrčil plecami. "Aj tak by mi ich nedovolil. Poznám ho. Niečo by si vymyslel." Lucas pohladil Bluey po kožuchu. "Ale v zime ich musíš dať do tepla, aby nepomrzli." "Dám ich na pôjd. Tam oco veľmi nechodí. Ale teraz budú tu. Na kletku som dal pre istotu zámok, aby sa k nim nedostala mačka. Budem sa o ne starať každý deň. Vymieňať piliny, dávať žrádlo, vodu." "A čistiť bobky." Poznamenal Lucas veselo. "To mi nevadí." Josh pohladil Reddie za ušami. **"Sú tak samé. Majú iba jedna druhú. Ako my dvaja."** Lucasa sa uškrnul, keď mu došlo, že Josh svoje slová myslí vážne. "Ale ja nie som samička, blbče !" Josh sa zasmial, a Lucas tiež.

Všeobecnú veselosť narušilo zalomcovanie dverí. "Joshua ! Ty si zamkol ?" Zaburácal otec. "Do p*** !" Zakľal Josh a v pechu vrátil kletku do skrine. "Joshua otvor !" Prikázal muž za dverami. "Už to bude oci." Ubezpečil ho Josh, uzamknúc kladku na dubovej skrini. Len čo boli myši v bezpečí, obaja priskočili k dverám. Kľúč v zámku zaškrípал. "Oci, pusť kľučku. Kľúč je zaseknutý." Kľučka povolila a hrdzavý zámok konečne cvakol. Cesta von bola voľná.

Statný muž podsaditej postavy vstúpil dnu. Oblečený v pracovnom odeve elektrikára, práve sa vrátil zo sobotnej šichty. "Čo tu robíš ?" Oboril sa na syna. Josh podvedome ustúpil. Z otca mal vždy veľký rešpekt. Večne prísny, John Foley sa takmer nikdy neusmieval. Na ježka ostrihané vlasy s tmavými kruhmi pod očami mu dodávali prísny, takmer zlovestný výzor.

"Čo tu robíte ?" Zvolal prísne, pohľadom pretnúc syna. "My... Sme sa tu hrali." Zajachťal Josh. "Ukazoval som Lucovi kôľňu." "A prečo ste zamkli ?" Josh zmeravel. Zaskočený otázkou, z tváre mu zmizla všetka farba a ostal ako obarený. "To bol môj nápad !" Zaklamal Lucas pohotovo. "Chcel som vyskúšať zámok, a potom sme ho nevedeli otvoriť. Až teraz, keď ste zabúchali. Asi sa tam niečo uvoľnilo." Joshov otec premeral synovho spoločníka. "Ten zámok je starý a musím ho vymeniť. Nesmiete sa zamykať."

Čo ak by tu vypukol požiar ?" Lucas skrúšene sklopil zrak. "Prepáčte pán Foley. Bola to moja chyba. Nevedel som, že je hrdzavý." "To nič Lucas. Joshua ti to mal povedať." Nastaviac dlaň, Josh vrátil otcovi kľúče od kôlne. "Je šesť a mama už prestrela na večeru. Choď si umyť ruky." Pozrúc do zeme, Josh neodvetil. Lucas pochopil, že je najvyšší čas vypadnúť. "Tak ja už pôjdem. Josh, vidíme sa zajtra, hej ?" Skôr než chlapec stihol odpovedať, otec ho predbehol. "Joshua ! Máš tu kamaráta, ktorý ti pomáha s úlohami, a ty ho ani nepozveš k nám na večeru ?" Lucas zdúpnel. " Pán Foley, ale ja naozaj musím domov. Musím ešte cvičiť na piano. Budúci týždeň mám koncert." "20 minút piano počká, nie ? Po večeri ťa hodím domov autom." Lucas prikývol. Vedel, že nemá na výber.

Vstúpiac do domu, Lucas si na prahu vyzul topánky a jeho tenisky skončili v stojane na topánky, hneď vedľa Joshovych. Podmanivá vôňa čerstvo uvarenej večere doliehala z neďalekej jedálne až sem. Joshova mama pracovala ako kuchárka v reštaurácii v centre mesta a varenie bolo jej koníčkcom i prácou. Zavítajúc do jedálne, stôl už bol prestretý. Na snehobielom obruse sa vynímala päťica tanierov, každý jeden sprevádzaný úhladne naskladaným príborom s obrúskami pod ním. V strede stola trónila polievková misa s poodkrytou pokrievkou, spoza ktorej stúpala para. Menšie misky na zemiaky, zeleninu i pečenú bravčovinu pred doterným hmyzom chránili priehľadné sieťky. Nechýbala ani soľnička a sada koreničiek, ako je to vo vyberaných reštauráciách zvykom. Honosný dojem kazili len zánovné stoličky a veľký kríž na stene.

"Mary. Prestri ešte jeden tanier. Máme hosťa." Pani Foleyová vybehla zo susednej kuchyne. Ešte vždy opášaná zásterou, keď uvidela o koho ide, široký úsmev jej rozžiaril tvár. "Luca, tak rada ťa vidím." "Dobrý deň, pani Foleyová." Zajachtal Lucas, skôr než ho Joshova mama zahrnula objatím. Sympatickú dámu s výraznou nadváhou si Lucas obľúbil. Vždy milá a usmievavá, pani Foleyová zahŕňala Lucasa rovnakou priazňou, akoby bol jej synom. Josh mal mamu veľmi rád. Aj keď o nej nehovoril toľko čo o otcovi, ani raz na jej adresu nepovedal krivého slova. Empatická a pozorná, na rozdiel od manžela, zahŕňala Josha rovnakou láskou, ako svoje dcéry Mariu a Luciu.

Staršia Mary mala 17, a aspoň podľa Josha, ňou lomcovala puberta. Pohľadná brunetka s dlhými vlasmi a vlastným názorom na všetko, striedala jedného priateľa za druhým. Josh ich narátal minimálne 8. Aj to len tých čo predstavila rodičom. Lucia sa viac podala na mamu. Aspoň teda výzorom, lebo keď došlo na hádku so sestrou či bratom, v temperamente za Mariou v ničom nezaostávala. So strojčekom na zuby, staršej sestre závidela úspech u chlapcov, hoci sama mala priateľa. Početná rodinka zvyknutá večerať spoločne však ostávala nekompletná.

"Dievčatá !" Zvolal otec mohutným hlasom. "Večera je na stole." Hlasitá hudba prenikajúca drevenou konštrukciou domu stíchla a schody zavrzgali. "Ahojte." Pošepol Lucas, keď dievčatá poctili jedáleň svojou prítomnosťou. Odpoveďou bolo takmer nepočuteľné odzdravenie. "Dnes máme na večeru hosťa, tak sa všetci podľa toho správajte. Najmä ty Josh." Menovaný člen Foleyovskej domácnosti ponechal otcovu narážku bez odpovede, hoci z výzoru jeho tváre nebolo ťažké usúdiť čo si myslí.

Skôr než zasadli, mama prestrela Lucasovi. Na konci stola, oproti Joshovi, na debaty zo školskej jedálne priestor nenastane, no aspoň bude mať kámoša nablízku.

Pristúpiac k stoličke, Lucas sa chcel posadiť, no včas sa zarazil. Zhromaždení okolo stola, otec spustil modlitbu. "Požehnaj Bože, nás i tieto dary, ktoré z tvojej štedrosti budeme požívať. Skrze Krista, nášho Pána. Amen." Nasledoval Otčenáš, Zdravas Mária i Sláva Bohu Otcu. Lucas, ktorý základné modlitby katolíckej vierouky neovládal, taktne mlčal. Šomrúc popod nosom, Josh na chvíľu podvihol zrak, aby prevrátením očí naznačil svoj postoj.

Usadnúc, Joshova mama, sťaby obsluhujúca čašníčka, načerpala horúcu polievku otcovi, dcéram, Joshovi a napokon aj Lucasovi. "Ďakujem." Poďakoval Lucas s úsmevom. Doma pri večeri sa vždy musí obsluhovať sám. "Vidíš Josh." Upozornil ho otec. "Ako slušne vychovaný mladý muž za všetko poďakuje ? Mal by si si z kamaráta brať príklad." "Áno, oci." Zavrčal Josh, načnúc do polievky. Otcovo káranie ďalšiu debatu nevyvolalo, hoci Lucasovi neušlo, že jediný kto pani Foleyovej okrem neho poďakoval, bol jej manžel.

Večera prebiehala v tichosti, takmer ako na kare. Nikto neprehodil slovka, v jedálni nehrala tichá hudba, ako to v reštaurácii kde pani Foleyová pracuje býva zvykom a hrobovú atmosféru narúšalo iba cenganie príboru. Lucas mohol hútať či dôvodom je jeho prítomnosť, alebo na Foleyovský dorast doľahlo otcovo napomenutie zo začiatku večere.

Mary dojedla polievku ako prvá. Položiac prázdny tanier na pripravenú tácku, obrátila pozornosť k otcovi. "Tati, potrebovala by na zajtra 20 babiek. Chceme ísť večer s Nickom do kina." "Hovorí sa dolárov." Opravil ju otec. "A prečo až večer ? Zasa prídeš domov o desiatej ? Prečo nejdeš poobede, keď sa vrátíme z kostola ?" "Lebo Nick je až do večera v robote. Nemôže skôr, ako o ôsmej." "V nedeľu ? Deň, ktorý treba svätiť ?" Mary prevrátila zrak. "Tak mu vyšla služba. Nemôže za to." "Služba. V bare..." "Nie je to bar. Je to podnik. Majú otvorené len do desiatej." "A prečo môže do kina už o ôsmej, keď majú otvorené do desiatej ?" Joshova logická otázka narúšajúca tvrdenie o celodennej práci Marynho priateľa nepadla na úrodnú pôdu. "Aby si sa čudoval !" Odsekla podráždene staršia setra. "Staraj sa o seba, dobre ?" Škaredo zízajúc na dievča, Josh neodvetil. "No tak tati." Spustila Mary znova. "Dáš mi tých 20 dolárov ? Sľúbila som Nickovi, že mu napíšem či môžem." "Tak dobre." Riekol otec po chvíli. "Ale do desiatej budeš doma." "Do pol jedenástej. Film je dlhý. Nemám 13, ako niekto." Josh by za normálnych okolností do sestry minimálne štuchol, no teraz, na večeri, navyše pred hosťom, mlčky zniesol poníženie.

Po polievke nasledoval druhý chod. Vynikajúca bravčovina so zeleninovou prílohou, hubami a chutnou omáčkou. Lucas už mal pár príležitostí ochutnať dobroty z kuchyne pani Foleyovej, a Joshova mama sa aj dnes vyznamenala. Nebol to hamburger, ani pripálené hranolky, ktoré by jej syn najradšej, no Lucas, zvyknutý na otcove recepcie s vyberanou stravou, si prišiel na svoje.

Vychutnávajúc každé sústo, otec sa Lucasovi nečakane prihovoriť, narušiac obligátne mlčanie. "Ako sa ti darí v škole, Luca ? Stále najlepší v ročníku ?" Joshov otec narážal na testy z matematiky a prírodných vied, ktoré Lucas iba málokedy spravil pod 100 percent - suverénne najlepšie na celej škole. "Áno oci." Zahlásil hrdo Josh. "Luca je najlepší." "Teba som sa nepýtal !" Zahriakol ho otec. "Chcem to počuť od Lucu." V pomykove, Lucas zaváhal. "No... Pani Simonsová vraví, že áno. Ale teraz máme jedno nové dievča Jennifer, ktoré je dobré na matiku. Prišla k nám tento týždeň. Takže asi budem musieť zamakať." Joshov otec uznanlivo prikývol. "To je správne. Tvrdá a poctivá práca. Kvalitné vzdelanie je nesmierne dôležité. Kiežby tomu rozumel aj môj syn, a učil sa lepšie. Že Josh ?" Oslovený zošpúlil pery, rozhodnutý neodvrávať.